

ЕМИЛИО САЛГАРИ
РОБЪТ ОТ МАДАГАСКАР

chitanka.info

ХУБАВАТА СУЛИ И ДВАМАТА МАЛГАШИ

Амбохе не можеше да заспи; въртеше се в твърдото легло, въздишаше и напразно се мъчеше да отдалечи мисълта, която не му даваше покой.

Отдавна беше настъпил сухия сезон, който в Мадагаскар трае от март до ноември. През този сезон нощите са по-дълги от дните. Малкото село, което се намираше на западния бряг на острова, Силари, в областта на Фихеренана, спеше дълбок сън.

Само Амбохе не можеше да навлезе в щастливото царство на Тан-хур, добрия бог на малгашите, който носи сън и забрава.

Една страшна мисъл го измъчваше. Младежът обичаше лудо хубавата Сули, но тъй като знаеше, че и Майунга я обича, го измъчваше ревността.

— Да... няма съмнение — мислеше си малгашът и се въртеше в леглото си, дъщерята на нещастния лаховит, разкъсан от лъва, предпочита ловеца Майунга... Той обеща да отмъсти за баща ѝ, като и поднесе главата на лъва... И аз ѝ дадох същото обещание, но се страхувам дали ще мога да го изпълня... Убих една крава с тревата фантака!

При този спомен мъката на Амбохе стана непоносима.

В Мадагаскар или Мадекас, което значи Острова на луната, суеверието е много разпространено. Има много неща, които не трябва да се правят, защото е фади, т.е. опасно е.

Например, не може да се убива мъжко животно в къщата на човек, който отбива военната си служба, защото ще докара смъртта на войника; фади е за млада булка да ходи върху коса, защото децата ѝ ще се родят с криви крака; фади е да гледаш в празен гроб, това ще докара смъртта на някой твой близък; фади е да отваряш чадър вкъщи, защото ще привлечеш цилкона; фади е да се хвърлят камъни в оризови полета; фади е за един войник да гледа човешка кръв, защото ще пролее своята; фади е за една майка да изяде един банан преди детето ѝ да се научи да му казва името.

Преди няколко дни, без да забележи, Амбохе уби една крава с тревата фантака, и това е фади.

За да разруши злото, Амбохе беше прибягнал към афана — един вид пречистване, което има за цел да премахне лошите последствия от фади.

За тази цел Амбохе беше начертал на челото си няколко бели линии, върза на крака си няколко перли и повеси на шията си гердан от сухи треви, които щяха да прогонят злото.

Амбохе направи всичко, което предписаха местните обичаи, за да прогони фади, но афанът не можа да заглуши мисълта, че е плячка на Акуаг, лошия бог, който се противопоставя на Тан-хур, добрия бог.

През тази дълга нощ мадагаскарецьт се измъчваше извънредно много.

Той обичаше хубавата Сули, но тя никога не би отговорила на любовта му, защото той се чувстваше фади; тя ще предпочете ловеца Майунга, който минаваше за хазана — състояние противоположно на фади.

Тази мисъл усили ревността на Амбохе. Изведнъж пред очите му се появи чудно видение; неговият съперник, бе убит от трепереща ръка — ръката на Амбохе убиваше Майунга.

Да, нямаше друго средство, за да прогони фади и да спечели хубавата Сули; неговият съперник трябваше да умре.

Амбохе стана от коравото легло. Луната осветяваше колибата на мадагаскареца като посред бял ден.

Негърът навлече сейдик или салака, всекидневното облекло на мъжете и жените, състоящо се от парче плат, което увиват около ханшовете до колената; откачи от стената един гарвар и излезе.

Навън нямаше жива душа, всички спяха. Мадагаскарецьт тръгна внимателно към колибата на Майунга.

Но изведнъж се спря; сърцето му започна да бие силно. Амбохе беше стигнал до колибата на хубавата Сули.

Амбохе помисли, че в тази минута може би Сули сънува ловеца Майунга и му се усмихва. Тръгна към вратата с желание да каже на Сули своето намерение и да ѝ предложи да избягат заедно. Ако девойката се съгласи, ще се избегне едно убийство.

Но негърът не влезе и продължи пътя си. Съперникът му трябваше да умре. Афанът не му помогна и за да се освободи от фади,

трябваше да убие някого.

Като направи още стотина крачки, Амбохе се спря. Дошъл бе до колибата на Майунга, която се намиреше в края на селото.

Приблужи до малкия прозорец и погледна вътре.

Изтегнал се на тръстиковото легло, ловецът спеше спокойно. Един лунен лъч падаше на лицето му, което и в съня изразяваше чудна енергия. На устните му играеше лека усмивка. Тази усмивка прободеше сърцето на Амбохе.

— Той сънува хубавата Сули — прошепна негърът, — но няма да я сънува вече. — И ръката му стисна конвулсивно оръжието.

— Да, ти трябва да умреш — каза той и отвори полека вратата на колибата.

Влезе без да вдигне и най-малкия шум.

Чуваше се дишането на Майунга, спокойно и дълбоко, каквото е дишането на силния и честен мъж. Негърът се приближи бавно към ловеца; ужасяваше го мисълта, че съперникът му може да се събуди, защото не би издържал никога борба с него. Само ако го изненада може да разчита на победа.

— След миг ти ще заспиш завинаги — помисли той, — и хубавата Сули ще бъде моя. Убих крава с тревата фантака, това е фади, но твоята смърт ще ме освободи от него.

Негърът се наведе, вдигна оръжието си над гърдите на ловеца и се готвеше да го забие в сърцето му, когато страхотен вик процепи нощта.

Тръпка на ужас премина по цялото тяло на Амбохе; ръката му не нанесе удара... С един скок той изскочи от колибата. В същото време спящия се събуди.

Викът се повтори още три пъти, но по-слабо, отдалечавайки се...

Уплашен, Амбохе искаше да избяга, но една здрава ръка го хвана и задържа.

Това беше Майунга излязъл от колибата си.

— Какво става, Амбохе? Какво търсиш пред моята колиба? — запита ловецът, като стисна здраво ръката на нещастния негър.

Амбохе беше пуснал оръжието на земята без да забележи Майунга. След кратко мълчание той отговори:

— Викът на айе-айе... Не го ли чу?

— Да, чух го — отговори Майунга, — той ме събуди.

Айе-айе или киромис е лемур или полумаймуна, която вдъхва голям страх на всички мадагаскарци; нейният, вик е знак, че ще се случат големи нещастия.

Викът на лемура задържа негъра да забие ножа в гърдите на съперника си, така Майунга се спаси.

Няколко негри, събудени от вика на айе-айе, бяха изскочили от колибите си; викаха и ръкомахаха оживено.

— Скоро ще се случи голямо нещастие.

— Айе-айе предсказва злини.

— Това е знак за война.

— Андриманитра, добрият дух, да ни пази! — викаше една жена, излязла от колибата си, с дете на ръце.

След малко цялото село се събуди.

— Какво правеше пред колибата ми? — повтори Майунга, който все още държеше ръката на Амбохе.

В това време Амбохе мислеше какво да му отговори, за да прикрие присъствието си тук.

— Майунга — каза той най-после, — видях на брега на реката лъвът, който изяде бащата на Сули и дойдох да те попитам не искаш ли да отидем да го убием.

— Видя ли наистина лъва? — запита Майунга с радост, която издаваше желанието му да отмъсти за бащата на Сули.

— Да, исках да отида сам да го убия, но помислих, че е почтено ако те предупредя.

— Благодаря ти — отговори Майунга, — ще ти се отплатя. — Хубавата Сули каза, че този, който ѝ занесе главата на лъва, ще бъде неин съпруг. Ние ще отидем заедно на лов, и щастливеца ще бъде той, който го убие. Ако убиеш ти лъва, аз ще се откажа от ръката на Сули и ще замина далеч от Салари, за да я забравя.

— Ако излезеш ти победител — каза Амбохе, като избягваше да погледне в очите съперника си, — аз няма да напусна селото, но ще забравя Сули, защото ще бъда недостоеен за нея.

— Кога искаш да тръгнем? — запита Майунга.

— Веднага — отговори Амбохе. — Отивам да си взема пушката.

Мадагаскарецът тръгна към колибата си, но една жена го прикова на мястото му.

— Хубавата Сули! — каза Амбохе развълнувано.

Дъщерята на нещастния лаховит, или главатаря на селото, се приближаваше бързо. Ужасният крясък на айе-айе бе събудил и нея.

На студената лунна светлина лицето на девойката изглеждаше уплашено, но беше още по-красиво и привлекателно. И Сули носеше салака, която обвиваше бедрата ѝ и падаше до колената ѝ. Тя се приближи към Майунга.

— Айе-айе изкряска! — каза тя. — Какво ново нещастие ще сполети селото и мене?

— Каквото нещастие и да те сполети, аз съм тука, за да те пазя — каза Майунга.

— И аз — добави Амбохе.

Но като че ли девойката не чу думите на Амбохе. Това засили омразата му към съперника. Като се стараеше да не издаде чувствата, които го вълнуват, той каза:

— Сули, чуй това, което Майунга ще ти каже за лъва.

— Лъвът, който уби баща ми ли? — запита Сули с гняв и с болка.

— Да, хубава Сули — каза Майунга. — Тази нощ Амбохе видял лъва на брега на реката и дошъл до колибата ми, за да ме предупреди. В това време айе-айе изкряска. Държиш ли на обещанието си?

— Да, Майунга... Да, Амбохе — отговори девойката, като погледна един след друг двамата младежи, но несъзнателно задържа погледа си върху първия. — Аз държа на обещанието си. Този от вас, който ми донесе главата на лъва, ще бъде мой съпруг. Сули не оттегля дадената си дума.

— Аз ще ти донеса главата на лъва! — каза гордо Майунга.

— Това не е сигурно — каза Амбохе. — Ти си добър ловец, но и аз съм убивал лъвовете. Аз ще бъда победител.

Амбохе знаеше, че обещава нещо, което мъчно ще може да изпълни. Мисълта, че е направил нещо, което е фади, му отнемаше всяка надежда за победа.

Но той все още не се беше отказал от намерението си да се отърве по някакъв начин от своя съперник.

— Кога тръгваш? — запита Сули, докато негрите се прибираха по колибите си, за да чакат нещастията, предсказано от айе-айе.

— Преди разсъмване — отговори Майунга.

— Дано един от двамата ви убие страшния лъв — извика девойката, — и дано този път крясъкът на айе-айе да е лъжовен.

— Да, понякога айе-айе греши — потвърди Майунга.

Девойката поздрави и се отдалечи като хвърли продължителен поглед на Майунга. В този поглед се четеше желанието ѝ той да излезе победител.

— Ще отида да си взема оръжието — каза Амбохе — и веднага ще се върна.

— Ще те чакам — отговори Майунга и влезе в колибата си.

През цялото време Амбохе беше настъпил ножа си, за да го скрие от погледа на своя съперник. Когато той изчезна, грабна го и се запъти към колибата си.

Другите негри се бяха прибрали в колибите си.

Измъчван от ревност и от мисълта, че е фади, Амбохе се върна в своята колиба, на другия край на селото. Влезе, отпусна се на леглото си и се замисли. Негърът не бе видял никакъв лъв на брега на реката, и утрешният лов не предвещаваше да даде резултат. Лъвът, който изяде бащата на хубавата Сули, не бе виждан оттогава; може би си беше отишъл завинаги. Намерението на нещастника беше не да убие лъва, а съперника си.

Как да се отърве от него?

Докато мислеше така, остър смях го накара да погледне към вратата.

Едно джудже, с грозно лице, стоеше на прага и се смееше злобно.

— Сивиок! — каза Амбохе. — Какво искаш?

— Искам да видя уплашеното ти лице — отговори джуджето с подигравка — като всички други и ти се уплаши щом чу айе-айе. Само джуджето Сивиок не трепери от страх.

Това джудже живееше отскоро в Салари. Беше дошло от вътрешността на острова, където легендата разправя, че живее тайнствено племе от джуджета. Сивиок се препитаваше от подаяния, защото всички се страхуваха от неговите магии.

Появяването на Сивиок събуди нова мисъл у мадагаскареца. Той стана и каза:

— Ела насам, Сивиок.

Джуджето се приближи, подскачайки.

— Един ден ми повери нещо — каза Амбохе, като го гледаше в очите.

— Може би — отговори джуджето.
— Ти се похвали с една твоя дарба.
— Притежавам всички дарби, освен тази да порасна.
— Ти можеш да подражаваш на крясъците на животните.
— Това е вярно, но грешиш ако мислиш, че съм имитирал крясъка на айе-айе... Да подражаваш на този крясък е фади.

— Не искам да кажа това. Крясъкът си беше напълно естествен. Но да наподобяваш ръмженето на лъва не е фади.

— Какво искаш от мене?... Да възпроизведа ръмженето на лъва?
— запита джуджето с хитра усмивка. — Ако се съглася, уверявам те, че и най-доброто ухо ще бъде измамено.

— Ти знаеш, че хубавата Сули ще бъде моя, ако ѝ занеса главата на лъва, който изяде баща ѝ.

— Знам — отговори джуджето с леко ръмжене — но знам също, че ако някой занесе главата на лъва на хубавата Сули, този някой няма да се нарича Амбохе.

— Да не би той да се казва Сивиок-джуджето?

— Не... казва се Майунга-ловеца — отговори със смях джуджето.

Страшен гняв обзе Амбохе при тези думи, той вдигна юмрука си над главата на джуджето и щеше да го стовари отгоре му, но Сивиок го хвана и извика:

— Не ми сплесквай черепа, по-добре ми кажи какво трябва да направя, за да се ожениш за хубавата Сули... Но аз вече разбрах...

— Какво си разбрал? — запита мадагаскарецьт и си отдръпна ръката.

— Сивиок е мъничък, затова може да влиза във всички тайни кътчета на мозъка — отговори джуджето. — Ти искаш да излъжеш твоя съперник, че лъвът е наблизо... Добре, аз съм готов да ти помогна.

— Иди на брега на реката, извън селото и когато стигнеш до голямото Царско дърво, възпроизведи ръмженето на лъва.

— Добре, но каква ще бъде наградата ми? — запита джуджето.

— Ще останеш доволен — отговори Амбохе. — За сега ето тази кратуна с тог.

Мадагаскарецьт му подаде кратуна, пълна с тог, питие направено от ферментирал сок от банани и захарна тръстика. Населението на

Мадагаскар употребява много това алкохолно питие.

Като го видя, очичките на Сивиок блеснаха жадно, той хвана с две ръце кратуната и започна да пие бавно.

— Сега не само гласът, но и сърцето ми стана лъвско — каза джуджето, възбудено от алкохола.

— Върви там където ти казах! — заповяда Амбохе.

Сивиок излезе от колибата и се запъти към реката. След малко Амбохе взе пушката си и тръгна към колибата на омразния съперник, като не преставаше да крои планове как да го премахне...

ГЛАВАТА НА ЛЪВА

Двамата негри напредваха по левия бряг на Манамболо, най-голямата река във Фихеренана, която се влива в залива на Мозамбик. Те търсеха лъва, който Амбохе бе видял. Но Майунга, като всеки опитен ловец, колкото и да търсеше следите му, нищо не можеше да открие.

— Сигурен ли си, че си го видял? — запита Майунга.

— Напълно сигурен — отговори Амбохе. — Видях го както сега виждам тебе.

— Чудно защо не мога да подуша миризмата му — каза Майунга.

— Понякога и най-опитните ловци не могат да подушат миризмата на лъва — отбеляза Амбохе.

— Но аз винаги я подушвам... Може би вятърът я е отнесъл... Опашката неподвижна ли беше?

— Напротив — удряше я заплашително по хълбоците си.

Известно е, че когато лъвът удря с опашката по хълбоците си и разтърсва гривата си, показва, че е сърдит и гладен. Напротив, съвсем безопасен е когато опашката му е неподвижна. Ловците знаят това и когато забележат лъв в някой храсталак, достатъчно е да му видят опашката, за да знаят какво да правят: ако тя е неподвижна могат да минат спокойно край него и да го пропъдят като хвърлят някой камък.

— Лъвът беше гладен — добави Амбохе, — гладен както в деня, когато изяде бащата на хубавата Сули.

— Чудно ми е защо не се е приближил към селото...

— Може би е хванал някоя животинка и с нея е уталожил глада си отговори Амбохе, като разгръщаше храстите и се преструваше, че търси следите на лъва.

Двамата негри стигнаха в широка долина, сред която се издигаше Царското дърво. Това грамадно дърво се нарича „Гигантът на острова“ и обикновено расте в големите долини, където няма други дървета.

— Тук е бил разкъсан бащата на хубавата Сули — каза Майунга. — Той искал да дойде сам на лов, но не бил много опитен в борбата с гладни лъвове.

Още не беше доизказал последните си думи и едно тихо ръмжене, оплакващо и в същото време заплашително, долетя до ушите им.

— Не си сгрешил — каза Майунга, като опря и стисна пушката си. — Лъвът е наблизил... Да се разделим: всеки от нас ще се опита да убие сам лъва. Този, който го убие, ще има право да му отреже главата и да я занесе на хубавата Сули, която ще му стане жена.

Дочу се второ ръмжене. То идваше от храстите, по брега на реката.

Двамата негри се разделиха. Амбохе продължи да навлиза в долината, осеяна с ниски дръвчета, а Майунга се мушна в крайбрежните храсталаци.

Третото ръмжене беше още по-тихо. Прикрит зад храстите, Амбохе се стареше да настигне съперника си. Намерението му беше да го приближи изотзад и да го застреля. После ще се върне в селото и ще каже на Сули, че са били нападени от лъва. Когато Майунга изчезне, Сули ще се съгласи да му стане жена; дори и да му откаже, ще бъде доволен, че няма да принадлежи поне на Майунга.

Погълнат от тази дяволска мисъл, Амбохе се приближаваше към крайбрежните храсти, когато внезапно се разнесе четвъртото ръмжене.

Ужас обзе негъра — това ръмжене не идваше от Царското дърво, а много по-отблизо и не приличаше на ръмженето на джуджето.

Амбохе погледна към храста, който се намираще на пет крачки от него и се закова на място.

Гордият цар на пустинята го гледаше с малките си бляскави очички и размахваше опашка. Амбохе вдигна пушката си, но нямаше време да натисне спусъка. С един скок звярът излезе от храста и се нахвърли върху него. Силен гръм отекна в долината, но не от пушката на Амбохе. Съборен на земята от силните лапи на лъва, Амбохе извика силно. Звярът се готвеше да го разкъса.

Срещу него бе стрелял Майунга. След като го бе ранил в хълбока, смелият ловец се хвърли към животното и заби ножа си във врата му. Лъвът изръмжа яростно, но силна кръв бликна от устата му.

Амбохе стана, беше ранен леко от ноктите на животното, но лицето му все още беше зелено от уплахата.

Лъвът агонизираше, но продължаваше да ръмжи. Майунга го довърши със силен удар на ножа си в корема, после извика радостно:

— Аз го убих! Сули ми принадлежи!

— Сули ти принадлежи — каза Амбохе с болка в гласа. — Но сега и аз ти принадлежа, защото ти ми спаси живота.

— Наистина, спасих ти живота и затова съм още по-щастлив. С мене ти постъпи честно, виждаш, че ти се отплатих достойно.

Лъвът лежеше в краката им и не даваше никакъв признак на живот. Майунга го гледаше тържествуващ, а сърцето на Амбохе се късаше от злоба.

Някъде далече се разнесе тих подигравателен смях, който Майунга не чу, но Амбохе разбра много добре. Скрито в някой храсталак, джуджето бе видяло всичко и сега се подиграваше на неуспеха на приятеля си.

Майунга беше погълнат изцяло от мисълта за тържеството, което го очакваше в село. Страшна злоба и мъка бушуваха в гърдите на Амбохе. Но той се преструваше много умело, че се радва на победата на своя съперник.

— Сули беше предназначена за тебе, а не за мене — каза той.

— О, не, аз имах само щастие.

— Ти беше смел, Майунга! — каза Амбохе, като същевременно мислеше по какъв начин може да извлече полза за себе си от създаденото положение.

— Сега ще отрежа главата на лъва — каза победителят и извади ножа си.

— Да, отрежи главата на лъва и я занеси на Сули, която ще бъде много щастлива!

— Ами ти? — запита Майунга и заби ножа си във врата на лъва.

— Аз ли?

— Да, ти какво ще правиш сега?

— Ще се помъча да забравя Сули — отговори Амбохе, а сърцето му биеше лудо до пръсване от омраза към съперника и любов по загубената вече Сули.

Майунга отдели ловко главата от трупа, вдигна я високо и извика:

— Ти изяде бащата на хубавата Сули, но аз отмъстих!

— Да, ти отмъсти, — повтори Амбохе.

— И хубавата Сули ще бъде моя — прибави ловецът. — Хайде да се връщаме в село.

— Да се връщаме — съгласи се Амбохе. — Ти победител, аз победен. Всички ще посрещнат с песни и танци победителя, а ще се подиграват и ще се смеят на победения.

— Не искам да бъдеш така унижен — каза благородният ловец. — Право е аз да бъда посрещнат като победител, но не е право ти да бъдеш осмян... Спасих ти живота от лапите на лъва, но не искам да ме следваш като роб... Аз ще се върна сам в село, а ти, ако искаш, може да си дойдеш по-късно.

— Ти си благороден, Майунга — каза Амбохе с глас, в който звучеше благодарност. — Върни се сам в село с лъвската глава и бъди щастлив с хубавата Сули.

Майунга тръгна, а Амбохе остана сред храстите. За миг му мина мисълта да вдигне пушката си и да стреля в гърба на своя съперник. Но, ако не уцели, как ще се спаси от гнева на Майунга?

В това време зад гърба му се разнесе подигравателния смях на джуджето.

— Научих нещо, което не знаех досега — каза Сивиок, — когато подражаваш ръмженето на лъва, той наистина идва. Това е хубава изненада за тебе. Но, предупреждавам те, ако не избягаме веднага, има и друга изненада за двама ни.

— Каква изненада?

— Дванадесет мъже от племето на Сормек обикалят наоколо и подготвят нападението си върху селото ни. Имаме много малко време, за да избягаме.

Едва изрече тези думи и зад гърба му се разнесоха бързи стъпки: в същия миг дванадесет калевалес ги заобиколиха. Негърът, който ги предвождаше, каза на Амбохе:

— Вие сте наши пленници. Къде е човекът, който беше с тебе и уби лъва?

Амбохе размисли веднага каква полза би могъл да извлече от това положение и каза:

— Човекът, който уби лъва, носи главата му на своята годеница. Той ще стане лаховит на селото.

— Нашите хора ще завземат селото ви.

— Ние ще ви помогнем — каза Амбохе. — Човекът, който уби лъва, е мой съперник; нападнете го, направете така, че аз да занеса главата на лъва на хубавата Сули, и селото ще бъде ваше! Всички мъже от племето ще бъдат ваши роби и вие ще ги продадете на португалските търговци на роби.

— Договорът е сключен — отговори главатарят. — Бързайте да настигнем ловеца.

— Не е отишъл много далече — добави Амбохе и жестоката надежда отново закипя в гърдите му. Подлата му душа не се спираше пред нищо, за да изпълни пъкления си план.

Джуджето се разсмя пискливо и започна да танцува пред новия главатар, като глътна и последните капки тог.

— Да, да дадем главата на лъва на Амбохе — крещеше Сивиок, — така ще празнуваме всички заедно и ще изпием много тог.

Водени от Амбохе, негрите се впуснаха по следите на Майунга.

След половин час път го видяха по брега на реката и, прикрити зад крайбрежните храсталаци, бързо го настигнаха.

Майунга напредваше, и погълнат от мисълта за победата не чу никакъв подозрителен шум зад гърба си. Ненадейно той се видя заобиколен от негри. Нямаше време нито да вдигне пушката, нито да извади ножа си. Нападателят се нахвърлиха върху него, обезоръжиха го и го вързаха.

— Ти уби лъва, но главата му е моя! — викна подигравателно Амбохе като грабна лъвската глава и изгледа презрително човека, който преди половин час му спаси живота. — Аз ще се ожена за Сули, а ти ще станеш роб.

Ловецът погледна Амбохе ужасен и извика:

— Проклятие да се изсипе над главата на изменника.

Амбохе потрепери от страх, но веднага се съвзе и приближи към главатаря. След кратък разговор с него, взе лъвската глава и се отдалечи.

Подлецът бързаше, за да се порадва по-скоро на така неочаквано дошлото щастие.

Неговият омразен съперник беше роб, главата на лъва — в ръцете му; сега хубавата Сули трябваше да удържи обещанието си и да стане жена на победителя. И победител беше той... който не уби лъва,

но какво значение имаше? Нима някой в селото знаеше какво бе станало?

Амбохе чувстваше, че винкана, фаталността у малгашите, не го държеше вече в лапите си; той беше изгубил фади и спечелил отново хазана, онова състояние, при което всички лоши неща стават добри. Не мислеше вече за кравата, която уби с тревата фантака. Всичко отиваше на добре. Щом Сули стане негова жена, ще я отведе далече от селото, което чужденците ще нападнат, а той ще бъде завинаги щастлив с нея...

Опиянен от тази радост, мадагаскарецът стигна до селото.

Под влияние на грозния вик на айе-айе, негрите още не бяха се прибрали в колибите си. Всички знаеха, че двамата съперници, влюбени в хубавата Сули, бяха отишли да хванат лъва и сега чакаха да видят кой ще спечели Сули.

Най-нетърпелива от всички беше Сули. Дъщерята на нещастния лаховит не криеше симпатията си към ловеца Майунга. Тя знаеше, че той е силен и храбър. В неговото здраво и красиво тяло биеше сърце винаги готово за смели подвизи. Тя си представяше как Майунга открива лъва, убива го, отрязва му главата и идва при нея...

Девојката излиза няколко пъти от колибата, за да посрещне победителя.

Всеки момент очакваше, че ще чуе цялото село да вика:

— Майунга е победител! Хвала на Майунга!

Но изведнъж няколко гласа извикаха:

— Амбохе уби лъва!... Амбохе отмъсти за нашия лаховит! Хвала на Амбохе!

Като чу това, Сули потрепери; Значи Амбохе е победител, а Майунга идва след него, като победен. Младата мадагаскарка се натъжи много. Трябваше да се омъжи за Амбохе, а сърцето ѝ биеше за Майунга... Но тя обеща да даде ръката си на този, който отмъсти за баща ѝ... Дъщерята на лаховит не можеше да не удържи на дадената дума. Амбохе беше победител: тя трябваше да стане негова жена.

Викове на населението се усилваха.

— Амбохе е убил лъва!... Амбохе е отмъстил за лаховита! Амбохе е развалил магията на айе-айе!

Всички излязоха от колибите си, приветстваха победителя и го провъзгласиха за съпруг на хубавата Сули.

Девојката накара сѐрцето си да млѝкне: требваше да изпълни дълга си. Ще бѝде фади, ако не удѝржи даденото обещание.

Сули излезе да посрещне победителя.

Амбохе, горд като че ли наистина беше убил лѝва, пристѝпваше бавно кѝм нея, като носеше високо тежката глава на звяра.

Когато спря пред нея, Сули запита:

— Кѝде е Майунга?

— Не знам — отговори Амбохе, като избягваше да я погледне в очите. — Щом чухме рѝмженето на лѝва, се поделихме, както беше уговорено.

Сѐрцето на Сули се сви, но само за миг.

Всички провѝзгласиха Амбохе за победител и за сѝпруг на хубавата Сули. С леко треперещ глас тя каза високо:

— На убиеца на лѝва, който разкѝса баща ми, давам рѝката си, както обещах.

Радостни викове заглушиха думите ѝ. Страхѝт от вика на айе-айе изчезна.

НАПАДЕНИЕТО

Всички жители на мадагаскарското село очакваха с нетърпение нощта.

На площада, пред къщата на Сули, щяха да станат големите танци в чест на младоженците. Околните колиби бяха окичени с ярки цветя разноцветни платове, между които преобладаваше червения цвят. На покрива на колибата на Сули, на дълъг прът, бе забучена главата на убития лъв.

Всички бяха пияни от тога. Жените извадиха най-красивите си салама, за да се накичат за танца; мъжете приготвиха червените знамена, без които е фади да се танцува.

Девоите и младежите се рисуваха и татуираха с хозома лени — сокът на едно миризливо дърво, който сок мадагаските употребяват много.

Всички се радваха за това, което бе направил Амбохе: лъвът, който изяде любимия лаховит, беше убит.

Един човек само се мъчеше да бъде спокоен и весел, но не успяваше: това бе хубавата Сули.

Девоите не можеше да забрави Майунга; неговото изчезване я караше да тъгува и тя напразно се мъчеше да бъде любезна към своя годеник.

Амбохе забеляза тъгата ѝ, и това увеличи ревността му: той чувстваше, че Сули мисли повече за Майунга, отколкото за него.

Надвечер Амбохе отиде при Сули, увит в най-красивия си салака. Негърът беше много радостен, като че ли сам започваше да се убеждава, че е убил лъва. Не си спомняше вече за подлото предаване на цялото село на неприятеля. По време на танците, неговите нови приятели щяха да нападнат братята му; една кола, теглена от две зебу, беше готова вече за бягството му със Сули.

Когато го погледна, Сули потрепера от неприятно чувство — върху лицето му тя четеше нещо отблъскващо, нещо подло, което не можеше да обясни.

Амбохе забеляза това.

— Сули — каза той, — ти не си така весела както би трябвало да бъдеш, като знаеш, че главата на лъва е забита над колибата ти.

— Амбохе — отговори девойката, — радвам се на успеха ти и ще удържа обещанието си да се омъжа за теб.

— Но ти мислиш още за Майунга...

— Мисля още за него, защото не знам какво му се е случило.

— Няма значение какво му се е случило — каза малко ядосан Амбохе. — Не трябва да мислиш вече за Майунга. Ако мислиш за него, това значи, че го обичаш повече от мене.

— Искам да знам какво е станало с него — отвърна девойката.

— Защо?

— Защото има някаква тайна...

— Каква тайна?

— Не знам.

— И аз не знам — добави Амбохе. — Казах ти, че се разделихме щом чухме ръмженето на лъва.

— И не го видя вече?

— Не. Не ми ли вярваш?

Сули не отговори. Един вътрешен глас й шепнеше: „Този човек лъже... той е изиграл някоя мръсна игра на Майунга... не му вярвай!...“

Но как можеше горката Сули да се откаже от обещанието си? Амбохе донесе в селото главата на лъва, всички приветстваха Амбохе като победител, и той трябваше да стане неин съпруг.

Навън празненството започваше.

Мъже и жени излизаха от колибите си, развяваха червени знаменца и пееха. Свирачите духаха в големи раковини, които издаваха особени звуци.

За няколко минути жителите на цялото село се събраха на площада, ярко осветен от многобройните факли.

Мъжете бяха пияни от тог.

Силни викове се разнесоха над площада:

— Сули!... Амбохе!...

— Дъще на лаховит!... Убиецо на лъва!...

— Красива Сули!... Смели Амбохе!...

Сули и Амбохе излязоха от колибата.

Виковете се удвоиха.

Двамата млади отидоха в средата на площада и веднага наоколо им се образува кръг от танцьорки.

Това бяха красиви и гъвкави мадагаскарки, чиито тела се увиваха при различните движения на танца; множество червени воали се развяваха във въздуха, като следяха буйния ритъм.

Сули и Амбохе започнаха да танцуват, а наоколо виковете не стихваха:

— Красива Сули!... Смели Амбохе!...

В това време тог се лееше непрестанно: пиянството на мъжете се увеличаваше, шумът ставаше адски. Започна истинския сватбен танц. Амбохе трябваше да прегърне Сули, а после тя да танцува около него танца на верността и на подчинението...

Силните виковете, които стигаха до звездите, опиянението от танца и хилядите остри аромати, които се носеха във въздуха, бяха замаяли дори и хубавата Сули. Всред тази дяволска веселба девойката бе загубила представа за това, което става наоколо ѝ: тя танцуваше лудо и се стараеше да не мисли за нищо наоколо ѝ. За Майунга — и дума да не става.

Да, наистина, този, който стоеше до нея, беше съпругът, който ѝ налагаше съдбата, и който беше убил лъва... Да, според обичая тя ще трябва да прегърне Амбохе... Сули се готвеше да се хвърли в обятията на своя годеник... В този миг, при внезапно настъпилата тишина, се разнесе силен заплашителен глас:

— Не, Сули!... Амбохе излъга подло!

Един мъж разбута тълпата, приближи се към Сули и, като простря ръка към Амбохе, повтори със силен глас:

— Аз убих лъва, а не той. Амбохе е подъл изменник!

Племето бе обзето от голямо учудване.

Амбохе използва това и извика:

— Майунга лъже!... Той ме обвинява, защото ме ревнува! Аз убих лъва!

— Изменник! — повтори Майунга и се хвърли към Амбохе.

Негрите пак се развикаха:

— Кой има право?... Опит! Опит! Бързо опит!

— Опит с отровата! — извика един глас.

Между най-жестоките суеверия на Мадагаскар е така наречената „справедливост на отровата“. Обвиняемият трябва да изпие чаша с доста силна отрова и ако остане жив, което е нещо много рядко, обвинителите му стават роби.

Но в този случай опита с отровата не беше уместен. Двамата негри трябваше да се бият. Амбохе и Майунга не чакаха племето да определи присъдата. Майунга се беше хвърлил върху Амбохе, който се защитаваше безполезно; скоро ловецът повали противника си и стъпи на гърдите му. Победата беше на Майунга.

Вик на одобрение се разнесе между мадагаскарците; няколко мъже вдигнаха Амбохе и го изнесоха от площада, докато другите викаха:

— Слава на Майунга, истинския убиец на лъва!... Слава на годеника на Сули!

Хубавата Сули присъства на борбата и ѝ наблюдава смаяна и безмълвна, но когато подлецът бе измъкнат от площада, тя се хвърли в прегръдките на Майунга и извика:

— О, аз подозирах някаква измяна!

Песните и музиката екнаха още по-силно в чест на новия годеник.

Сули започна своя танц около Майунга, но след малко той я спря, направи знак, че иска да говори и когато утихнаха гласовете, каза със силен глас:

— Мъже от моето племе! Прекъснете танците и се пригответе да покажете военната си мощ! Голяма опасност заплашва селото ни!

Глух шепот се разнесе сред негрите. Няколко жени извикаха високо:

— Сигурно опасността, за която ни предупреди айе-айе!

— Говори Майунга! За каква опасност става дума? — запитаха няколко мъже.

— Неприятелско племе се готви да нападне селото ни и да ни продаде като роби... Амбохе ни предаде... той се продаде на неприятеля, за да може да дойде тук с главата на лъва... Когато се връщах в село, ме нападнаха и ми отнеха главата на лъва... Вързаха ме и ми казаха, че аз съм първият роб на селото и че скоро цялото племе ще има моята съдба... Но когато не ме наблюдаваха, успях да скъсам въжето и побягнах към село... Прекъснете танците по случай сватбата

ми с хубавата Сули... Идете да се въоръжите! Докажете вашата храброст и вашата сила!...

— Слава на смелия Майунга!

— Майунга е нашият главатар!

— Майунга-лаховит! Майунга-лаховит!

Сули наблюдаваше с гордост своя годеник. Прав, с красиво тяло, той слушаше неспокойните викове на другите негри.

Треската за борба обхвана всички. Жените изнасяха стрели, ножове, пушки, подаваха ги на мъжете си и им казваха насърчителни думи...

Внезапно на единия край на селото се разнесоха ужасни викове и веднага след това към небето се извиха яркочервени пламъци...

ОТВЛИЧАНЕТО НА СУЛИ

С удари и юмруци Амбохе бе изтласкан от площада и вързан на „кола на измяната“, забит на единия край на селото. На този кол виновните стояха три дена вързани и на четвъртия лаховитът произнасяше своята присъда, която почти винаги беше смърт.

Но Амбохе не се страхуваше, че ще го съдят. Щом Майунга не го уби веднага, той вярваше, че ще бъде освободен. Амбохе знаеше, че всеки момент в селото можеше да нахълта главатарят на неприятелското племе начело на триста души храбри войници. Ако Майунга не бе дошъл, Амбохе щеше да продаде събратята си на неприятеля и да замине след това със Сули.

Вързан с дебело въже и пазен от двама негри, Амбохе чакаше неприятеля, който щеше да го освободи.

Той чуваше веселите викове на негрите по случай празненството, което започна за него, а продължи за Майунга. На гърдите си все още усещаше крака на победителя, а това го караше да мисли за отмъщение... Да, щом го освободят, Майунга ще му заплати скъпо за това унижение...

В този момент остър смях долетя до ушите му.

— Сивиок! — извика негрът радостно.

Наистина, джуджето влизаше в селото пияно от тог. То се спря пред пленника и започна да танцува, като му се плезеше и хилеше в лицето. Двамата негри, които пазеха Амбохе, искаха да отстранят джуджето, но то започна да се смее силно и каза:

— Чухте ли миналата нощ айе-айе? Знайте, че айе-айе не излъга.

— Махай се оттука, Сивиок! — извика единият негр.

— Чуйте ме — изсмя се Сивиок, — не пъдете джуджето, защото това е фади.

— Лъжеш — каза другият негр и вдигна ръка да го удари, — фади е да танцуваш пред пленник.

Но нямаше време да го удари: двадесетина негри, изскочили като че изпод земята, се спуснаха към пленника.

— Срежи въжето, Сивиок! — извика Амбохе.

В това време двамата негри избягаха към селото, като викаха силно, за да предупредят останалите.

Джуджето срязва въжето.

— Майунга се пошегува отлично с тебе — каза то.

— Ще се разкайва за това — извика Амбохе.

Неприятелят навлизаше вече в селото. Амбохе се приближи към главатаря им, вдигна ръце и извика:

— Главатарю, Майунга е избягал и сега е начело на племето. Той каза, че не се страхува от тебе и ще те победи.

— Той ми избяга, но скъпо ще заплати това бягство — каза с яд главатарят. — Селото ще бъде мое и всичките му жители ще бъдат продадени на португалците. Какво прави сега Майунга?

— Танцува с хубавата Сули — отговори Амбохе. — Всички са събрани на площада.

— Не мога да търпя празничния шум — каза главатарят, — но ще ги накарам да млъкнат от удивление пред някой красив огън. Запалете тези колиби!

Негрите изпълниха веднага заповедта му: осем колиби пламнаха. Джуджето, възбудено още повече, затанцува бясно около горящите колиби.

Жестока радост пламна в душата на Амбохе.

— Главатарю — извика той, — нападнете ги сега, лесно ще ги победиш, въпреки че Майунга не се страхува от тебе.

Главатарят събра войниците си и ги подреди за нападение.

Високи пламъци се издигаха към небето и осветяваха околността.

На площада настъпи голямо смущение.

— Огън! Огън!

— Айе-айе не излъга!

— Неприятелят подпалва колибите ни!

— Децата ни ще изгорят!

— Проклети да са тези, които не мислят за децата!...

При мисълта, че децата са в горящите колиби, жените се разкрещяха. Мъжете, въоръжени със стрели и пушки, се спуснаха натам, където бе нападнал неприятеля. Но всички бяха пияни от тога и напредваха, като се блъскаха най-безразборно.

Майунга се мъчеше да ги организира. Той им извика:

— Храбри воители, последвайте ме! Нека посрещнем дружно неприятеля!

— И аз ще се бия с тебе, Майунга! — извика Сули и грабна едно копие.

— Не се отдалечавай от мене — каза ловецът. — Аз ще те защитавам с тялото си.

Майунга застана начело на своите войници, нададе силния боен вик и се спусна срещу неприятеля, който напредваше към вътрешността на селото.

Двете племена се срещнаха при силната светлина на запалените колиби.

Главатарят на неприятелското племе извика:

— Майунга, спри и се предай!

— Майунга не ще се предаде никога! — отговори негърът.

Тогава негрите се спуснаха едни срещу други: загърмяха пушки, захвърчаха стрели и копия.

Майунга се биеше като лъв, като се мъчеше да запази хубавата Сули, която стоеше до него. Няколко негри неприятели се стремяха да го заобиколят и като че ли да му отнемат Сули. Ловецът въртеше ловко копието си и вече седем неприятели лежах на земята, повалени от безпогрешната му ръка.

Ненадейно отстрани го нападнаха десетина души и за миг той трябваше да изостави Сули. Но това беше достатъчно за Амбохе, който, подпомогнат от двама негри, измъкна Сули от сражението и я отвлече настрана.

— Помощ, Майунга! — извика девойката, като се мъчеше да се освободи от ръцете на похитителите.

Майунга чу вика на годеницата си, но не можа да ѝ се притече веднага на помощ: трябваше да се брани от ударите на неприятеля, но, възбуден от виковете на Сули, която грабителите отвлечаха, той прободеше с копието си най-близкия и най-опасния от неприятелите си, проби си път и се спусна подир Сули.

Но от нея нямаше никаква следа.

Обзет от страшно отчаяние, Майунга започна да тича нагоре-надолу като луд, забрави боя, който се разгаряше на сто крачки от него и започна да вика високо Сули.

— Майунга — каза му един негър, — твоята Сули отвлякоха в кола, теглена от зебу... Сам Амбохе беше приготвил предварително колата и заминаха по пътя към реката...

Инстинктивно Майунга се затича към посочения път, но една мисъл го задържа: той беше провъзгласен за лаховит и не можеше да изостави селото на неприятеля; дългът му налагаше да защитава братята си.

Запъти се към бойното поле. Боят беше към своя край: виковете на жените и кръсците на войниците заглъхваха. Скоро Майунга разбра, че щастieto бе на страната на неприятеля. Досега неговите хора се биеха храбро, за да запазят свободата си, но днес те бяха пили много тог, и той изигра своята роля: неприятелите победиха. Мъжете, като виждаха, че колибите им горят, се предаваха и хвърляха оръжието си. Майунга разбра, че селото бе загубено и че неговите жители ще бъдат продадени на търговците на роби. Оставаше му само едно: да намери годеницата си и да я освободи от подлия Амбохе. Затича се по пътя, който водеше към реката.

Червена светлина от разпалените огънове осветяваше полето. От селото не се чуваше никакъв шум: боят бе свършил.

Майунга спря и се послуша, но изведнъж потрепери.

Острият слух на негъра долови груб смях, а веднага след него — далечен вик:

— Майунга... помощ!

Ужасното джудже се смееше, а хубавата Сули викаше за помощ. Негърът ускори тичането си, като се приближаваше все повече към бегълците. Червената светлина изчезна, нощта стана тъмна; по небето се влачеха тежки черни облаци. Маймунга се послуша: сега чуваше ясно скърцането на колелата и гласа на Сивиок, който подканяше животните да теглят по-бързо и се смееше със сухия си неприятен смях. Негърът тичаше все по-бързо. Пътят беше заграден с високи храсти, които помогнаха на Майунга да се приближи съвсем близо до колата, без да го забележат похитителите на годеницата му. Изведнъж той се хвърли ловко в колата и заби копието си в подлия изменник. Амбохе извика от болка и падна на една страна. Сивиок скочи от колата и побягна. Двамата негри, които пазеха Сули, се опитаха да нападнат Майунга, но като лъвица Сули се нахвърли върху единия и го стисна за гърлото. Майунга се справи лесно с другия, изхвърли го от

колата, след него изхвърли и първия негър и Амбохе, който не даваше никакви признаци на живот.

— Сули — извика Майунга, — освободих те от мръсните лапи на този негодник, но не можах да освободя селото!

— Какво стана с моето племе? — запита девойката с болка.

— Айе-айе не ни измами — отговори Майунга със същата горчивина.

— Неприятелят победи ли?

— Да, хубава Сули. Боят свърши много скоро. Моите хора бяха пили много тог и скоро се предадоха.

— Какво ще стане сега с нас? — запита тя неспокойно.

— Ще избягаме далече отгук — отговори негърът. И най-оскъдният живот е за предпочитане пред робството.

— Племето ще бъде ли продадено на търговците на роби?

— Сигурно... такава е съдбата ни, когато ни победят. Амбохе ни предаде. Дано Акват излее всичкото си проклетие върху него!

— Ти му отмъсти, като го уби! — каза гордо девойката.

— Не го убих, само го нараних. Надявам се, че ще умре. Не трябваше да оставям джуджето да избяга.

— Страхуваш ли се от него?

— Страхувам се от неговата проклета хитрост... То ще отиде при неприятеля и всичко ще му разкаже...

— Дали ще ни преследват?

— Може би, но не ще се оставим да ни хванат.

В това време колата напредваше към реката и скоро спря до брега. Тук пътят се извиваше и продължаваше по самия бряг, но колелата затъваха в мокрия пясък и напредването ставаше много бавно.

— По-добре е да продължим пеш — каза Майунга.

— Имаш право — отговори Сули.

Двамата годеници слязоха от колата и тръгнаха по брега на реката. Нощта беше тъмна и от селото не се чуваше почти нищо. Без съмнение главатарят на победителите беше накарал да вържат победените, като ги считаше вече за свои роби.

След един час път двамата бегълци пристигнаха до една изоставена колиба. Влязоха вътре. И двамата имаха голяма нужда от почивка. В колибата имаше легло със сухи листа. Сули, която се би

храбро до Майунга, сега беше капнала от умора и скоро заспа. Негърът се мъчеше да не заспи — искаше да бди над годеницата си и при първата опасност да я събуди, за да бягат.

Изчезването на джуджето го разтревожи. Ако това малко чудовище занесе на неприятеля новината, че той и Сули са избягали, всеки момент можеха да бъдат нападнати, затова той трябваше да бди. След едночасова почивка, на Майунга се стори, че чува някакъв далечен смях. Не го ли предупреждаваше джуджето по този начин, че е наблизно? Майунга стана от леглото и внимателно, за да не събуди Сули, се ослуша. Острият му слух долови бързото приближаване на стъпки и на гласове.

Нямаше съмнение: ужасното мадагаскарско чудовище, винаги готово да върши злини, се беше върнало в селото и бе довело неприятеля по следите им. Трябваше да се бърза, за да не ги хванат в примка.

Негърът се приближи до Сули. Тя спеше спокойно. Не му се искаше да ѝ отнеме този подкрепителен сън, но неприятелят можеше да дойде всеки миг и да ги нападне.

И, преди да я събуди, Майунга излезе от колибата, за да се увери дали неприятелят наистина се приближава.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Високи храсталаци заобикаляха колибата. Ловецът направи няколко крачки, за да разгледа по-добре мястото. Ненадейно върху него се хвърлиха двама негри. Майунга беше готов да се защитава: отскочи бързо назад, вдигна оръжието си и удари най-напред единия, после — другия нападател.

Майунга се върна в колибата и побърза да събуди Сули.

— Да бягаме... преследват ни! — каза ѝ той.

Девојката се събуди веднага. Майунга я взе в силните си ръце и преди тя да разбере какво става, изнесе я от колибата и се затича към реката.

Преследвачите им се бяха натъкнали на телата на ранените си другари и сега бързаха да им пресекат пътя. Още малко и щяха да ги заобиколят.

— Единственият път, по който можем да се спасим, е реката — каза Майунга.

— Ще се хвърлим в реката — каза смелото момиче и веднага приведе в изпълнение предложението си.

След нея се хвърли и Майунга.

И двамата бяха добри плувци. С няколко замаха се отдалечиха от брега. Преследвачите започнаха да хвърлят копията си след тях, но тъмнината им пречеше да ги улучат. От време на време от брега долиташе сухият смях на джуджето.

— Бъди смела, Сули — ако си уморена, хвани се за мене.

— Не, Майунга, не съм уморена — отговори девојката и продължи да плува.

— Ето едно копие мина покрай мене — каза негърът.

— От такова голямо разстояние не ще могат да ни ударят — забеляза Сули.

— Не виждам сенките им на брега — каза Майунга, като се мъчеше да прозре през тъмнината, която ставаше все по-гъста.

— Дали не са се отказали да ни преследват? — запита девојката.

— Не, дори се страхувам, че и те са се хвърлили във водата.

— Имаше право... преследват ни в реката — каза Сули, защото й се стори, че към тях се приближават подозрителни сенки.

— Още малко усилие, Сули, и ще достигнем острова — каза Майунга.

— Ако ни заобиколят, загубени сме.

— Това е единственото средство. Невъзможно е да достигнем противоположния бряг. Не могат да бъдат повече от десетина души, а с тях лесно ще се справя.

След малко двамата бегълци доплуваха до островчето и се скриха в тръстиката. Почвата беше глинеста и влажна и те се движеха трудно.

Изведнъж Сули извика:

— Крокодил!

Наистина, на няколко крачки от тях, един грамаден кайман, дълъг около шест метра, бе разтворил широко уста и размахваше заплашително опашката си.

Между влечугите в Мадагаскар крокодилите са най-опасни, защото нападат човека и са много свирепи в борбата.

Майунга скочи веднага пред годеницата си.

— Не се страхувай, Сули — прошепна той. — Знам как трябва да се бия с тези чудовища.

Майунга го дочака да се приближи толкова, че да усети дъха му, тогава заби бързо копието си в отворената му уста. Влечугото се разтърси, изрева страшно и се помъчи да продължи борбата, но ударът беше смъртоносен. Майунга изтегли копието си от гърлото на животното, което се опита да се хвърли върху него, но негърът го заби втори път в слабините на агонизиращото вече животно.

Крокодилът изрева още веднъж и се простря на земята.

— Няма да те плаши вече! — извика негърът.

— Ти си смел, Майунга — отговори девойката възхитена.

Всеки би бил смел, щом трябва да защити най-хубавата и най-добрата девойка на Мадагаскар.

В този момент се чуха няколко отчаяни викове.

— Какво става? — запита Сули.

Негърът се поослуша, след това отговори:

— Става нещо, което ще бъде може би спасението ни.

- Крокодилски крясъци ли са това?
— Да, и викове на нашите преследвачи!
— Изглежда, че влечугите са ги нападнали — отбеляза Сули.
— И аз така мисля — отговори Майунга. — Ела да видим.
— Как?
— Ще се качим на онази височина.

На двадесет крачки от тях се издигаше малко възвишение, покрито с храсталаци, които им позволяваха да наблюдават другите, без самите да бъдат забелязани.

Вятърът беше разпръснал облаците и вечерният здрач позволяваше да се види какво става на острова.

Сули и Майунга се изкачиха на малкия хълм.

Преследвачите им, десет души на брой; щом излязоха на брега, бяха нападнати от множество крокодили, привлечени от крясъка на убития. Влечугите нападаха жестоко хората, които се бранеха с ножове и копия, но нищо не помагаше. Двама от тях бяха разкъсани вече, а останалите осем души правеха върховни усилия, за да не ги сполети съдбата на другарите им. Няколко влечуги се търкаляха убити.

— Кой ще победи — хората или животните? — запита Сули, вперила поглед в ожесточената борба.

— Не мога да кажа — отговори Майунга. — Хората са храбри и се бият добре, но животните са многобройни. Тези страшни влечуги ни направиха голяма услуга, като пресякоха пътя на нашите преследвачи.

— Но ако хората победят, ще продължават да ни гонят — каза момичето. — Какво да правим?

— Ако имахме лодка или сал, лесно щяхме да достигнем другия бряг, но с плуване е невъзможно.

— Ако крокодилите не разкъсат нашите неприятели, оставането ни тук ще бъде много опасно.

— Така е — съгласи се Майунга, — но ето че животните падат едно след друго под ловките удари на хората.

Боят между осемте негри и многобройните каймани ставаше все по-ожесточен: един след друг кайманите падаха с пронизано гърло.

— За нас остава само един път за спасение — каза Майунга.

— Кой е той?

— Да се хвърлим отново в реката и докато трае борбата между влечугите и нашите преследвачи, да се върнем на брега и да

продължим бягството си към Салари.

— Имаш право — съгласи се Сули.

— Ти си уморена, облягай се на мене.

— Не съм уморена никак и имам още много сили, за да плувам — отговори девойката. — Не искам да стана робиня, тази мисъл ще ми даде сила да избягам от неприятеля.

Годениците хвърлиха последен поглед към борбата: негрите продължаваха да избиват кайманите, които бяха значително намалели.

Сули и Майунга отидоха на противоположния бряг на този, на който се водеше борбата и се хвърлиха в реката. И двамата бяха много уморени, но желанието да не бъдат продадени като роби им даваше сили да плуват бързо към брега.

От брега те можеха да наблюдават борбата на острова. Още един негър бе разкъсан, но останалите седем бързо щяха да се справят с намалелите животни.

Бегълците се спряха в крайбрежните храсталаци и започнаха да се отдалечават.

Едва бяха направили петнадесет крачки и сухият смях на проклетото джудже долетя отново до ушите им.

— По-зле за тебе, чудовище! — извика Майунга и се спусна в посоката, откъдето идваше смехът.

Сули го последва.

Излязоха от храстите и тръгнаха към полето. На сто метра от тях джуджето скачаше и играеше като ги викаше отдалеч да отидат при него. Колкото и да бяха уморени, годениците помислиха, че много лесно ще го хванат. Затичаха се към него, но Сивиок прекоси полето и се мушна в храсталаците. Сули и Майунга го последваха, но скоро разбраха предателския му план. Беше късно, за да избегнат последиците от това неразумно преследване. Те искаха да накажат джуджето заради предателството му, а ето че втори път попаднаха в примката му.

Петнадесетина сакалавеси изскочиха от храстите и ги заобиколиха.

Майунга извика от яд и се спусна върху неприятелите си, като въртеше бързо копието и пазеше с тялото си своята вярна Сули. Един неприятел падна пронизан, след него — друг, но нападателите бяха

многобройни. Силите на ловеца не можеха да издържат на това дълго напрежение и една рана, макар и лека, го повали окончателно.

Майунга погледна годеницата си и в този поглед бе изразена цялата му любов, след това падна безчувствен на земята.

Със силен вик Сули се хвърли върху него. На няколко крачки от тях джуджето се кривеше и хилеше победоносно.

КЕРВАНЪТ НА РОБИТЕ

— Хайде, сънльо, събуди ли се най-последно? — извика груб глас.

В този момент Майунга отвори очи и дойде в съзнание, след толкова часове прекарани в пълна безчувственост.

Негърът се огледа учуден. Намираше се в колиба, легнал на легло от сухи листа. Прав, със зловна усмивка на устните, до краката му стоеше висок човек. Чертите на лицето му бяха твърди, погледът — студен и жесток; в ръцете си въртеше заплашително камшик. Този човек направи веднага лошо впечатление на негъра. Въпреки че разумът му беше все още замъглен, на Майунга му се стори, че познава в този човек един от онези арабски негри, които се занимават с търговия на роби по мадагаскарските брегове.

Съмнението на негъра бе скоро потвърдено: когато се опита да стане, той чу шума на веригата, с която бе окован.

Когато изгуби съзнание по време на боя на брега на реката, Майунга бе пренесен в колиба, построена на пътя за Салари, откъдето щеше да мине керванът на робите: негърът го пазеше докато дойде в съзнание.

Майунга си даде сметка за състоянието, в което се намира, и почувства, че кръвта закипя във вените му: стана бързо и се опита да разкъса веригите, но напразно.

— Няма смисъл — каза негърът, който се смееше на капризните му усилия, — веригите са здрави, и сто души като тебе няма да могат да ги разкъсат.

— Къде съм и кой си ти? — запита Майунга, с приглушен от гняв глас.

— Не виждаш ли? — отговори негърът, — ще чакам тука докато мине керванът.

— Не искам да бъда роб! — изрева Майунга и отново се опита да скъса веригите. — Не искаш да бъдеш роб? Това е наистина чудесно желание — каза негърът.

— Свали ми веригите! — извика Майунга.

Негърът избухна в силен смях.

— Да ти сваля ли веригите? И таз добра, след като те купих от твоя победител. Един здрав мъж, като тебе, струва много пари.

Майунга разбра, че всеки опит за освобождение ще бъде безполезен. Негърът продължаваше да върти камшика и с това го предупреждаваше, че при първия случай ще си послужи с него.

Майунга се отпусна на леглото и запита с отпаднал глас:

— Къде е Сули... годеницата ми, Сули?

Негърът се засмя силно.

— Не се отчайвай, ще видиш твоята годеница.

Силна надежда заблестя в очите на смелия мадагаскарец.

— Истината ли казваш? Ще видя ли Сули? — извика той.

— Ще я видиш — отговори негърът и на устните му не преставаше да играе подлата усмивка на търговеца на човешко месо.

— Къде ще я видя?

— По пътя, който води за Салари, на няколко крачки от тази колиба — отговори негърът, като показваше явно, че му прави удоволствие да измъчва пленника си.

— Какво значи това? — запита Майунга.

— Това значи, че Сули, хубавата Сули, дъщерята на лаховит, ще мине скоро оттук с кервана.

— Кой керван?

— Защо се правиш, че не разбираш?... Керванът на робите, който ще мине да те вземе.

— Сули в кервана на робите?! — извика Майунга с болка.

— Защо ти се вижда толкова чудно? — запита негърът. — Твоят победител направи и Сули робиня... Не трябваше да му позволявате да ви победи, за да не ви вземе роби.

При тези думи силен гняв обзе Майунга. При мисълта, че неговата годеница ще бъде отвлечена далече оттук и продадена, за да изпълнява най-унизителна работа, или да задоволява долните желания на някой арабин или португалец, той усети силна болка. Стана и доколкото му позволяваха веригите, се спусна към негъра.

А той като че ли не очакваше друго. Вдигна камшика и с всичка сила го стовари на плещите на пленника. В това време на устните му продължаваше да стои същата подигравателна усмивка.

— Както изглежда, искаш да те събудя съвсем с камшика! — каза той със съскащ тон. — Готов съм да ти услужа.

И, за да покаже готовността си, го удари няколко пъти с камшика, после домъкна някакъв оглавник и го нахлузи бързо на шията на пленника си.

Майунга сподави вика си. Той страдаше страшно.

— Разбра ли сега, че си ампурия, както казвате по Мадагаскарски — което значи роб, а не амбиасе — свободен човек — каза негърът и надзърна през вратата.

Отвън долитаха викове, последвани от къси заповеди.

— Керванът се приближава — каза негърът с жестоко задоволство, — твоето желание да видиш красивата Сули ще се изпълни след малко.

Виковете се засилиха. Чу се продължително изсвирване.

— Чуваш ли? Викат те... Ела!

Майунга излезе от колибата, последван от негъра, който държеше камшика, готов за действие всеки момент. Пред очите на Майунга се разкри грозно зрелище.

Дълга редица от роби, мъже и жени, вързани двама по двама, беше застанала на пътя за Салари: това бяха жителите на победеното село. Победителят ги беше предал на един негър, който сега ги водеше в Салари, за да ги продаде на португалците.

С неспокоен поглед Майунга потърси в дългата редица нещастници своята годеница.

— Майунга! — извика един глас, който прозвуча като музика в ухото на негъра. Това беше Сули, която забеляза годеника си и не можа да се удържи да не го повика.

— Сули — отговори нещастникът.

В това време девойката се откъсна от редицата и се помъчи да се приближи до годеника си.

Но пазачът я върна на мястото ѝ, като я заплаши с камшика, а Майунга бе завързан до друг събрат по съдба.

Керванът, следван от няколко коли, теглени от зебу, се беше спрял, за да приеме в редовете си Майунга, храбрив мъж, който трябваше да стане лаховит на селото, а сега бе превърнат в жалък роб.

Негърът извади една свирка и я поднесе към устата си. Даде знак за тръгване. Керванът потегли. Майунга беше начело на тъжното

шествие, а Сули — накрая. Двамата годеници не можеха дори да се видят и това ги измъчваше много.

Надзирателят, за да не върви пеша, се беше качил на една кола и оттам наблюдаваше хубавата Сули, която при всеки удобен случай се мъчеше да изскочи от редицата, за да види Майунга.

Той заповяда на един пазач да повика Сули до колата. Когато девойката се приближи, той ѝ каза с подигравателната си усмивка.

— Хубава Сули, безполезно е да търсиш Майунга... По-добре гледай към някой друг.

Сули хвърли презрителен поглед към негъра и не отговори.

— По-добре е да не мислиш вече за Майунга — добави негърът с глас, в който личеше едва сдържан гняв. — Можеш да го считаш мъртъв за тебе...

Този път девойката го погледна с такава ненавист, че закоравялата му душа за миг се смути. Сули се отдалечи от колата, последвана от другите жени; негърът не посмя да я повика втори път.

Цели четири часа керванът продължаваше уморителния си път под палещите лъчи на знойното слънце.

Най-после, когато стигна до една гора, керванът спря за кратка почивка. На пленниците се раздаде оскъдна храна, след което продължиха пътя си, за да се присъединят скоро към кервана на друг негър. Керванът на този негър се състоеше от петдесет души, които той водеше към брега, за да ги продаде.

Двамата негри, приятели от отдавна, се ръкуваха сърдечно.

— Хубава стока караш, Кафир — каза новодошлият, като разгледа кервана.

— Това са мадагаскарци, които купих от главатаря на едно племе — отговори Кафир с доволна усмивка. — От дълго време не бях попадал на толкова добра стока... Но и твоят керван има добър вид, Ромек.

— Да, но е малък.

— Ако мислиш, че можеш да избереш някои от моите роби, готов съм да ти услужа.

Двамата негри тръгнаха между робите, за да ги разгледат, като говореха оживено за своите си работи.

Внезапно Ромек се спря.

— Ще купя тази мадагаскарка — каза той като посочи с пръст към Сули. — Колко панос искаш?

— Не можеш ли да избереш някоя друга? — попита Кафир.

— Защо? Да не би да си я продал вече? — запита Ромек.

— Не, но не искам да лиша моя керван от хубавата Сули...

— „Хубавата Сули“ ли се казва? — запита Ромек, като наблюдаваше с възторг девойката, която не ги забелязваше, защото търсеше начин да размени поглед с годеника си. — И затова ли не искаш да ми я продадеш?

— Предпочитам да си избереш други робини... Виж има толкова много...

— Наистина, но никоя не струва колкото нея — отбеляза Ромек. — Колко искаш, Кафир?

— Не я продавам — отговори негърът.

— Дори и ако настоявам?

— Слушай, Ромек... Аз съм приятел на съдбата... ако съдбата ми каже да ти я продам, ще ти я продам, ако съдбата ми каже да я задържа, ще я задържа...

— Имаш право — отговори Ромек. — Да играем за хубавата Сули.

И Ромек извади от джоба си карти за игра. Двамата негри седнаха на тревата и започнаха да играят; в това време около тях се образува кръг от роби и господари, които живо се интересуваха от изхода на играта.

Като видя, че пазачите са заети, Майунга, заедно с другаря си, се приближи към годеницата си. Двамата млади размениха няколко думи, прекъснати от мъката и страха, че скоро ще ги разделят.

— Каквото и да стане — каза Майунга, — няма да те забравя никога, Сули.

— Ще мисля само за тебе, храбри лъвоборецо — отговори Сули.

— За нищо не послужи моята храброст! — добави Майунга с отчаян тон. — Ти виждаш до какво състояние е доведен твоят годеник и приятел. Роб на тези проклети араби.

— Ами аз, дъщерята на лаховит! — извика Сули. — Знаеш ли какво правят сега двамата търговци на роби?

— Забавляват се като играят и пият, а в това време ние изнемогваме от глад и умора — отговори ловецът.

— О, Майунга, мой храбри годенико — каза Сули с треперещ глас, — тези проклети дяволи си играят с моята съдба!

— Твоята съдба ли?

— Да, аз съм залога при играта! — добави огорчена девойката.

При тези думи силен гняв закипя в кръвта на ловеца. Да играят за неговата хубава Сули!

Внезапно радостен вик процепи тишината.

— Спечелих хубавата Сули!

Ромек беше победителят.

Съдбата беше благосклонна към него. Кафир трябваше да му отстъпи хубавата мадагаскарка за уговорената цена от двеста панос.

Кафир стана и каза:

— Сули ти принадлежи. Вземи я.

Но един силен глас, който прокълтя от устата на нещастния мадагаскарец, накара и робите, и господарите им да онемееят за миг.

— Сули принадлежи само на мен!

И Майунга прегърна със силните си ръце девойката, която не можеше да заглуши плача си от мъка пред предстоящата раздяла.

— Сули е моя и ще я защитавам от всичко и всички! — прибави ловецът, като забрави, че му беше невъзможно да изпълни това, което казва.

Като премина първото учудване, новият господар на Сули се приближи към тях и извика:

— Разделете ги!

Един надзирател от кервана на Кафир се нахвърли върху Майунга и го заудря с камшика си; друг негър изтръгна от ръцете му девойката, която продължаваше да плаче.

Двамата нещастници бяха разделени.

Керванът на Ромек се отправи към гората, а този на Кафир — продължи за Салари. И двата отиваха към една и съща съдба, макар и по различни пътища.

Гласовете на нещастните роби не се чуваха вече, но двамата годеници продължаваха да се викат:

— Сули... Сули!

— Майунга!...

Остри подигравателни смехове отговаряха на двамата нещастници.

— Безполезно е да викаш Майунга толкова отдалече — казваше Ромек на хубавата мадагаскарка.

— Ако продължаваш да викаш Сули, ще накарам да те напердашат здравата — казваше Кафир, силно ядосан за загубата на хубавата робиня.

Най-после двамата нещастници престанаха да се викат високо, но в сърцата им не замлъкваше отчаяният вик; Сули!... Майунга!...

НА ПЪТ КЪМ БРЕГА

След три дни уморителен път през гората, с редки почивки и оскъдна храна едва достатъчна да поддържа живота на робите, керванът навлезе в блатиста долина.

Небето, покрито с тъмни облаци, тежеше над земята, като похлупак на погребален ковчег и с това правеше още по-мъчителна гледката на тези изтерзани човешки същества.

Мъжете напредваха с мъка, като се олюляваха; някои от жените падаха изнемощели на земята и бяха принудени да станат веднага под жестоките удари на арабите, други бяха влачени зад колите, като животни на заколение.

Майунга, тъжен, мълчалив, смъртно уморен, не можеше да откъсне мисълта си от скъпата девойка, която, жестоките събития и още по-жестоките търговци на роби, отделиха от него. Майунга си мислеше, че по-леко би понесъл ужасното робство, ако с него беше тази, която бе целта на живота му, но да я види замъкната някъде далече, и двамата обречени на тежката съдба на роба, о, това беше мъка, която му се струваше, че няма да може да понесе. По-добре да посрещне смело смъртта, при някой отчаян опит да се освободят. Приятелят му го поглеждаше от време на време и четеше мислите по изражението на лицето му.

— Майунга — каза тихо той, когато наоколо нямаше нито един пазач, — и аз мисля за това, за което мислиш и ти.

— Да мислиш само няма никаква полза — отговори мрачно негърът.

— Знам... трябва да се решим. Аз се опитах вече да избягам преди ти да дойдеш в кервана: виж на какво ме направиха... Но пак бих се опитал да избягам.

— Бягството е невъзможно. Трябва керванът да се разбунтува. А след това да убием Кафир и неговите надзиратели.

Облаците се съгъстяваха все повече; светкавици зашариха по небето и силни гръмотевици разтърсваха земята. Въздухът ставаше все

по-тежък и по-задушлив.

Керванът продължаваше своя път, докато в душите на всички роби се разгаряше желанието да сложат край на този убийствен път, под едно небе, което заплашваше да ги задуши всеки миг и под неспирните камшици на пазачите, които изливаха яда си заради лошото време върху тях.

Омразният Кафир ставаше все по-жесток: той не се помири с тежката загуба на красивата негърка и сега насърчаваше своите хора да не пестят ударите си.

— Не оставяйте в бездействие вашите камшици — викаше той, — не се страхувайте да ги употребявате, те са направени, за да накарат амлуриите да се движат по-бързо.

Но тези насърчения бяха съвсем излишни: пазачите на роби изпълняваха много добросъвестно своите задължения. Щом забележеха, че някой мадагаскарец се спира, защото няма сила да върви напред, те се нахвърляха върху него със силни удари и го принуждаваха да върви. Ако някоя робиня паднеше, те я вдигаха и я биеха по-жестoko от мъжете. При нейните писъци братята, бащата и майката на нещастниците започваха да викат, но камшикът скоро заглушаваше виковете им.

Облаци забулваха небето, а мъчителите ставаха все по-жестоки.

Керванът стигна до брега на буен поток. В това време от небето се изсипа дъжд, като из ведро.

— Трябва да преминем потока! — извика Кафир от колата.

Потокът не беше дълбок, но беше буен и постоянно прииждащата вода правеше опасно преминаването му.

Негрите се престориха, че не са чули заповедта.

Кафир я повтори с гневен глас:

— Минавайте потока! И по-бързо, нямаме много време!

— Гръм да падне на главата ти! — се разнесоха гласове от различни страни.

Робите не се помръднаха: те нямаха сили да се борят с буйната вода. Гласове на недоволство се понесоха от измъчената тълпа.

— Дойде часът — каза Майунга на другаря си.

— Потокът не може да се премине! — извика той.

— Не, не може да се премине — извика Майунга още по-силно.

— Не, няма да го преминем! — извикаха няколко роби.

Кафир слезе веднага от колата и извади револвера си.

— Ще го преминете! Кафир ви заповядва — изрева той като насочи револвера си към един роб, който се беше отдръпнал от брега. — И ти ще бъдеш първият!

Нещастникът видя дулото на револвера насочено към гърдите му. — Във водата! — изрева Кафир.

Робът се върна към брега, последван от негъра, който държеше все още револвера.

Мадагаскарецът навлезе в потока и се опита да го преплува, но силите му изневериха; силната вода го повлече и го събори. Робът се бореше отчаяно, но всичко беше напразно.

Без да дочака резултата от този първи опит, негърът извика:

— Хайде, пазачи... Какво правите с камшиците си?

Надзирателите, ядосани, че ще се измокрят до кости, когато преплуват потока и тласкани от своя зъл характер, се нахвърлиха върху робите, мъже и жени, като удряха с камшиците където сварят. В това време Кафир стреляше по тези, които се опитваха да избягат.

Така робите бяха принудени да влязат в потока. Майунга и другарят му, блъснати грубо от двама надзиратели, паднаха във водата.

Жените се разплакаха. Няколко от тях бяха повлечени от буйните води и се удавиха, други, с помощта на мъжете, достигнаха насрещния бряг.

Кафир и пазачите присъстваха на преплуването, а в това време дъждът се лееше.

— Първият, който се опита да избяга — извика негърът, — ще бъде застрелян.

Кафир и неколцина от пазачите се качиха на колите и преминаха потока.

Когато се събраха всички, негърът преброи робите: липсваха седем души, които се бяха удавили.

Продължиха веднага пътя. Най-после дъждът спря. Стъмни се и те трябваше да спрат. Раздадоха оскъдната вечеря. Робите налягаха по земята. Неимоверните усилия през целия ден ги бяха изморили толкова много, че скоро всички заспаха. И Майунга заспа, въпреки че беше най-неспокоен. Мъките на тези нещастници бяха толкова големи, че щастие им се стори да легнат спокойно на твърдата земя под открито небе.

На другия ден керванът потегли при горещина, която ставаше все по-голяма и по-непоносима, и новите мъки започнаха пак.

Мястото ставаше все по-блатисто. Вредни изпарения насищаха въздуха, който бе невъзможен за дишане. Много отровни змии пълзяха между трънаците.

Майунга беше тъжен и мълчалив. Напразно другарят му се мъчеше да го накара да заговори. Той прекарваше много мъчителни часове. Предния ден мислеше, че е дошъл моментът да се освободят от робството на мъчителите, но скоро се убеди, че докато другарите му бъдат вързани с въжета, никакви опити за освобождение не ще успеят. Бунтът бе потушен с камшици и когато това не беше достатъчно, идваха на помощ пушките.

Майунга се считаше вече за напълно загубен. Неговата енергия, оная енергия, която в селото го правеше непобедим, сега беше изчезнала. Той мислеше, че никога вече няма да може да се освободи от това унижително робство. Но това не беше нищо в сравнение със страшната мъка при мисълта, че е загубил завинаги своята Сули, годеницата си, за която се би толкова много. Какво беше станало със Сули? Накъде ще я завлече Ромек? Дали ще я продаде на португалците, или ще я запази за себе си? Можеше ли да се надява, че ще види пак смелата девойка, която беше най-скъпото му същество на този свят? Не, нямаше никаква надежда да стане това. Тази мисъл го измъчваше до болка.

Когато един негър мисли, че е слаб, наистина става такъв, въпреки че може да е силен като бик. Мисълта, че е изпаднал във фади парализира енергията му.

Майунга вървеше с мъка по блатистата местност. Острите и миризливи изпарения затрудняваха дишането му. Той не мислеше вече за възможността да застане начело на един бунт, да насърчи другарите си да извоюват свободата. Не беше вече Майунга непобедимият: това беше Майунга победеният, Майунга слабият, свободният човек, ондасти е станал амиурия — роб, човек, който не може да направи това, което желае. Танхур добрият дух, го беше изоставил.

Керванът продължаваше своя уморителен път. Когато преминаха блатистата местност, пътят стана удобен. После прекосиха една гора, където прекараха нощта. На сутринта потеглиха отново. Кафир бе станал по-спокоен и причината за това беше много проста:

наближаваха брега. В най-скоро време той ще продаде своята жива стока на някой богат плантатор, но преди това трябваше да минат по Мозамбикския канал и да отидат в Софала.

Кафир наблюдаваше с окото на познавач своите роби и им поставяше цената. Погледът му се спря на Майунга и започна да го изучава.

Негърът направи недоволна гримаса, приближи се до мадагаскареца, удари го по рамото и каза:

— Нарочно ли искаш да изглеждаш така умърлушен?

Майунга не отговори.

— Разчитам много на теб — добави негърът и по лицето му се разля отвратителна усмивка. — Смятах да те продам много скъпо, а като се отпуснеш така ще ме ощетиш... Разбирам те, не трябваше да изпускам от ръцете си хубавата Сули и сега ти страдаш... Съгласен съм: това е цяло нещастие!... А можех да задържа Сули... Какво да направя? Загубих я... Но затова ти не трябва да се отпускаш толкова, защото ще те накарам насила да се постреснеш.

Майунга се ядоса толкова много, че не усети как кръвта му закипя. Мадагаскарецът беше загубил своята хазана, онази добродетел, която прави мъжете храбри и могъщи. Не можеше да направи нищо вече за своето освобождение; щеше да бъде продаден като един от най-слабите роби.

Привечер керванът наближи брега. Чуваше се шума на морето. Въздухът стана солен. Скоро нещастниците щяха да бъдат пренесени на африканския бряг...

След един час път керванът навлезе в едно крайбрежно село. Дванадесетина празни колиби очакваха пристигането на робите.

По заповед на Кафир, мъжете бяха освободени от веригите и от въжетата. Накараха ги да влязат в колибите.

— Поставете пазачи на вратите! — извика Кафир.

Заповедта бе изпълнена. Пазачите застанаха пред вратите, а Кафир отиде в една кръчма да се повесели.

БУНТЪТ НА АМПУРИИТЕ

Колибата, в която затвориха Майунга, беше доста широка. Тук бяха затворени още двадесетина негри. Смъртно уморени, всички се проснаха на земята и скоро заспаха.

И Майунга заспа, но едно събитие го зарадва, без да го изненада много...

През стената до ушите му достигна познат глас. Беше приятния глас на Сули.

— Тук съм — каза Сули, — пазачите са от другата страна и не могат да ме видят... Успях да избягам от моя мъчител и след много мъки да те откроя... Нося трион, за да прережа дъските.

В това време негърът чу шум от триона, точно зад гърба си.

За кратко време бе направен отвор, достатъчен, за да се провере през него един човек. Негърът видя лицето на своята любима, огряно от лунен лъч. Девојката се усмихваше и в очите ѝ горяха радост и любов.

— Излез — прошепна тя, — ще избягаме!

Негърът се опита да стане, но не можа.

— Не мога — прошепва той — станал съм много тежък... тялото ми не ме слуша вече... Загубил съм силите си.

— Това не е възможно — каза Сули, — ти си силен и можеш да излезеш през този отвор...

Негърът се опита отново да стане и да се провере.

— Не мога — повтори той отчаяно.

— Ще ти помогна — каза Сули.

Девојката протегна ръка и хвана ръката на негъра.

Тогава, като че ли някаква жива сила се вля в тялото му; изтощен от пътя и от камшиците, той стана и ловко се промъкна навън.

— Да бягаме! — каза девојката.

Започнаха да тичат. Отдалечиха се бързо от колибата, но един пазач ги забеляза, даде знак за тревога и няколко пазачи се спуснаха след бегълците. Майунга и Сули тичаха с всички сили; прекосяваха

долини и бластисти места, винаги преследвани, но преследвачите не можаха да ги настигнат. Целеха ги с пушките, но куршумите не ги улучваха.

Скоро годениците се озоваха в голяма гора, осветена от милион светулки, които оставяха след себе си блестяща ивица.

Спряха се. Преследвачите бяха прекратили безполезното си тичане. Най-после Майунга и Сули бяха свободни. Негърът се беше съвзел напълно и бе господар на силите си; Сули го гледаше радостна...

Ненадейно иззад едно дърво изскочи омразен човек и се хвърли към тях с копието си: това беше изменникът Амбохе, който идваше да отвлече Сули. А Майунга го беше ранил смъртно и го бе хвърлил от колата... Как бе дошъл чак тук?... Но негърът не се страхуваше от изменника, хвана копието му, счупи го на две, после хвана нещастника за шията и го удуши.

Майунга усещаше, че кръвта във вените му кипи и че той е посилен от преди... Сули му бе вляла нова струя живот.

— Какво правим тук? — сепна се изведнъж негърът. — Аз изоставих другарите си в ръцете на мъчителите и сега искам да отида да ги освободя... Ти ми донесе хазана и сега съм в състояние да върша чудеса... Аз искам да освободя робите от жестокия Кафир, да ги отведе далече, за да основем село от ондзаста — свободни хора... Ела, Сули, ела да освободим онези нещастници... В себе си чувствам силата на лъва, който убих в твоя чест...

* * *

Майунга се събуди. Другарите му спяха тежък сън. Няколко лунни лъчи се промъкваха и осветяваха изнурените им лица. Насън някой плачеше.

Няколко минути Майунга остана под впечатлението на хубавия сън, който му върна свободата. Сънищата не идват никога напразно да смущават духа на мадагаскареца. Много често сънят му подсказва какво трябва да прави.

Майунга бе сънувал, че Сули му е върнала хазана, и той наистина чувстваше, че хазана отново е влязъл в него. Сули, дошла да

го освободи насън, сигурно искаше той да бъде свободен, и да освободи другарите си. Майунга трябваше да послуша своята годеница... Той почувства, че наистина мускулите му са надарени с някаква изключителна сила. Защо, защо трябваше да стане роб, когато беше роден да бъде свободен човек?

Той чуваше стъпките на пазача пред бараката, но какво значение имаше това? Да счупи дъските на противоположната стена беше много лесна работа. Майунга стана, събуди близките си другари, после подалечните...

— Да бягаме! — каза той. — Какво ще правим тук?

Отначало учудени, негрите скоро разбраха, че Майунга е съставил някакъв план за бягство. Без да искат обяснение, те събудиха и тези, които още спяха. В полусънено състояние, в което бяха, бягството им се видя лесно изпълнимо.

— Да изкъртим дъските! — каза Майунга.

Със силните си плещи той натисна дъските, които скоро се огънаха и се счупиха. И други негри се опитаха да направят същото, но нямаха време.

Ненадейно вратата на колибата се отвори и силен глас извика:

— Стреляйте срещу тези кучета!

Това беше Кафир.

Два пушечни изстрела отекнаха в колибата, последвани от болезнен стон: един роб падна ранен. Майунга се готвеше да излезе през направената дупка, но град от удари се изсипа върху главата му: пазачите бяха открили вече плана им. Той се отдръпна навътре. През това време пазачите шибаха безмилостно робите. Викове и охкания се разнесоха из колибата. Пазачите удряха където сварят, насърчавани от негъра, който се върна пиан. Робите бяха принудени да легнат на земята. Като Майунга, те напразно сънуваха свободата; като Майунга те се събудиха само, за да усетят отново камшика на мъчителя.

Кафир бе победил. Той отиде да спи, пиан от алкохола и от жестоките удари.

Призори от морето долетя топовен гърмеж. Това беше арабски кораб, който хвърляше котва до брега. Изкараха робите от колибите, наредиха ги на редици и ги заведоха на брега.

Капитанът на кораба говореше с Кафир и му обясняваше, че и негърът Ромек натоварил своите роби на един кораб, който потеглил за

Мозамбик.

Докато чакаше реда си да се качи в лодката, Майунга успя да долови част от разговора им.

— Всички ли мадагаскарци е качил на кораба? — запита Кафир.

— Всички, мисля — отговори капитанът.

— С него нямаше ли една мадагаскарка, на име Сули?

— Не си спомням името — отговори капитанът, — спомням си, че с него беше много красива мадагаскарка, която му отговаряше ядосано и която той заплаши, че ще бие... Дори мисля, че я е бил безмилостно, защото писъците ѝ се чуваха чак до кораба.

— Това е Сули — каза Кафир. — Той ми я отне на карти!

Майунга изслуша тази част от разговора им със свито сърце. Омразният Ромек набил годеницата му! Красивото тяло на Сули се е огъвало под жестоките удари. И той не можеше да предприеме нищо, за да я освободи.

— Влизай в лодката! — извика му един пазач и го тласна.

Майунга се качи в лодката, където бяха неговите другари и след малко се озоваха на палубата на арабския кораб.

Корабът вдигна котва при великолепно време и съвсем спокойно море. Той трябваше да пресече Мозамбикския проток, който разделя Мадагаскар от източния бряг на Африка, и да хвърли котва в Сафала, където негърът щеше да продаде стоката си на португалските плантатори.

Майунга стоеше на палубата. Подслушаният разговор го караше да се отчайва, но в същото време му вдъхваше малко надежди: и Сули щеше да слезе на същия бряг, където отиваше той.

Майунга разглеждаше хоризонта, като се мъчеше да види кораба, на който беше годеницата му, но това беше детински опит. Вместо арабски кораб, той съзря двумачтов английски кораб. Майунга беше чувал да казват, че англичаните преследват онези кораби, които пренасят роби. Защо да не се опита да даде знак на английския кораб? Ако го разберат, може би, веднага ще подгонят арабския кораб... Но как да даде знак без да бъде забелязан от пазачите и от моряците? Майунга съобщи на няколко другари плана си: за да отвлекат вниманието на пазачите от мостика, долу ще направят опит за бунт. Един негър се престори, че иска да се хвърли в морето, за да избяга, а другите наоколо му вдигаха голям шум. Моряци и пазачи, всички

изтичаха долу. В това време Майунга и други двама роби започнаха да дават знак на английския кораб, който не бе далеч.

Англичаните сигурно подозираха нещо, защото веднага разбраха знаците. Последва заповед до арабския кораб да спре веднага. Капитанът и негърът се спогледаха.

— Англичаните ни заповядват да спрем! — отбеляза капитанът.

— А ти какво ще правиш?

— Ще им отговоря с бягство!

— Точно това трябва да направиш. Ако спреш кораба, загубена е и моята стока, и твоята печалба. Ти знаеш, че аз ще ти платя добре.

Капитанът издаде заповед за бягство. Корабът потегли бързо. Англичаните се спуснаха след него, но напредваха бавно.

— Ако платиш няколко изстрела, ще спра онези кучета — предложи капитанът.

— Добре, ще ти платя — отговори негърът.

Капитанът даде няколко заповеди. След малко топовен гърмеж процепи въздуха и едната мачта на английския кораб падна.

— Чудесен удар! — извика Кафир.

Корабът спря.

— Видя ли как се подчинявам на англичаните, когато ми заповядват да спра? — запита капитанът. — Няма да ни безпокоят вече; но някой трябва да им е направил знак... и аз искам да знам кой е.

— Имаш право, капитане — отговори Кафир. — Трябва да открием кой от робите е дал знак.

Негърът накара всички роби да слязат от моста и извика:

— Кой даде знак на английския кораб?

Никой не отговори.

— Капитанът и аз искаме да знаем, кой повика английските кучета?

Упоритото мълчание на робите вбеси капитана и негъра.

— Всички долу! — изрева капитанът. — Няма значение, че ще се измъчват и че ще останат без вода!

— Капитанът заповяда, чухте ли? — извика Кафир.

Подпомогнати от моряците, пазачите натикаха робите в трюма на кораба. Тук беше непоносима горещина, а въздухът вонеше от всевъзможни изпарения. След няколко часа страшна жажда изгаряше

гърлата на нещастниците, които натъпкани един до друг, мъчно понасяха това мъчение. Страхотен рев се понесе нагоре.

— Вода! Вода!

— Няма вода! — извика капитанът от стълбата.

Заплашителни викове отговориха на думите му. Силната жажда караше тези безропотни душици да се бунтуват. Горещината ставаше все по-непоносима, а жаждата пареше гърлата.

— Вода! Вода! — викаха заплашително робите.

— Вместо вода ще ви пратя олово! — отговори капитанът.

— Не, камшиците им стигат! — побърза да каже Кафир, който се страхуваше да не изчезне стоката му.

Пазачите напредваха с камшиците в ръка, но страхотен рев ги накара да се откажат от намерението си. Силната жажда разпалваше кръвта дори и на мадагаскарците. Този път Майунга разбра, че бунтът дотолкова е назрял, че дори оловото няма да може да го потуши.

КОРАБЪТ НА РОБИТЕ В ПЛАМЪЦИ

Побеснели от жаждата, която гореше гърлата им, възбудени от непоносимата горещина, тласнати от внезапното желание да излязат на свобода, негрите се раздвижиха и започнаха да викат. Майунга гърмеше със своя мощен глас:

— Напред, мъже от моето племе! Да станем ондзаста, дойде часът на нашето освобождение.

— Да, лаховит, да Майунга... да избием мъчителите, да превземем кораба... ще станем ондзаста!...

И негрите, тласнати като че ли от невидима ръка, която ги заслепяваше и не им даваше да видят опасността, срещу която отиваха, се хвърлиха към мостовете, обзети от бясното желание да разрушават.

Но на стълбата ги чакаше жестоката отмъстителност на капитана и на Кафир — моряци и пазачи, разбрали, че сега камшикът ще бъде безполезен се бяха въоръжили с пушки и револвери и се готвеха да потушат избухналия бунт.

— Стреляйте! — извика капитанът, — иначе сме загубени!

Отекнаха първите изстрели, последвани от викове на болка. Четирима негри паднаха убити и шестима смъртно ранени. Възбудата на робите, вместо да спре пред тези изстрели, нарасна още повече.

— Стреляйте още! — изрева капитанът и сам натисна спусъка на своя револвер.

И Кафир стреляше, колкото и да не му се искаше да унищожава така скъпоценната стока, той разбираше много добре, че победата на робите щеше да означава неговата смърт. Все пак по-добре беше да не продаде нищо, но да запази кожата си. Кафир се прицели в Майунга, защото подозираше, че той е подбудителят на бунта, то в това време Майунга изчезна зад един сандък. Изстрелите зачестиха. Още няколко негри паднаха.

Майунга разбра, че беше невъзможно да нападнат мостика. Другарите му постоянно падаха, страшна сеч щеше да последва тази неравна битка между въоръжени и невъоръжени. Но негрът не

искаше да се откаже от смелия опит да постави неприятеля пред страшна опасност и да го застави да напусне мостика, затова запали сламата зад сандъците.

Гъст дим и високи огнени езици се извиваха нагоре.

— Към огъня! Към огъня! — викнаха от всички страни.

Настана страшно безредие. Надзиратели и моряци избягаха, въпреки настояванията на капитана да продължават да стрелят. Сам Кафир избяга от мостика, като търсеше начин да се спаси.

Крясъците на робите и на пазачите се смесиха. Пламъците обхващаха бързо всичко и заплашваха да задушат робите.

— На мостика! — извика Майунга и се хвърли напред.

Капитанът все още стоеше там. Той искаше да изстреля и последния си куршум. Това желание му струва живота. Негрите се нахвърлиха като зверове върху него, повалиха го и го смачкаха.

Скоро пламъците започнаха да лижат палубата. На мостика цареше страшно безредие.

Надзиратели и моряци се бореха помежду си за спасителните лодки, но когато на мостовете се качиха робите, тяхната борба стана безполезна. Скоро те изтласкаха мъчителите си и завзеха лодките. Няколко араби се хвърлиха в морето, други се хванаха за сандъците. Кафир се опита да се хвърли през перилата, но няколко роби го хванаха.

Пожарът бързо напредваше.

Майунга и седем роби заеха места в една лодка, докато другите роби спускаха в морето останалите лодки, които бяха отнели от ръцете на арабите.

Скоро корабът се превърна в огромен пожар. Лодките, плуваха към малките островчета в провлака.

Майунга и седемте негри се отдалечаваха бързо от горящия кораб. Къде отиваха? Най-важното в момента беше да избягат. Негърът чувстваше, че голяма радост изпълни сърцето му. С пълни гърди той вдишваше въздуха на свободата. Този път бунтът успя. Неговият омразен господар беше изчезнал.

Петте лодки на кораба бяха изчезнали.

— Какво ще правим сега? — попита един негър. — Майунга, ти си наш главатар... ти трябва да ни водиш.

— Африканският бряг е далече — отговори Майунга, — мадагаскарският е по-близо.

— Жаждата ще ни умори — каза друг негър.

— Избягахме с лодките от мъчителите, но как ще избегнем жаждата — добави трети негър.

Морето беше съвсем спокойно: нещо, което се случва рядко в Мозамбикския проток, твърде често връхлитан от циклони и от яростни бури. Слънцето сипеше палещи лъчи върху изнурените тела на робите. Околната вода усилваше жаждата. Но в гърдите на Майунга цареше щастие. Мисълта, че може би Сули е измолила от боговете тази свобода, го правеше щастлив.

Жаждата започна да измъчва все по-силно бегълците. В това време радостен вик се изтръгна от гърдите на одного от тях:

— Едно платно!

Майунга се обърна и погледна към посоченото място. На хоризонта се появи кораб. Това беше спасение за бедните корабкрушенци, но трябваше корабът да ги забележи и да дойде да ги прибере. От петте лодки започнаха да дават сигнали и същевременно се отправяха бързо към кораба. И корабът се приближаваше. Бяха ги забелязали и сега бързаха да им дойдат на помощ.

След един час робите се качиха на кораба.

На мостика капитанът и няколко моряци ги поканиха любезно.

Капитанът беше испанец и изглеждаше въодушевен от горещо съчувствие към нещастните негри.

Когато всички се качиха на борда, той поиска да му обяснят какво им се е случило. Майунга му разказа всичко. Той изслуша разказа му много внимателно. В това време моряците раздаваха вода на корабкрушенците. Когато Майунга свърши, капитанът каза с глас, който неочаквано стана ироничен:

— Вие сте запалили арабския кораб и така сте се спасили? Моите поздравления! Но не мога да скрия, че щом като сте попаднали на моя кораб ще имате една изненада.

Негрите гледаха учудени капитана, като не можеха да разберат значението на думите му.

Капитанът продължи:

— С удоволствие следяхме вашите сигнали с далекогледа и, както виждате, веднага ви се притекохме на помощ, но сега трябва да

ни заплатите за старанието.

И капитанът изсвири рязко с уста. От трюма изскочиха петима души, въоръжени с камшици и пистолети. Като ги видя, Майунга извика диво, като ранен звяр. Срещу него стоеше Ромек.

— Свиня мръсна! — процеди Майунга през зъби и погледна хората му.

Не по-малко се развълнуваха и другите негри. Толкова много се бориха, за да се спасят от Кафир, а сега попаднаха в лапите на не по-малко ужасния Ромек.

Като премина първият миг на изненадата, Майунга направи инстинктивно движение да се хвърли срещу негъра, но той насочи пистолета към гърдите му.

— При първото движение ще стрелям! — извика той. — Приехме ви на нашия кораб и ви провъзгласихме за наши пленници. Няма за какво да роптаете.

Майунга се отдръпна назад, като че ли искаше да каже: предавам се. Докато негърът говореше, в мисълта на Майунга изплува образа на Сули. Тя беше между робите на Ромек. Той ще я види и по един или друг начин ще ѝ говори. Тази надежда го накара да се откаже от всякакъв опит за бунт, който при дадените обстоятелства щеше да бъде безполезен. Той беше до Сули, а това бе все пак голямо утешение. Ромек прегледа тридесетте негри, които корабът беше приютил. Този преглед го задоволи и радостна усмивка заигра на устните му.

— Стоката е отлична — каза той. — Но какво е станало с приятеля ми, Кафир?

— Убихме го! — отговори Майунга.

— Толкова по-зле за него! — измърмори Ромек. — Но това показва, че трябва да ви наблюдавам добре. Слезте в трюма.

При тези думи пазачите блъснаха негрите към стълбата и ги накараха да слязат в трюма, където бяха затворени и другите роби. Сърцето на Майунга заби силно. Най-послед той щеше да види хубавата Сули. Негърът хвърли бърз поглед към нещастните си другари, но не можа да види скъпото лице. Когато пазачите излязоха, Майунга започна да търси внимателно Сули между жените. Но напразно.

— Какво е станало със Сули? — запита той.

— Напразно търсиш хубавата мадагаскарка между нас — каза му една робиня.

Смъртна тревога обзе душата на Майунга.

— Къде е тя? — запита той със силно предчувствие, че ще получи някакъв страшен отговор.

— Не знаем — отговори друга робиня. — Ромек я отведе на друго място на кораба. Не я видяхме вече. Може би я е убил, или пък продал на друг кораб. От два дена не знаем нищо за нея. Като че ли неприятелска ръка стисна гърлото на Майунга. Сули убита? Сули продадена? За какъв дявол Ромек би я убил? Може би, за да я накаже за отказите й?

Силно желание да открие какво е станало с любимата девойка се разгоря в гърдите на Майунга. Той разпита всички негри: питаше ги дали знаят какво се е случило със Сули, но никой не му даде задоволителен отговор. Научи само това, че преди два дни Ромек слязъл в трюма и отвел със себе си девойката, която не се върнала вече. Питаша и пазачите, но те им отговориха със смях или заплашваха, че ако много настояват с въпросите си, ще получат по някой камшик.

Майунга стана мрачен и мълчалив. Той се мъчеше да отгатне къде Ромек държи скрита Сули и не искате да мисли, че негрът я е убил или пък, че е успял да я продаде, докато те са пресичали протока.

ОСВОБОЖДАВАНЕТО ПРЕЗ НОЩТА

През следващите часове Майунга страдаше жестоко; не можа да хапне дори от оскъдната храна, която моряците раздадоха на робите.

Стиснал глава между двете си ръце, той стоя дълго време така. Ненадейно трепна — камшик го шибна по рамото. Вдигна глава и видя пред себе си негъра.

— Ти ли си мадагаскарецът, когото наричат Майунга? — попита Ромек. — Стани!

Майунга стана.

— Да, ти си — прибави негърът. — Сега те виждам добре и си спомням за тебе. Ти си робът, който не искаше да се раздели с годеницата си и който трябваше да откъснем на сила от нея.

— Къде е Сули? — попита Майунга и хвърли към негъра поглед пълен с омраза.

Ромек се усмихна самодоволно.

— А, ти си любопитен да узнаеш къде е Сули? — извика той. — Добре, аз ще те задоволя още повече, че от време на време Сули произнася твоето име, като мисли, че с това ще ме изплаши. Ако искаш да видиш Сули, ела с мен!

Учуден Майунга отговори.

— Да, искам да видя Сули.

Ромек го изведе от трюма. Качиха се по стълбата и спряха пред първата каюта. Негърът отвори вратата и каза:

— Влизай!

Майунга се подчини, но щом прекрачи прага извика от учудване и от мъка.

Сули, неговата годеница, беше здраво вързана за стената.

Девојката разтвори широко очи от учудване и от радост.

— Ти... ти, Майунга! — прошепна тя.

— Да, той — каза негърът. — Какво ще кажеш за моето старание? Ти викаше толкова настоятелно Майунга, че аз реших да ти го доведа. Както виждаш, искам да задоволя всичките ти желания.

— Сули! В какво положение те намирам? — извика мадагаскарецът.

Той се спусна бързо към девойката, но Ромек насочи към него револвера си.

— Назад! — заповяда му той.

— Искам да я отвържа! — извика Майунга.

— Искаш да я отвържеш — каза негърът, — но за това е необходимо моето разрешение. Не само ти искаш това. И аз имам същото желание, но тя е много упорита и не иска да разбере, че аз съм я купил и че тя е моя робиня.

— Аз съм твоя робиня, но принадлежа на Майунга, който е мой годеник! — извика девойката с достойнство.

— Добре, щом като принадлежиш на твоя годеник — каза Ромек, — той ще реши съдбата ти. Искаш ли да бъде развързана? — обърна се той към Майунга.

— Да, искам!

— Тогава накарай я да разбере, че трябва да се подчинява на заповедите ми, защото е моя робиня. Тогава не само ще я развържа, но ще ѝ дам и вкусна храна.

— Майунга, аз съм само твоя! — извика Сули. — Не трябва да ме продаваш на него!

— Не — извика Майунга.

— Щом е така, ще останеш вързана! — отговори негърът, — а годеникът ти да знае, че няма да се видите повече.

— Развържи Сули... върни ѝ свободата и прави с мен каквото искаш! — извика робът. — Ако искаш дори ме убий...

— Не, няма да те убия — каза хладно Ромек. — Съдбата поиска да паднеш в моите ръце и аз ще те продам на първото пристанище. А колкото до хубавата мадагаскарка, ще видим кой от двамата ни ще излезе по-упорит. А сега, можеш да се върнеш в трюма.

— Остави ме още малко при нея — помоли се мадагаскарецът.

— Не — отговори Ромек, — това твое желание не ми харесва. Предпочитам да се върнеш при другите.

И Ромек вдигна револвера си към гърдите на Майунга.

— Излез и се върни веднага долу — заповяда той.

— Не се отчайвай, Сули! — извика Майунга.

— Не, няма да се отчайвам! — отговори девойката и му отправи пламенен поглед.

Майунга излезе, последван от Ромек. Мадагаскарецът огледа коридора: близо до каютата бяха натрупани много сандъци и чували. Майунга се върна в трюма. Другарите му го наобиколиха.

— Къде те заведе Ромек? — попитаха от всички страни.

Майунга не отговори, легна на сламата и остана така мълчалив, докато настъпи нощта.

Един арабин, въоръжен с нож и револвер, пазеше вратата. Всички спяха, с изключение на Майунга, но и той се преструваше, че спи и започна да хърка. След половин час като се увери, че всичко е спокойно, арабинът се излегна на сламата и след малко заспа. Майунга се надигна, приближи се полекичка към пазача и, като се убеди, че той спи като младенец, извади ножа от колана му. Арабинът мръдна леко, Майунга вдигна ножа, готов всяка минута да го забие в гърдите му, но онзи не се събуди. Стъпка по стъпка мадагаскарецът се изкачи по стълбата и стигна до коридора, където беше каютата на Ромек. Вратата беше заключена. Той се ослуша. Чуваше се неразбираем говор. Майунга се приближи до сандъците и започна да подслушва. След дълго мълчание Майунга долови гласа на Ромек.

— Размисли ли добре, Сули?

— Да.

— Тогава казвай.

— Моят отговор е само един: аз принадлежа на Майунга.

— Ти искаш да умреш от глад Сули?

— Нека да умра...

— Добре — последва омразният глас на Ромек, — така да бъде, щом като искаш... Виж, аз ще се напия с ром и ще си легна, спи ми се...

Наистина, не след дълго Майунга чу хъркането на Ромек. Тогава, решен да отиде до край, мадагаскарецът приближи устата си до дъсчената преграда и прошепна:

— Сули... аз съм...

— О, Майунга! — отговори девойката.

— Вързана ли си?

— Да... Ромек спи... полупиян е от ром...

— Искам да те спася...

— Как?

— Удари леко главата в дъските, за да мога да определя точно мястото ѝ.

Сули изпълни веднага нареждането му. Майунга премери къде може да се намират ръцете ѝ, които бяха вързани, провря острието на ножа, направи малък отвор и скоро достигна въжето, което преряза.

— Въжето е прерязано — прошепна Сули.

— Можеш ли да се освободиш?

— Да.

— Вземи през дупката ножа.

— А после?

— После, слушай. Ключът в ключалката ли е?

— Да, Майунга.

— Дръж готов ножа в случай, че се събуди... помъчи се да превъртиш съвсем тихичко ключа в ключалката, а после, излез... все нещо ще направим... ще се хвърлим в морето...

В този момент прокънтя едно арабско проклятие.

— Какво правиш, Сули?

Ромек се беше събудил. Майунга го чу като скочи шумно от леглото и се спусна към Сули, с проклятие.

— Назад! — извика тя.

Последва силен вик, пропит с болка. Без съмнение, Сули бе ударила мъчителя си. Шум от падането на тежко тяло заглуши стъпките на девойката, която се приближаваше към вратата. Майунга чу скърцането на ключа в ключалката и изскочи бързо в коридора. В това време Сули се появи на вратата.

— Какво стана? — попита Майунга.

— Ударих го!

— Уби ли го?

— Не знам... не вярвам — отговори девойката с треперещ глас.

В ръката си тя държеше ножа.

— Ако не си го убила, той ще вика — отбеляза Майунга. — Трябва да му попречим да вика за помощ.

Майунга взе ножа от ръката на девойката и влезе в каютата. Прострян на земята, Ромек пъшкаше. Не беше смъртоносно ранен и когато видя Майунга се опита да стане и да вдигне тревога. Но Майунга му попречи. Грабна от леглото кърпа и запуши устата му.

После със същите въжета, които обвиваха стройното тяло на Сули, той го стегна така, че да не може да мръдне.

— Да бягаме! — каза Майунга.

— Къде?

Излязоха от каютата и се изкачиха по стълбата.

Нощта беше ясна и тиха: чуваха се само стъпките на дежурния моряк.

Когато излязоха на палубата, Сули и Майунга се опитаха да се промъкнат зад въжетата, но сянката им ги издаде.

— Кой ходи там? — извика морякът и сложи ръка на ножа си.

Майунга се хвърли отгоре му и докато той разбере какво става, Сули грабна едно желязо и с всичка сила го стовари върху главата на моряка.

Нещастникът се свлече в краката на Майунга.

— При лодките! — извика мадагаскарецът.

За щастие, лодките, с които пристигнаха негрите, бяха още на палубата. Майунга повдигна една от тях, облегна я на парапета, свлече я и я остави да падне във водата. Взе две весла и извика:

— Във водата, Сули! Смелост!

Качиха се на перилата и се хвърлиха в морето. Скоро стигнаха до лодката, настанаха се в нея и хванаха веслата.

— Спасени сме! — каза Майунга като видя, че се отдалечиха от кораба.

На какво разстояние бяха от мадагаскарския и африканския бряг?... Не знаеха, но и в този момент не се тревожеха много.

Вниманието на гонимците беше насочено към отдалечаването им от проклетия кораб.

Корабът скоро изчезна от погледа им, тогава двамата бегълци оставиха веслата и въздъхнаха дълбоко.

— Сули, моя любима Сули! — прошепна негрът, като погледна девойката, чиито очи блестяха от любов и щастие.

— О, мой смели Майунга! — отговори тя с нежен глас, в който трептеше цялата ѝ радост, че той я освободи от такова мъчително състояние.

— Ето ни и двамата свободни! — извика Майунга. — Съвсем сами в морето, но щастливи!

— Аз знаех, че ти ще ме намериш — каза девойката.

— Аз знаех, че ще те спася — добави негърът. — Ти се яви в съня ми... един хубав сън, но там ти ме освобождаваше... от този момент аз почувствах в себе си силата на хазана... Но колко мъки преживяхме, докато бях отделен от тебе!

— И аз се измъчих страшно! — каза Сули.

— Сега сме заедно и нашите щастливи дни ще бъдат повече от звездите, които се оглеждат в морето...

— Ти си силен и никой не ще може да те победи! — извика Сули.
— Никой вече не ще ни раздели.

— Никой! — потвърди Майунга.

Нощта беше топла, но годениците не се чувстваха потиснати. Морето ги люлееше и скоро ги приспа. В душите им цъфтеше цветът на младостта, който винаги побеждава и намира своето щастие.

Оставена сама на себе си, лодката като че ги носеше към щастливо бъдеще... Изведнъж силен трясък ги събуди. Лодката се беше ударила в някакъв бряг.

СРЕД ТАЙНСТВЕНАТА ГОРА

Майунга извика радостно:

— Земя! Земя!

— Дали е африканският бряг? — запита Сули.

— Не вярвам — отговори негърът. — Сигурно е някое от многото островчета, пръснати в Мозамбикския проток.

На сто метра от тях се виждаше тъмна сянка по дължината на брега. Беше някаква гъста растителност, която показваше, че островът не е пустинен.

Годениците решиха веднага да слезат.

Обиколиха малко покрай брега и, след като намериха удобно заливче, влязоха в него и достигнаха брега.

Майунга скочи на земята и помогна на девойката да слезе, после върза лодката за една издадена скала и двамата се отправиха към гората. Високи дървета, преплетени с буйни тропически виещи се растения, можеха да послужат за убежище.

Сули се чувствуваше много изтощена и щом легнаха под дърветата, заспа веднага. Майунга бодърства известно време, заслушан в спокойното ѝ дишане, след което заспа и той.

Силен вик го събуди. Когато отвори очи, обхвана го неописуем ужас. Една грамадна змия се обвиваше около нежното тяло на Сули. Майунга грабна ножа без да губи минута, заби го в тялото на влечугото и го разряза на две. После отмести двете части. Сули стана. С разширени от ужас очи, тя наблюдаваше потръпванията на змията, която за малко не я задуши.

— О, какво страшно събуждане — каза девойката и се сви до негъра. — Ако ти се беше забавил още миг, аз щях да умра задушена от змията.

— Освободих те от две змии! — извика Майунга с гордост. — Тази нощ от Ромек, сега — от влечугото! Това показва, че съдбата е предопредила Майунга да освободи Сули от злия дух!

Змията продължаваше да се гърчи.

Сънят възобнови силите на девойката, но тя имаше нужда и от храна. Майунга намери големи сочни плодове, с които се нахраниха.

Решиха да се върнат на брега и да го обходят, за да видят на какъв остров бяха попаднали, но когато стигнаха до мястото, където слязоха, очакваше ги изненада:

На двеста метра от брега кораб бе спуснал котва; една лодка с двадесетина души, се приближаваше бързо към брега.

Майунга позна кораба, от който едва се бяха освободили, а в лодката — моряците и надзирателите на Ромек.

Без съмнение бяха намерили ранения негър и, понеже знаеха, че с малката лодка бегълците не ще отидат далече, впуснаха се по следите им. С далекоглед сигурно отдавна бяха открили лодката и сега идваха с намерение да ги хванат отново и да ги затворят.

Майунга и Сули изтръпнаха. Сигурно ги бяха забелязали и познали, защото до ушите им достигнаха заплашителни викове. Гребците загребаха по-бързо.

— Ето ни отново преследвани! — извика негърът и хвана ръката на девойката. — Онези дяволи няма да престанат да ни мъчат!

— Аз не губя надежда! — каза Сули. — Да влезем в гората.

Двамата мадагаскарци не се бавиха нито минута повече. Върнаха се веднага в гората. Майунга вървеше напред, като режеше с ножа си лианите и правеше път на девойката. Гората ставаше все по-гъста и потъмна. От време на време негърът се спираше и се заслушваше. Неговото опитно ухо не долавяше никакъв подозрителен шум. Преследвачите не бяха навлезли още в гората. Майунга и Сули напредваха бавно. При тяхното минаване от дърветата се вдигаха цели орляци пъстроцветни птици. Понякога ги изненадваха силни викове и остри смехове: това бяха маймуни, които скачаха от клон на клон и ги замеряха с плодове от дърветата. Продължиха така своето бягство още няколко часа. Двойка глигани мина близо до тях; много змии се виеха в тревата, но змиите в тези области не са отровни.

Изморени и изнемощели от дългия път, двамата мадагаскарци се спряха и поеха дъх. Какво ли става с техните неприятели? Дали се бяха отказали от преследването, страхувайки се да навлизат в тази негостоприемна и опасна гора? Колкото и да се заслушваше, Майунга не можеше да долови никакви стъпки. Но, за всеки случай, трябваше да се предпазят от изненада. Майунга се замисли и каза на Сули:

— Принудени да си отваряме път в гората, сигурно сме оставили ясни следи, по които нашите преследвачи бързо ще ни намерят.

— Така е, но какво друго можем да направим? — запита Сули.

— Ще си послужим със същия този път, за да ги заблудим...

— По какъв начин?

— Ще се върнем назад по същия път и ще се покатерим на някое дърво, в чиито клони ще се скрием.

След като си починаха и хапнаха малко плодове, Сули и Майунга се върнаха по току-що изминатия път, като от време на време се спираха и се заслушаха.

След малко човешки гласове достигнаха до тънкия слух на Майунга.

— Няма съмнение, това са те! — каза негърът. — Да изпълним нашия план.

Пред тях се издигаше грамадно дърво, цялото обвито с лиани, които щяха да им помогнат при изкачването. Майунга и Сули бяха много ловки — по дърветата се бяха катерили още от деца.

Изкачиха се бързо до един дебел клон и седнаха на него. Под тях имаше дебел пласт от клони и листа, който ги скриваше от преследвачите им.

След като се настаниха добре, двамата бегълци се заслушаха.

Преследвачите им напредваха бързо по отворения вече път. Думите им се разбираха съвсем ясно.

— Ще ги настигнем, та ако ще и цяла нощ, и цял ден да ги гоним!

— Наградата, която Ромек обеща, е доста съблазнителна...

— Струва си труда да се опита човек.

— Невъзможно е да ни избягат... дори и слепият ще види следите им...

— Дано не са стигнали до другия край на острова.

— Няма значение, тъй като не могат да преплуват морето...

— Капитанът и Ромек заповядаха да ги занесем на кораба, живи или мъртви.

Това беше разговорът, който преследвачите водеха, когато минаваха под голямото дърво. Постепенно гласовете им затихнаха.

Майунга и Сули разбраха, че бягството им става извънредно трудно. Преследвачите им искаха да спечелят обещаната от Ромек

награда и нямаше да оставят непребродена нито една педя земя от острова. Двамата нещастници знаеха, че не ще издържат дълго време при това положение на острова.

Ромек искаше непременно да им отмъсти и нямаше така лесно да се откаже от преследването.

Въпреки всичко двамата мадагаскарци не губеха надежда. Невъзможно беше преследвачите да ги открият на дървото — гъстите листа ги скриваха добре.

Но един необикновен шум стигна до ушите на годениците: това беше някакво ръмжене. Майунга скоро видя двойка носорози, които бягаха. Те минаха на десетина крачки от дървото, като пресякоха пътя на бегълците.

Това преминаване на носорозите развесели много негъра.

— Ето един нов път — прошепна той на ухото на Сули. — Той ще заблуди нашите преследвачи, които ще помислят, че сме минали оттам.

Предположенията на негъра се сбъднаха.

Като дойдоха до края на отворения път, преследвачите се върнаха назад, видяха новата пътека и тръгнаха по нея.

Майунга и Сули чуха още една част от разговора им.

— Като ни паднат в ръцете, което непременно ще стане, ще опитат горчивината на отмъщението ни...

— Не могат да ни избягат...

— Не искаме да се върнем на кораба без тях.

Гласовете им заглъхнаха сред общия горски шум.

Двамата мадагаскарци останаха неподвижни на дървото. От време на време, от съседното дърво, което преплиташе клоните си с тяхното въздушно убежище, се чуваше някакво необикновено чупене на сухи клончета. Доста обезпокоен, Майунга се мъчеше да открие причината за този шум, като че ли някой се забавляваше като чупеше клонки. Внезапно шумът престана и Майунга не му обърна повече внимание. Той продължи да се вслушва в шума, който идваше от преследвачите. След малко те се върнаха при дървото и тръгнаха по другата пътека, отворена от носорозите. Този път заканите им бяха по-силни.

В това време Майунга и Сули обмисляха по какъв начин да се спасят. Те мислеха дали не беше възможно да навлязат повторно в

гората. Майунга си спомни, че го е правил вече веднъж: трябва да вървиш внимателно и да поставиш на мястото им отместени клони.

В този момент Майунга чу зад гърба си отново чупенето на клони, но този път много по-силно. Миг след това едно грамадно тяло се стовари върху девойката, която извика страшно.

ШИМПАНЗЕТО РАЗБОЙНИК

Беше едно грамадно шимпанзе, с червеникава козина. То прихвана с едната си ръка девойката през кръста, а с другата се хвана за един по-висок клон от този, върху който стоеше негърът.

Като го видя, Майунга извика ужасен, грабна ножа си, спусна се след четириръкото чудовище и се опита да го забие в хълбока му; но ударът не сполучи и Майунга едва не падна от дървото. Маймуната изкрещя силно и скочи на друг клон. Майунга пребледня от страх — клонът, върху който стоеше маймуната, беше тънък и скърцаше под двойния товар. Сули беше изгубила съзнание — ръцете и главата ѝ висяха безпомощно надолу. Майунга застина за миг, обзет от смъртен ужас. С широко разтворени очи той гледаше шимпанзето, което му се хилеше, като показваше острите си зъби. През това време клонът започна да пращи. А ако се счупеше и девойката, и маймуната щяха да паднат на земята.

Но четириръкото животно скочи и отнесе своя товар, на друго дърво. В този миг негърът видя изгубена завинаги своята годеница. Как можеше той, въоръжен само с една кама, да освободи Сули от тази маймуна, която беше толкова силна и подвижна? Въпреки това, трябваше да опита и невъзможното. Само силната обич и желанието му да освободи девойката му вдъхнаха смелост да направи опасен скок и да се прехвърли на дървото, на което стоеше маймуната. Видяла, че човекът я приближава, тя се прехвърли на друг клон, като продължаваше да стиска под ръката си девойката.

Като че ли някаква нова жива сила се беше вляла в кръвта на Майунга, който не се отказа от трудното въздушно преследване. Скачаше от клон на клон и се стараяше да не изгуби от погледа си ужасния противник, който продължаваше играта с голяма настойчивост.

Маймуната се спираше и оставаше Майунга да я настигне, но веднага след това със светкавичен скок се озоваваше на друго дърво и го оставяше излъган.

Нов страх обзе Майунга.

Той познаваше много добре навиците на маймуните: знаеше, че те скоро се уморяват да се забавляват с едно и също нещо. Страхуваше се, че на шимпанзето ще му омръзне да скача от дърво на дърво с товара си под ръка и ще пусне Сули на земята.

Маймуната започна нова игра: оставяше девойката на някой клон и се отдалечаваше малко, като че ли беше с намерение да си отиде, но щом видеше, че Майунга се приближава, грабваше пак девойката и продължаваше да бяга.

Майунга чувствуваше, че няма да може да издържи дълго време това преследване; силите му намаляваха, ръцете му бяха окървавени. В един миг, когато цялото тяло на шимпанзето беше открито, Майунга приведе в действие отдавна замисления план. Грабна ножа си и със силен замах го запрати в слабините на животното. Ножът се заби до дръжката. Шимпанзето изрева от болка, но не изостави своя товар. Хвана се за лианите, които се обвиваха около дървото и бързо слезе на земята, като продължаваше да крещи от болка.

И Майунга слезе от дървото.

Какви бяха намеренията на грабителя сега, след като беше така ожесточен? Къде щеше да отнесе девойката?

Когато негърът стъпи на земята, животното беше изчезнало в гъстите околни храсти. Майунга помисли, че е загубил завинаги своята годеница.

Наистина как би могъл да я намери в тази непроходима гора? А дори и да я намери, можеше ли да се надява, че още е жива?

При това въздушно преследване негърът съвсем забрави за другата опасност — не беше и помислил дори, че петнадесет души кръстосваха гората, за да го заловят.

Изведнъж Майунга се видя заобиколен от преследвачите си.

— Хванахме те най-послед! — извика един от тях.

— Накара ни доста да се поизморим — каза друг.

— Къде е жената? — запита трети.

Сега, след изчезването на Сули, негърът не се страхуваше от ужасите на робството — всичките му мисли бяха заети със спасяването на нещастницата.

— Една маймуна грабна Сули — отговори той. — Помогнете ми да я спасим, аз се предавам.

— Я го гледай ти! — засмя се иронично един моряк. — Не стига, че го хванахме, ами сега ни заявява, че се предава. Та какво друго можеш да сториш?

— Накъде избяга маймуната с жената?

— Не знам — отговори Майунга, — но аз я раних и по кървавите следи ще можем да я намерим.

— Трябва да върнем Сули на кораба. Ще трябва да я потърсим — предложи някой.

— При първия ти опит за бягство ще изпратя куршум в гърба ти — добави друг.

— Майунга не лъже никога — каза негърът. — Няма да избягам, но трябва да намерим Сули.

— Ето кървави следи — извика един моряк.

Малкият отряд тръгна по следите на шимпанзето. Майунга вървеше напред, наблюдаван от своите пазачи, готови всеки миг да изпратят куршум в гърба му.

Изминаха така около двеста метра. Майунга мислеше само за едно — да намери Сули жива, а после да става каквото ще! Трябваше да намерят Сули на всяка цена и на всяка цена да я изтръгнат от ръцете на маймуната.

Внезапно кървавите следи се изгубиха. По тревата нямаше никаква следа.

— Тук спират следите — каза негърът.

Малкият отряд се намираше до дънерите на няколко широко разклонени и богато разлистени дървета. Сигурно шимпанзето се беше покатерило на някое дърво, отнесло със себе си девойката.

— Какво да правим? — попита един моряк и вдигна глава към дървото.

— И ние ли ще се покатерим? — запитва друг.

Майунга им разказа как бе скачал от клон на клон, без да може да хване животното. Безполезно бе да започват отново въздушната гонитба.

Остър крясък, приличащ малко на подигравателен смях, се разнесе над главите им. Всички обърнаха погледа си към дърветата.

— Ето я! — извика един моряк и посочи един клон.

Наистина, животното стоеше право на клона, с девойката под мишница. То като че ли искаше да предизвика хората да се качат и да

го преследват.

Три моряци насочиха пушките си към шимпанзето. Негърът изтръпна от страх. Ами ако уцелят Сули? Или ако раненото животно хвърли девойката? Ако Сули паднеше от тази височина, сигурно щеше да се пребие.

— Не стреляйте! — извика той. — Не убивайте Сули!

— Той има право! По-добре е да занесем девойката жива на господаря ни — наградата ще бъде двойна.

— Да, но какво ще правим? — попита друг моряк. — Аз съм сигурен в мерника си.

И той се прицели с пушката си.

С един скок Майунга се озова под клона, на който стоеше маймуната. Протегна ръце, вдигна глава и погледна Сули. Морякът стреля. Шимпанзето изкрещя, разтвори ръцете си и Сули падна в пространството. Затаил дъх, Майунга следеше падането на девойката. Радостен вик се изтръгна от гърдите му. Сули се намираше в силните му ръце, но тя като че ли беше безчувствено тяло, от което животът бе изчезнал. Майунга я постави на земята, наведе се над нея и сложи ухото си на гърдите ѝ.

— Жива е! Сърцето ѝ бие! — извика той.

В това време нови гърмежи отекнаха в гората. Смъртно ранена, маймуната падна на земята. Майунга мокреше устните на девойката със сока, който изцеждаше от листата на едно сочно растение. Гърдите ѝ се подигаха в дълбока въздишка, очите ѝ се отвориха, тя спря уплашения си поглед върху негъра.

— Сули! Сули! — извика той.

— Майунга! — прошепна девойката, — къде е маймуната?

— Убиха я — отговори негърът.

Пазачите и моряците заобиколиха годениците.

— Хайде — извика един от тях. — Няма защо да губите време в излишни нежности. Жената не е умряла, да стане и да дойде с нас!

Сули погледна преследвачите им. Тя не можа да разбере какво се е случило. Спомняше си, че някакво грамадно животно я беше носило от клон на клон... но присъствието на тези хора означаваше съвсем друго нещо: отново роби!

— Стани! — заповяда ѝ един моряк.

Подпомогната от Майунга, с мъка Сули стъпи на земята.

— Моя малка Сули — каза Майунга, — трябва да се върнем на проклетия кораб. Ще станем пак роби на Ромек.

Ледена тръпка премина през тялото на хубавата мадагаскарка. Да се върнат на кораба! Да бъде оставена пак при ужасния мъчител? Робек! С разширени от страх очи, девойката погледна негъра, който наведе глава. Да, съдбата не беше много благосклонна към тях. Защо беше необходимо да попадат пак в лапите на жестокия робовладелец? Нима това смело и опасно бягство трябваше да има такъв несполучлив край?

— Тръгвайте! — заповяда морякът.

Малкият отряд се отправи към брега. Двамата роби вървяха мълчаливо без да мислят вече за бягство. А пък и Майунга беше обещал да се предаде, и сега не можеше да измени на тези, които му помогнаха да спаси Сули — без тях, тя може би щеше да бъде вече мъртва...

Отрядът се спря за малка почивка. Моряците набраха плодове за ядене. Надзирателите, по стар навик, за да не оставят камшиците спокойни, удряха от време на време Майунга.

— Поизмори ни доста — казваха те, — но, както виждаш, пипнахме те... А на кораба, ще видиш каква приятна изненада ви очаква!... Опитали сте се да убиете Ромек и сте му причинили доста голяма рана в кръста. За това скъпо ще му платите... О, той ще бъде много доволен като ви види!

При тези думи Сули и Майунга потрепериха. С ужас те мислеха за момента, в който ще бъдат изправени пред Ромек. А той ще им отмъсти ужасно. Кой знае на какви мъчения щеше да ги подложи!

След няколко часа път, отрядът стигна до края на гората и се запъти към брега.

КАПИТАН БЕН-ТИЛА

Докато моряците и надзирателите гонеха бегълците в гората, капитанът на кораба се разхождаше по мостика и размишляваше.

Бен-тила, така се наричаше той, беше около четиридесетгодишен арабин, слаб, с лице, набраздено от дълбоки бръчки, които издаваха неспокоен и авантюристичен живот. Изражението на погледа му не беше много успокоително. Младините си беше прекарал в пиратство и грабежи. Сега се беше посветил на по-мирно занятие — прекарваше роби с кораба си и взимаше добри пари за това, а когато можеше, присвояваше си стоката, или със сила, или с хитрост.

„Ето един хубав товар роби — мислеше си Бен-тила, докато се разхождаше, — не е голям, но всички са добри... Ромек е на легло, ранен доста сериозно... Всички надзиратели, освен двама, са долу на острова... Ако успея да склуча добра сделка с Ромек, ще мога да продам робите направо в Софала... Но да видим какви са намеренията на Ромек. Един болен и изтощен човек лесно може да се убеди.“

Бен-тила влезе в каютата на Ромек. Той лежеше на леглото си в нетърпеливо очакване. Макар че беше вързана добре, раната го болеше много. Беше загубил много кръв и от това се чувстваше слаб. Но лошата му душа не беше отслабнала. Той с нетърпение чакаше момента, когато ще му доведат бегълците. Умът му кроеше жестоко отмъщение.

Сули го беше ранила в кръста, след като Майунга ѝ преряза въжетото. Сам негърът беше влязъл в каютата, за да го върже и му запуши устата, за да не може да вика за помощ... Трябваше с нечовешки усилия да се домъкне до вратата, в която да удря главата си, за да го чуят... Най-после главният надзирател на робите го беше чул... Той изкърти вратата, развърза го, занесе го на леглото и щом като разбра какво се беше случило, даде сигнал за тревога.

Екипажът и надзирателите се събудиха. На мостика намериха моряка още в безсъзнание... Търсиха из целия кораб Сули и Майунга.

Къде ли се бяха скрили? Липсата на лодката им обясни всичко... Двамата смелчаци се бяха доверили на морето.

Ромек повика капитан Бен-тила и му каза:

— Изпрати твоите хора да заловят на всяка цена онези дяволи... Искам да ми ги доведат, за да си поприказвам малко с тях... Ще дам голяма награда на моряците.

— Много добре — отговори капитанът и даде нареждане да се спусне лодка с дванадесет моряци и трима надзиратели, добре въоръжени. Корабът щеше да ги следва...

Призори, когато съзря острова с далекогледа, Бен-тила откри лодката на бегълците в залива...

Той сам отиде при негъра да му съобщи радостната новина. Ромек ликуваше. Той знаеше, че на този малък остров бегълците ще бъдат хванати непременно. През това време капитанът бе намислил да направи своята сделка с Ромек. И сега слизаше в каютата му, за да разбере дали робовладелецът е склонен да приеме условията, които щеше да му предложи.

Ромек беше нетърпелив.

— Как мислиш, капитане?... Дали ще ги хванат? — запита той като го видя да влиза.

— Вярвам, че ще ги хванат — отговори Бен-тила.

— Ако ги хванат, искам да ми ги доведат веднага вързани — каза Ромек и очите му блеснаха от злоба.

— Ами после, какво ще правиш? — запита Бен-тила.

— Ще заповядам да ми нажежат едно желязо и с него ще милвам ту него, ту нея...

— Ще пицят много — отбеляза капитанът.

— Не — каза Ромек, — защото преди това ще им запуша устата.

— Добре си намислил! — каза Бен-тила с усмивка, чието значение Ромек не можа да разбере. — Искам да присъствам и аз на това зрелище, дори сам ще доведа вързани твоите роби.

— Радвам се — каза Ромек. — Ще ги накараме скъпо да ми платят тази болезнена рана...

— Отлично! — каза Бен-тила. — Сам ще ти ги доведа! Но преди това искам да ти направя едно предложение.

И Бен-тила извади от джоба си пет торбички, пълни със злато, които постави пред учудения поглед на Ромек.

— Какво значи това?

— Ако искаш тези пет торбички злато, ще ми отстъпиш твоите роби.

— Искаш да купиш моите роби?

— Ти знаеш, че когато ми се отдаде случай и аз се занимавам с тази търговия.

— Обещах на португалеца Фарангоа да му доставя осемдесет роби и, може би, той ще ми ги заплати много по-скъпо от тебе.

— Не вярвам — каза Бен-тила, като продължаваше да подмята торбичките със злато.

Ромек като че ли се колебаеше. Най-после каза:

— Приемам... Дай ми златото и робите ще бъдат твои. Разбира се без Майунга и Сули.

— Защо?

— Защо ли? Защото ще ги изпека.

— Наистина! — извика Бен-тила. — Забравих, че ти трябва, за да им отмъстиш... Двамата надзиратели, които останаха на кораба, ще бъдат свидетели на договора.

Капитанът излезе и след малко се върна с двамата надзиратели.

— Вашият господар ми отстъпва робите си в замяна на тези торбички със злато. — Вие сте свидетели, че договорът е редовен — добави той и ги погледна в очите.

Бен-тила подаде на Ромек златото. Той го пое жадно.

— Оставям ви да правите компания на вашия господар — каза капитанът и ги изгледа многозначително. — Той очаква всеки миг Сули и Майунга... Отивам да погледна дали се вижда лодката им.

— Да, да — зарадва се негърът в желанието си по-скоро да отмъсти. — Ако са ги хванали, нареди да разпалят въглища. Чувствам, че отмъщението ще ми помогне да оздравея.

— Измъчването на неприятеля е най-доброто средство за лекуване на раните, направени от него самия! — извика Бен-тила и хвърли многозначителни погледи към двамата надзиратели. — Но ти бъди спокоен, иначе има опасност...

— Каква опасност?

— Радостта, че сме хванали двамата дяволи може да те убие.

— Радостта от отмъщението не убива, напротив, тя дава сили за живот!

— Не е ли истина, че голямата радост може да убие? — попита капитанът и се обърна към надзирателите, които прочетоха в очите му подтикване към нещо ужасно. — Виждал съм често мъже да умират от радост. Не бих искал и на тебе да се случи същото. Дори видях как един умря, като стискаше торбички със злато... Затова ще оставя тези приятели да те пазят, за да не умреш от радост, когато ти съобщи, че са ги хванали.

С още по-красноречив поглед Бен-тила им даде да разберат, какво иска от тях.

— Пазете го добре да не пукне от радост, — каза им той със смях, — а ти — обърна се той към Ромек, — не стискай толкова силно златото, може да ти нарани ръката.

Излезе, като остави сами арабите и господаря им. Той се качи на мостика, като си мислеше: „Предполагам, че са ме разбрали, пък и златото доста ще ги примами...“

Бен-тила продължи да се разхожда като поглеждаше от време на време към острова.

Изведнъж той се взря по-продължително и грабна далекогледа.

— Те са — прошепна той, — хванали са ги! И след това добави: — Мисля, че е дошъл моментът да съобщя радостната новина.

И, като слезе към каютите, извика силно:

— Хванаха ги! Хванаха ги!

Той изчака малко, за да види резултата от това, което беше подсказал на надзирателите. Не чака дълго. Двамата надзиратели изтичаха към мостика и извикаха:

— Капитане! Капитане!

— Какво има? — запита Бен-тила.

— Ти имаше право! Радостта го уби!

— Ето от какво се страхувах, — каза той и погледна двамата надзиратели.

Ризата на единия беше издута. Бен-тила разбра. Бяха торбичките със злато, които надзирателите са взели от Ромек, след като са го удушили.

— Дайте златото! — извика той със заповеднически глас.

Надзирателят изпълни заповедта. Бен-тила пое торбичките, даде им по една, а другите запази за себе си.

— Една на тебе... една на тебе... и три за мене — каза той. — Ще останете на служба при мене, а когато пристигнем в Софала ще ви подаря и друго нещо.

Бен-тила се качи на мостика, последван от двамата надзиратели, и започна да вика с жален глас:

— Нещастният Ромек умря!... Радостта от отмъщението го уби!... Тези негови приятели са облекчили последните му часове.

Докато произнасяше тези думи, старият пират се поздравяваше за сполучливия изход и изчисляваше каква ще бъде печалбата му след като продаде робите.

През това време лодката, която носеше бегълците, се приближаваше към кораба. Беше ударил последният им час. Очакваше ги вечна раздяла, Ромек щеше да ги подложи на страхотни мъчения, а след това да ги убие.

Щом се изкачиха на палубата, капитанът заповяда да ги доведат при него, разгледа ги и им каза:

— Ти си силен като лъв, а ти си красива. Ще мога да ви продам на добра цена. Трябва да благодарите, че се върнахте на кораба със закъснение. Ромек ви очакваше, за да ви нашари с нажежено желязо... Сега аз съм ви господар! Не се страхувай, Майунга, аз не искам твоята годеница... искам пари!

И двамата бяха върнати в трюма.

Робите лежеха безчувствени върху сламата и не проявяваха вече никакво желание за бунт. Безропотно посрещаха съдбата си. Когато видяха, че Майунга и Сули се връщат между тях, убедиха се, че няма смисъл човек да рискува. Ако успееш да избягаш, няма да отидеш много далече, ще те хванат и ще те смажат от бой.

Корабът вдигна котва и се отдалечи от острова, където Сули и Майунга напразно се надяваха да получат свободата си.

В ПЛАНТАЦИИТЕ НА СОФАЛА

В светлата лунна нощ, напоена с тропически ухания, корабът с негрите се движеше безшумно. Бен-тила не слизаше от мостика. Наближаваше крайт на пътуването. След малко на хоризонта се появи и Софала. Това име е дадено не само на брега, който започва от устието на Замбези и продължава до залива Делагоа, но и на самия най-главен град в този залив.

От много време Софала е владение на Португалия; която е направила твърде малко, за да цивилизова населението, но тази страна, пресечена от Мозамбикския канал, е била посетена от цивилизовани хора много години преди пристигането на португалците и на арабите. Това се доказва от развалините, което се намират на тридесет километра на запад от Зимбай. Дори не е изключена и възможността Софала да е прочутата Офня, откъдето финикийските мореплаватели донесли на Соломон златото на царицата на Саба. Наистина около Софала има много златни мини. После Софала станала важен пазар на роби, не колкото Мозабико, който беше най-прочутия.

Бен-тила беше много доволен от своето пътуване. Отдавна Ромек, „умрял от силна радост“, почиваше на дъното на морето. Бен-тила беше чувал от Ромек, че плантаторът Фарангоа ще го чака на височината, зад устието на реката, откъдето ще му даде знак, на който Ромек ще отговори, че му кара роби.

Затова Бен-тила разглеждаше внимателно брега. Най-после той видя уговорения знак: разноцветни ракети шареха небето. Капитанът пушна няколко сигнални ракети, за да покаже, че корабът влиза в устието, натоварен със стока.

След два часа корабът навлезе в един от ръкавите на реката. Скоро на единия бряг блесна червен фенер — това беше уговореният знак. Една лодка, управлявана от четирима гребни, излезе от сянката, хвърляна от гъстите крайбрежни дървета. Един човек стоеше на носа. Лодката се приближи до кораба. Човекът скочи и бързо се изкачи на

палубата. Беше висок португалец, с широкопола шапка и два револвера на колана си.

Бен-тила тръгна към него и го поздрави с широка усмивка.

— Капитанът на кораба ли? — попита португалецът.

— Да, господине — отговори Бен-тила.

— Не виждам Ромек — добави новодошлият.

— О, господине — започна Бен-тила с жален глас, — няма да го видите вече!

— Какво се случило с него?

— Умря преди няколко дни на кораба ми — отговори капитанът.

— Умрял?...

— Да, внезапно!

Хитрият капитан премълча за раната, която Сули му бе нанесла — страхуваше се, че това съобщение ще намали цената на стоката му.

— Вие сте господин Фарангоа? — запита бързо Бен-тила. — Можете да преговаряте с мене за покупката на робите. Ромек ми отстъпи своята стока, това могат да ви докажат двама негови верни хора.

Бен-тила повика двамата надзиратели, които бяха удушили Ромек. Те засвидетелстваха, че робите принадлежат на капитана.

Плантаторът поиска робите да бъдат събудени веднага; искаше да ги прегледа преди да започне пазарлъка, а след това, още същата нощ да бъдат заведени в плантацията му, тъй като имаше нужда от тях.

Надзирателите слязоха в трюма и с камшици събудиха нещастниците.

— Ставайте! Скоро, животни!

Португалецът влезе в трюма следван от капитана и двама моряци, които носеха фенери.

Плантаторът хвърли бърз поглед на познавач върху сънливите още негри и след като остана доволен от качеството и количеството на стоката, започна преговори.

Силна препирня избухна между купувача и продавача и то пред самите негри, които бяха принудени да слушат този унизителен пазарлък.

— Ако Ромек беше тук, щеше да бъде по-отстъпчив — каза Фарангоа.

— Искам да ви покажа, че и аз съм такъв — каза капитанът. — Приемам цената, която ми предлагате.

Договорът бе сключен.

Фарангоа брой на Бен-тила уговорената сума, преброи робите и се върна в лодката си, като даде нареждане да бъдат свалени веднага на брега. Половин час след това всички роби бяха на брега, грижливо вързани.

Фарангоа поздрави капитана, който беше обърнал кораба и потеглил към устието на Софала.

Под наблюдението на четирима надзиратели и купувача, тъжното шествие потегли към плантациите на Фарангоа.

Унили, сънливи, с провлачена походка, робите вървяха на лунната светлина по една безкрайна равнина, задушавани от непоносимата миризма, която се издигаше от влажната почва.

След един час уморителен път, робите пристигнаха в огромна плантация за кафе. В средата се издигаше кръглата къща на господаря, а наоколо бяха наредени множество колиби.

Фарангоа даде заповед да се разделят мъжете от жените.

Това беше ново изпитание за Сули и Майунга.

Те не знаеха дали раздялата ще трае кратко време или ще бъде завинаги.

Майунга искаше да размени няколко думи със Сули, но един надзирател го блъсна грубо в колибата, която беше определена за него и за девет други роби. Негърът се отпусна на земята при другарите си, които скоро заспаха. Превърнати в жива стока, те се приучиха да използват всеки миг за почивка. Но смелият ловец, героят на гората, този, който за кратко време беше лаховит, не можеше да привикне толкова бързо с това робство. Майунга не можа да заспи. Мисълта, че през миналите дни той бе водил толкова отчаяна борба, за да се спаси със Сули и бе претърпял толкова неуспехи, не му даваше мира.

Към изгрев-слънце той заспа за малко. Но това беше твърде за малко, защото грубо разтърсване го събуди ненадейно.

— Ставайте! Хайде на работа! — извика силен глас.

Това беше надзирателят, който идваше да събере робите, за да ги заведе на полето на работа.

Робите бяха разделени на групи. Фарангоа разпределяше работата между надзирателите и ги подканваше да побързат.

Групата на Майунга, водена от един стар роб, отиде на брега на реката.

Слънцето ставаше все по-силно. Групи робини събираха вече кафе. Надзирател се разхождаше между тях и ако някоя забавяше работата си, той пускаше в действие дебелия камшик.

Внезапно негърът чу сладък глас, който произнасяше името му. Сърцето му заби силно. Беше гласът на Сули. Нещастната девойка, принудена да събира кафе, го бе забелязала и, въпреки съзнанието, че може да си навлече камшика, не можа да се сдържи да не го повика.

Майунга постъпи още по-неразумно. При този нежен повик, той почувства нужда да прегърне своята мила годеница и тръгна към нея; но старият роб, който надзираваше неговата група му извика:

— Какво правиш?

— Тя е моя годеница — отговори Майунга.

— Тогава не прави така, че да я бият.

Майунга го послуша. Старецът имаше право.

Надзирателят се скара на Сули и я заплаши с камшика.

Скоро стигнаха до брега на реката и започнаха работа.

Господарят обикаляше плантацията на кон и наблюдаваше работниците: когато видеше, че някой работи бавно, викаше го при себе си и, без да слиза от коня си, стоварваше няколко камшика по раменете му.

Плантацията беше обширна. Фарангоа я обикаляше в галоп и след като се убедеше, че всичко върви добре, слизаше до реката, връзваше коня до някое дърво и отиваше да се изкъпе на едно слънчево място.

Групата на Майунга работеше близо до това място.

Въпреки че не беше спал цели две нощи, Майунга работеше бързо и с известно удоволствие. Той искаше в работата да забрави малко мъките си.

Фарангоа мина наблизо. Спря се и с радост наблюдаваше красивите форми и здравите мускули на негъра.

— Ако всичките ми роби бяха като него, плантациите ми щяха да процъфтяват — помисли си той.

След като завърши обиколката си. Фарангоа отиде да се къпе. Но изведнъж силен вик процепи въздуха. Майунга скочи към реката и пред очите му се разкри страшна гледка: плантаторът стоеше на

островче в реката, а един грамаден крокодил се приближаваше към островчето. Португалецът гол, без оръжие, имаше само един начин на спасение, да тича по островчето, преследван от кръвожадното животно, което отваряше широко и заплашително уста.

Майунга пречупи едно дръвче и се хвърли с него в реката. С няколко замаха стигна до островчето. Фарангоа продължаваше да вика. Майунга излезе на брега и тръгна към влечугото, вдигна своето първобитно оръжие и с всичка сила го стовари върху главата на крокодила, веднага след това повтори удара. Костите на влечугото изхрущяха, животното се търколи в агония и Майунга го довърши с още един удар.

Португалецът беше спасен. Смелостта на роба го избави от сигурна смърт.

Фарангоа се приближи към негъра.

— Как се казваш? — запита той.

— Майунга — отговори негърът и хвърли на земята ненужния вече клон.

— Майунга, ти беше смел и готов да спасиш живота на твоя господар. Никой от твоята група не посмя да направи това, което направи ти — каза Фарангоа и още веднъж погледна с възхищение снажната фигура на негъра.

След късо мълчание той го запита:

— Кажми, колко дни почивка искаш да ти разреша?

Негърът отговори смирено:

— Нито един, господарю.

— Как, защо? — запита учуден португалецът.

— Нито един за мене — повтори Майунга, — но няколко за Сули.

— Сули? Коя е Сули?

— Една твоя робиня.

— Не я познавам.

— Тя дойде вчера с мадагаскарците.

— Защо се отказваш ти от почивката в нейна полза?

— Защото Сули е моя годеница.

— Твоя годеница! — повтори Фарангоа. — Искам да я видя. Ела да я намерим.

Господарят и робът преплуваха реката и излязоха на брега. Португалецът се облече, метна се на коня си и каза на Майунга да върви след него и, като наблизат Сули, да го предупреди.

Отидоха на полето, където жените събираха кафе.

Майунга намери веднага Сули и предупреди господаря си.

— Извикай я — каза му той.

Девојката вдигна глава учудена и го погледна.

— Ела, Сули! — настоя негърът.

Мадагаскарката се отдели от групата. Халмидарът вдигна камшика си.

— Остави я! — заповяда Фарангоа.

Сули се приближи. Върху изпотеното и изтощеното от умора лице се четеше силно любопитство. Очите ѝ погледнаха най-напред към Майунга.

Негърът каза:

— Господарят иска да те види.

Фарангоа изгледа девојката.

— Остави работата и ела с нас — каза ѝ той.

— Ще ме бият — каза Сули, и се обърна към полето.

— Няма, аз ти заповядвам, — каза португалецът и направи знак на халмидара.

Конят потегли. Ръка за ръка Майунга и Сули тръгнаха след коня. Спряха пред къщата на господаря. Фарангоа скочи на земята. Един кафер дотърча да поеме юздите и да отведе коня в обора, зад къщата.

Господарят влезе в своето жилище и повика робите.

В КЪЩАТА НА ФАРАНГОА

Фарангоа и двамата годеници влязоха в обширна стая, която служеше за кабинет: в средата имаше голяма маса от тъмно дърво, няколко стола и кресла от върбови пръчки; по стените бяха накачени различни оръжия: пушки, револвери, ножове и няколко фотографии.

Фарангоа седна на едно кресло и запали цигара. Двата мадагаскарци чакаха прави, за да им обясни господарят защо ги беше повикал. Португалецът наблюдаваше мълчаливо робинята и една усмивка разтвори устните му.

— Майунга ми каза, че си негова годеница — произнесе той и извади цигарата от устата си.

— Да, негова годеница съм — отговори ясно и високо девойката.

— Струва ми се, че се гордееш с това — продължи Фарангоа с глас, който съвсем не приличаше на гласа, с който разговаряше с робите.

— Горда съм, че съм годеница на Майунга, храбрия убиец на лъва, който изяде моя баща! — извика Сули и обгърна с топъл поглед негъра.

— Имаш право! — прибави господарят и погледна красивия атлет.

След малко той продължи:

— Преди малко изпитах неговата смелост. Ако Майунга не беше дошъл навреме на островчето, сега щях да имам една ръка или един крак по-малко, а това нямаше да бъде много приятно. Майунга даде добър урок на крокодила: уби го.

Като говореше така, плантаторът продължаваше да наблюдава ту Майунга, ту Сули. В погледа му се четеше явна симпатия към двамата.

— Аз не съм човек, лишен от признателност — добави той. — Отнасям се с робите си така, както трябва; не си пестя камшика и наказанията, когато ги заслужават, но знам да ценя и заслугите. Майунга ме спаси от крокодила. Запитах го колко дни почивка иска,

той ми отговори, че ги отстъпва на тебе. Аз ще го задоволя. Колко дни почивка искаш, Сули?

— Нито един ден — отговори девойката.

— И ти отговаряш със същите думи — отбеляза господарят. — Ти искаш да ги дам на Майунга, нали?

— Да.

— Тогава аз ще задоволя и двама ви — каза плантаторът и се усмихна. — Ще ви отделя от уморителната работа на полето и ще ви оставя тук, в моята къща да помагате.

Жизнерадост се разля по лицата на годениците — от днес те щяха да бъдат винаги заедно. На такова щастие никога не бяха посмели да се надяват. С очи, пълни с признателност, те погледнаха своя господар, който им благодареше по този начин.

— Той ще се грижи за конете ми — каза Фарангоа, — ти, Сули, ще чистиш къщата.

Португалецът стана, последван от двамата роби. Заведе Сули в кухнята, където една метиска готвеше обедна на господаря.

— Тази хубава мадагаскарка — каза ѝ той, — ще ти помага в къщната работа.

После заведе Майунга в обора, където имаше осем коня. Един каяв се грижеше за тях.

— Майунга ще ти помага — каза му господарят.

И след като се качи на коня си, се върна в плантацията, за да продължи обиколката си.

Цяла седмица щастието на двамата годеници беше пълно. Те не се считаха дори роби. Плантаторът се отнасяше добре с тях, без да излива отгоре им гнева си, както правеше с другите роби. Върху плещите на Майунга още не беше заплющял камшикът на Фарангоа.

Сули и Майунга се виждаха по всяко време на деня и си разменяха нежни думи. Но след една седмица отношението на Фарангоа към Майунга се промени. Когато плантаторът изненадваше заедно двамата млади, лицето му ставаше мрачно и по една или друга причина, ги разделяше. Той стана груб към негъра, караше му се често и един път не се стърпя и го удари. Майунга не можеше да си обясни тази промяна. Към Сули господарят беше запазил предишното си внимание.

Един ден негърът ясно разбра причината на тази промяна. След като не намери Сули вкъщи, отиде към близкия извор, където Сули често ходеше за вода. Изворот се намиреше сред малка полянка, заобиколена с високи храсти и дървета. Като се приближаваше, негърът чу гласа на португалеца. Приблужи се полека зад храстите, като се мъчеше да не се издаде. С болезнена изненада Майунга видя господаря до Сули, която вадеше вода с една кофа. Лицето на Фарангоа беше изменено — лоша усмивка се разливаше по устните му. В очите му трептеше неспокойно пламъче.

— Значи не искаш да се вслушаш в думите ми, така ли е? — каза Фарангоа.

Девојката не отговори, изглеждаше изцяло погълната от работата си.

— Отговори! — каза португалецът с глас, в който се усещаше едва потиснат гняв.

— Не, не мога да слушам твоите думи — каза девојката.

— Така ли се отговаря на господар — извика Фарангоа. — Забравяш ли, че си ми робиня?

— Не, не забравям — отговори Сули. — Изпълнявам всички твои заповеди.

— Не е истина — каза Фарангоа, — виждам те винаги с Майунга.

— Майунга е мой годеник — каза Сули.

— Майунга не може да бъде твой годеник, ако аз не искам! — извика плантаторът.

— Той ти спаси живота... ти сам каза това — добави девојката.

— Спаси ми живота, но аз го възнаградих, като освободих и тебе от уморителната работа на полето — отбеляза португалецът. — А това не е причина, за да не се вслушаш в думите ми. Досега карах само с добро, но отсега нататък ще обърна другия край.

И Фарангоа се отдалечи от извора, като продължаваше да заплашва.

Майунга изскочи иззад храстите. При шума, който вдигна негърът, Сули се обърна и извика:

— Майунга! Ти тук!

Девојката се уплаши от израза на лицето му.

— Да, аз съм тук — каза негърът. — Чух всичко. Господарят иска да му се подчиняват.

— Щом като си чул всичко, знаеш как му отговорих — добави Сули.

— Знам, но знам, че от този момент господарят ще бъде груб към нас както към всички. Сега разбирам защо държанието му тъй се промени към мене.

Двамата малгаши се върнаха вкъщи, но по отделно, за да не дадат възможност на господаря да изпълни веднага заплахата си.

Но Фарангоа беше решил вече да наложи волята си.

На другата сутрин каферът събуди Майунга.

— Ставай — каза той, — и върви след халмидара.

Негърът стана. Навън група от дванадесет роби, водена от един надзирател, чакаше.

— Бързо — каза халмидарът, — на работа.

— Аз пазя конете, — отбеляза негърът.

Подигравателен смях последва думите му.

— Ти си причислен към моята група — отговори надзирателят, — хайде бързо! — И удари Майунга с камшика си.

Майунга сподави болезнения си стон и каза:

— Отивам да поздравя преди това Сули.

— Нямам време за губене — отговори надзирателят, — тръгвайте.

Групата тръгна. Майунга трябваше да я последва, без да може да каже нито една дума на Сули.

Отидоха в най-отдалечената част на плантацията, където трябваше да пресушат един наводнен участък. Дошъл бе краят на спокойния щастлив живот. Сега започваше непосилна умора. Метисът надзирател беше неумолим: не му даваше нито минута спокойствие. Когато негърът забавяше ударите върху твърдата земя, метисът развърташе камшика си.

— Ти искаше да караш господарски живот, а? Наистина, приятно е да се излежаваш на сянка и да бърбиш с хубавата мадагаскарка. Но сега друг ѝ прави компания.

Тези думи вбесяваха нещастника. На метиса му доставяше удоволствие да го измъчва така. Причината за това беше ясна.

Благосклонното държание на господаря беше породило завист у всички, а най-вече у надзирателите.

При залез-слънце Майунга беше съвсем изтощен, както душевно, така и физически. Едва се прибра в колибата.

Какво беше станало със Сули? Как можеше той да търпи тя да е измъчвана от жестокия господар?

Въпреки голямата умора, Майунга не можа да заспи. Докато другарите му хъркаха, той се въртеше на твърдата земя. Колибата се намираше на двеста метра от господарската къща. По едно време му се стори, че оттам се чува добре познатия му глас — като че ли Сули плачеше. Сърцето на Майунга се сви. Той не можа да устои на този плач. И докато всички спяха, по корем, той изпълзя от колибата. Нощта бе тъмна. На небето имаше гъсти облаци. Той се промъкна зад колибите и премина бързо мястото, което го делеше от къщата. Един прозорец светеше. Майунга се покатери до прозореца, погледна вътре и пребледня.

ПИТИЕТО НА СМЪРТТА

В стаичката, осветена от маслена лампа, негърът видя на земята простряна неговата Сули, с вързани ръце и крака. Девојката плачеше, измъчвана от страшни болки.

Негърът се приготви да се покатери и да скочи вътре, за да освободи Сули, но в този момент вратата се отвори и се появи Фарангоа с камшик в ръка.

— Дойдох да видя дали искаш да те развържа.

— Но не при условията, които ти ми предлагаш! — извика решително девојката.

— Значи искаш да ме ядосаш? Искаш да страдаш, докато можеш да бъдеш щастлива?

— Щастие ще бъде за мене да избягам от твоите ръце с Майунга.

— Празна надежда! Няма да видиш вече твоя Майунга. Дали искаш или не искаш, няма значение, ти ще ми принадлежиш. Не ти ли вдъхвам поне малко симпатия?

— Не! От деня, в който разкри намеренията си към мене, аз те мразя! — отговори Сули.

— Мразиш ли ме? — запита Фарангоа, готов да избухне.

— Да, когато ме раздели с Майунга, аз те проклех!

— Ето отговора на твоето проклетие! — извика господарят и вдигна камшика. — Ще нашаря лицето ти така, че утре Майунга да те види!

В този момент Майунга прескочи през прозореца. Той беше обзет от гняв, който с нищо не можеше да се укроти.

Хвърли се върху португалеца, хвана го за гърлото и със силен ритник в корема го повали на пода.

— Ще те убия! — извика негърът, като се наведе над него.

— Пощади ме! — прошепна португалецът умолително.

Майунга стана.

— Няма да те убия, но няма да викаш! — каза той и се приближи до Сули, за да я развърже. — Да бягаме, Сули!

Мадагаскарката стана, прехвърли се през прозореца, последвана от Майунга.

Щом изскочиха навън, те се спуснаха към полето. Скоро след това се разнесоха два силни изстрела.

— Господарят даде сигнал за тревога! — каза Майунга. — Ще ни преследват.

— Зад полето започва гората — каза Сули.

— Да се опитаме да я стигнем — реши негърът.

Близо половин час годениците тичаха през обширната плантация. Небето заплашваше да се разкъса всеки миг и да плисне дъжд. Скоро зад гърба им се разнесе конски тропот, който бързо се приближаваше. Гората беше все още далеч.

Конете бяха четири или пет, яздени от надзирателите и самия господар. От време на време те стреляха, подмамени сигурно от някоя подозрителна сянка.

Без да забавя тичането си, Майунга се обърна.

— По петите ни идва един кон! — каза той.

Това беше каферът, който след малко щеше да настигне бегълците.

— Спрете — извика той, — или ще стрелям!

Негърът каза на Сули:

— Тичай напред!

Той се спря. Със светкавична бързина Майунга скочи на гърба на коня, зад кафера, хвана го за гърлото; взе му карабината, хвърли го на земята и, като хвана животното за гривата, продължи да препуска. Скоро настигна Сули, повдигна я с една ръка и я сложи пред себе си. След няколко минути стигнаха до края на гората, навлязоха в нея, но и преследвачите направиха същото. Те бяха четирима. Чуваше се гласът на Фарангоа, който викаше:

— Убийте Майунга... Но не стреляйте по жената.

Преследвачите бяха наблизо. Пътят в гората беше доста добър и конят, който носеше бегълците, препускаше като вятър, подканян от Майунга, чийто глас той познаваше добре.

— Бързо, Манито! — викаше негърът.

Изведнъж гръмна пушка. Ранен в крака, конят изхриптя, забави хода си и започна да куца. Бегълците не можеха вече да се спасят. Сули усети две ръце, които се мъчеха да я изтръгнат, от годеника ѝ. Майунга

стреля два пъти с пушката, която бе взел от кафера, след което се опита с ритници да удари преследвачите. Започна неравен бой. Изведнъж двама от преследвачите извикаха уплашено — две фосфоресциращи очи се бяха появили в тъмнината на гората и веднага след това някакво тъмно туловище се хвърли на шията на коня, който започна да цвили. Един леопард нападаше четириногото животно. Това стана точно когато Сули бе изтръгната от ръцете на Майунга и бе настанена на коня на Фарангоа.

— Оставете Майунга, звярът ще се справи с него — извика господарят.

Конниците се отдалечиха по обратния път.

— Майунга! Смелост, Майунга! — извика девойката.

Нейният вик затихна заедно с тропота на конете. През това време негърът се бореше отчаяно с леопарда. Звярът удуши коня и се насочи към човека, но той беше предусетил намерението му, удари го по главата с приклада на пушката, след това я захвърли и със силните си ръце го хвана за челюстите. Животното изръмжа. То се опитваше да достигне Майунга с лапите си, но той го държеше на доста голямо разстояние от тялото си. Костите на леопарда захрущяха. Още едно усилие и леопардът лежеше до агонизиращия Манито... Негърът беше победил животното, но други победиха него. Сули му беше отнета. Годеницата му се намираще в ръцете на господаря му.

Нечовешката борба с леопарда го беше изтощила. Въпреки това, с всички сили, той се затича след конниците, чиито гласове се чуваха все по-тихо.

Майунга бе взел пушката, но без патрони тя не можеше да му послужи с нищо. Продължи да тича до края на гората, но положените усилия бяха много големи. Той седна до едно дърво да си почине. Умората и силният горски аромат направиха своето. Главата му започна да се замайва. Клепките му се сведоха и той заспа.

Когато се събуди, беше вече ден. Слънцето не закъсня да се покаже зад дърветата. Майунга си припомни всичко, което се бе случило през миналата нощ. Как да освободи Сули? Как да стигне до къщата на господаря, където Сули ще бъде затворена, за да ѝ попречи пак да избяга?

Негърът започна да обмисля някакъв план. Със сила не можеше да се бори. Той знаеше, че неговата група щеше да работи на края на

плантацията, до реката. В тази група Майунга имаше приятел — сакалава Намбо. Ако успееше да му говори без да го видят, щеше да прати на Сули питие...

Негърът бе видял едно растение, от листата на което се изцежда сок. Ако се изпие този сок, получава се силно упойване, което прилича на смърт.

Майунга откъсна няколко листа и ги изцеди в куха кратунка, която намери наблизко. После се запъти към реката.

Прикриван от храстите, той дойде до брега: но неговата група работеше под зоркото наблюдение на надзирателя, който не даваше нито минута почивка на робите.

Майунга се скри и зачака: от време на време надзирателят пускаше робите един по един до реката, за да си наквасят гърлото. Най-после дойде редът на сакалава. Когато Намбо се наведе да пие, Майунга си показа главата между листата и го повика.

Намбо се огледа да не го види някой и се приближи към негъра.

— Избягах тази нощ — каза той, — но заловиха Сули.

— Знам — отговори сакалава. — Господарят я върна да работи на полето.

— Опитай се да се приближиш до нея — каза Майунга, — и й дай да изпие това питие. Кажи й, че аз й го пращам.

Намбо взе малката кратунка и я скри в пояса си; после се върна на работа. Майунга остана още малко скрит в храстите, издебна удобен момент и избяга в гората.

Най-после дългият ден се свърши. Групите се върнаха в колибите. На връщане Намбо използва един момент, когато халмидарите говореха помежду си, за да се приближи до хубавата мадагаскарка.

— Майунга ти праща това питие — каза й той. — Изпий го. Той каза да не се страхуваш от нищо.

Сули влизаше в колибата си с другарките си, когато Фарангоа изпрати да я повикат. Когато тя застана пред него, португалецът й каза с иронична усмивка:

— Опита ли какво значи да работиш в плантацията? Така ще бъде всеки ден, докато станеш послушна. Не трябва да мислиш вече за Майунга. Както видя, той беше нападнат от леопарда и в този момент

сигурно представлява само купчина кости. Негърът ме нападна и аз съм доволен, че го сполетя този край.

Сули не отговори. Малко преди това, по пътя, тя беше изпила питието, което ѝ изпрати Майунга, и сега започна да усеща действието му. Ушите ѝ започнаха да бучат, разсъдъкът ѝ се замъгли; зрението ѝ отслабна, ударите на сърцето ѝ се забавиха и Сули се строполи на земята, без да извика дори.

Това неочаквано събитие направи болезнено впечатление на португалеца. Той се наведе и заопипва пулса ѝ.

— Мъртва! — прошепна той.

Наистина девойката не даваше никакъв признак на живот. Крайниците ѝ бързо се вкочаниха и сърцето ѝ като че ли не биеше вече. Голяма скръб обзе Фарангоа. Той повика метиската, за да му помогне да я постави на легло. Преслуша пак сърцето ѝ — никакъв признак на живот. Тогава господарят даде нареждане да бъде погребана в гробищата на близкото село. На следващата сутрин той се върна да я види. Жената приличаше на умряла.

СВОБОДНИ

Скрит зад един голям кактус, недалеч от гробищата, Майунга чакаше погребението. Към залез-слънце, когато небето продължаваше да тъмнее от тежки облаци, двама кафри, придружени от един надзирател, понесоха на рамо ковчега и го спуснаха в гроба. Погребението стана много набързо и надзирателят даде знак за връщане.

Нощта падна бързо. Негърът излезе от скривалището си и отиде към гроба. Наведе се и с едно дърво започна да копае бързо, за да открие ковчега. Отвори капака и извади девойката, която беше все още неподвижна. Майунга знаеше как да върне към живот тези, които са пили от питието на смъртта. Вдигна ръцете ѝ и започна да ѝ прави изкуствено дишане; после отвори устата ѝ и ѝ издърпа езика. След половин час такава гимнастика, от гърдите на жената се откъсна продължителна въздишка, сърцето ѝ започна да бие, отначало бавно, после все по-бързо.

— Сули! Сули! — шепнеше негърът, наведен над лицето на годеницата си.

Тя въздъхна силно, отвори очи и произнесе няколко неразбираеми думи. Животът ѝ се връщаше, но съзнанието ѝ беше все още замъглено.

Негърът поднови движенията си. Най-после Сули го позна:

— Майунга... ти тук?

— Да... ти си жива... ще бъдеш свободна с мене...

— Къде съм?

— В гробищата, Сули, погребяха те, но ти си жива. Аз те накарах да влезеш в царството на смъртта, за да те освободя от господаря...

Девойката се опита да седне и потърка челото си, като че ли за да възвърне спомените си.

— Да, спомням си — каза тя. — Намбо ми даде някакво питие... изпих го... после Фарангоа ме повика... после... не знам нищо.

— Той помислил, че ти си умряла и те погребва... — каза Майунга. — Но сега ти си жива, и ние можем да се отдалечим от плантацията. Господарят няма да те търси вече... Можеш ли да ходиш?

— Чувствам се много отпаднала... — прошепна Сули.

Майунга взе девойката на ръце.

— Ще те нося до гората — каза той, — после ще чакаме зората, за да се отдалечим от Софала.

Небето ставаше все по-заплашително. Със скъпия товар на ръце, негърът се отправи към гората. Започнаха да падат големи капки дъжд. Майунга ускори крачките си, но дъждът заплиска.

Когато стигнаха до гората и двамата бяха мокри до кости. Скриха се под гъстите клони на едно дърво. Въпреки самотата и силния дъжд двамата бегълци се чувстваха щастливи. Майунга беше горд, че е победил лошите хора. Добрият дух не беше го напуснал.

Шумът на дъжда се превръщаше в ушите му в една от онези хубави песни, които ловците пеят, когато убият лъва. Тази песен го приспиваше. Майунга заспа и сънува светли сънища.

Когато се събуди, дъждът беше спрял и слънцето — изгряло. Сули седеше до него и го пазеше в съня му. Годениците станаха и потърсиха плодове за ядене. После тръгнаха през гората, без да знаят накъде ги водят стъпките им.

След няколко часа път излязоха от гората. Гъстата растителност отстъпваше място на блатиста равнина, осеяна тук-там с дървета.

До една горичка видяха каферска колиба. На пръв поглед тя изглеждаше празна. Майунга и Сули решиха да си починат вътре. Влязоха. Колибата беше празна. Имаше само сухи листа и един камък в средата, който бе служил за огнище. Легнаха върху листата и започнаха да чертаят планове за бъдещето. Тяхната цел беше да се върнат по някакъв начин в Мадагаскар, там да се присъединят към някое племе и да заживеят свободен живот.

Докато крояха тези планове, далечно ръмжене достигна до ушите им.

— Лъв! — извика Майунга и скочи.

Негърът излезе от колибата, за да огледа равнината. На разстояние от двеста метра, той видя животното, което изскочи иззад един храст и се приближи към колибата. Чак тогава животното забеляза мъжът и жената: забави хода си и като че ли се колебаеше

дали да продължи пътя си. Най-после реши. Започна да се приближава бавно, но като че ли не с намерение да напада. Майунга беше въоръжен с пушка, но без куршуми, и с това оръжие не се чувстваше силен да се бори с грамадния лъв. В това време лъвът приближаваше колибата и размахваше опашка. Той като че ли изучаваше по какъв начин да нападне плячката си. Сули увисна на рамото на Майунга. Колкото и да беше смела, готова на всичко, девойката се страхуваше много от лъва. Ужасът, изпитан когато и съобщиха, че баща ѝ е изяден от този звяр, насади в душата ѝ инстинктивен страх.

— Не се страхувай, Сули — каза Майунга, — животното няма да ни нападне толкова лесно. За всеки случай има начин да избегнем тази опасност.

— Кой е той? — запита девойката, като гледаше как лъвът се приближава бавно, но настъпателно.

— Ще се качим върху колибата — каза Майунга.

Предложението беше наистина великолепно. Негърът се качи ловко на покрива и помогна на Сули да го настигне. Лъвът видя тази маневра и като че ли се отказа от първото си намерение. Той се върна назад, мушна се в първия храст и остана там скрит. Но негърът познаваше много добре навичките на тези животни и не се остави да го измами.

— Животното се надява, че като не го виждаме вече, ще слезем — каза Майунга.

Лъвът остана скрит дълго време, после излезе от скривалището си и се хвърли разярен към колибата.

— Защо нямам поне един куршум, — извика Майунга и стисна с яд безполезната пушка. — Но въпреки това, пак ще му дам добър урок.

— Как? — попита Сули.

Негърът се простря по корем върху покрива, промуши краката си между бамбуковите пръчки, взе пушката и измери с око на каква височина се намира от земята. Като видя това, лъвът се приближи до колибата под тялото на Майунга, направи скок, като че ли искаше да го захапне за ръката, но Майунга, който очакваше това, замахна с приклада на пушката и го удари. Лъвът падна ранен и излъган, като изрева силно, но не се отказа от намерението си. Скочи втори път. Сега пушката се стовари върху окото му. Лъвът се оттегли като ревеше

толкова страшно, че Сули потрепери. Внезапно лъвът млъкна, вниманието му беше привлечено от нещо друго.

— Лъвът чува идването на някой, или на нещо — отбеляза Майунга.

Негърът не се лъжеше.

От противоположната страна се чу силно грухтене и тежки стъпки. Сули се обърна и погледна, докато Майунга стана бързо прав.

— Носорог! — извика тя. — Лъвът е гладен и може да го нападне.

Носорогът тичаше през долината и вдигаше големи пръски кал. Лъвът го остави да се приближи, скрит зад колибата, после скочи отгоре му и го захвапа за врата. Носорогът разтърси тялото си, изви глава и се освободи от неочаквания нападател. Лъвът се скри пак зад колибата, за да поднови нападението си. Разярен носорогът се хвърли върху колибата и започна, да я подравя. Разнесе се пращане на клони; покривът се наклони и падна, Сули се плъзна навън, а Майунга падна вътре в колибата. Носорогът избяга. Лъвът се приближи към Сули. Майунга разбра опасността, вдигна камъка върху който беше паднал и излезе от съборената колиба. Звярът се готвеше да се хвърли върху девойката, но не успя. Майунга вдигна високо камъка и го стовари върху главата на животното. Неговата кръв оплиска лицето на Сули. Тя стана. През това време Майунга вдигна втори път камъка и го хвърли върху животното.

— Няма да те плаши повече — каза негърът и погледна животното, което се гърчеше в последни конвулсии.

— Ти спаси живота ми още веднъж, мой храбри Майунга! — извика девойката с радост.

— Да се махаме отгук — каза Майунга. — Струва ми се, че наблизо има река. Да вървим, и дано не се налага повече да се борим със зверовете.

Тръгнаха. Изминаха блатистата равнина и се озоваха в хълмиста долина, в която се издигаха редки, но грамадни дървета. Изморени те седнаха под едно от тях да си починат. След половин час почувстваха необикновено безпокойство. Беше им невъзможно да се помръднат. Нуждата от сън ги обхвана с такава сила, каквато никога не бяха изпитвали. Искаха да си говорят, за да споделят това странно чувство, но езиците им бяха приковани към небцето и те заспаха.

Какво ли се беше случило?...

ДЪРВОТО С ОТРОВНАТА СЯНКА

Силно разтърсване изтръпна Майунга от тежкия му сън.

Ловецът почувства, че някой го влече далеч от сянката на дървото. Отвори очи и видя до себе си Сули, която си търкаше челото. Един негър стоеше прав над него.

— Кой си ти? — попита Майунга. — Какво стана?... Ти ли ни довлече дотук?

— Аз — отговори негърът, — и ако не бях сторил това, вие нямаше никога да се събудите от вашия сън.

Майунга и Сули се спогледаха учудени. Те не можеха да разберат думите на негъра.

Той побърза да им обясни:

— Заспали бяхте под „дървото с отровната сянка“, и ако случаят не беше ме довел в тези места, едва ли щяхте да се пробудите някога.

— Защо? — запитва Майунга изненадан.

— Защото дървото е манзанило и който заспи под него, намира смъртта си — отговори негърът.

Сули и Майунга погледнаха голямото дърво, под което бяха легнали да си отпочинат...

— Благодаря ти — каза Майунга. — Ти ни спаси живота и ние ти дължим нашата благодарност. Чувал съм, че сянката на манзанило е отровна, но не можах да позная дървото. А ти кой си?

— Казвам се Ангоасти — каза негърът.

Майунга го погледна бързо. По раменете си негърът имаше следи от зараснали рани от камшик.

— Ангоасти — каза ловецът, — ти спаси живота на двама ампурии като тебе, избягали от ръцете на робовладелците.

— От далече ли идвате? — запитва негърът.

— От плантациите на Фарангоа.

— А аз от Мозамбико — каза Ангоасти. — Щяха да ме продават, но избягах.

— И сега тук ли живееш?

— Да, имам колиба до езерото — отговори негърът.

— Кое езеро?

— Езерото, което се намира на пет мили оттук. Моята колиба е и ваша.

— Благодаря, Ангоасти — каза Майунга.

— Къде отивате?

— Искаме да се върнем в Мадагаскар.

— В Мадагаскар? — извика негърът. — Та това е цяла лудост.

— Защо?

— Защото ще ви хванат робовладелците.

— Ние ще избягаме...

— Дано — каза Ангоасти. — Но пътят е дълъг.

— Няма значение... ще понесем всичко, само да не ни вземат пак роби — добави Майунга. — Засега с радост приемам гостоприемството ти.

Двамата мадагаскарци, които Ангоасти спаси навреме от смъртоносната сянка на манзанило, усещаха още отровата в кръвта си. Опитаха се да станат, но краката им не ги слушаха. Клепките им тежаха, главите ги боляха...

Останаха да почиват през цялата нощ. На сутринта тръгнаха към езерото. Местността ставаше все по-блатиста, а слънцето сипеше жар над главите им.

Ангоасти вървеше напред, защото знаеше колко изненади крие този път: на някои места калта беше дълбока и човек можеше да потъне в нея.

Вървяха около два часа, когато Майунга видя на двадесетина крачки група дървета, така наречените дурос, чиито плодове са много хранителни и вкусни; негърът искаше да откъсне няколко плода на Сули и, без да каже нещо, тръгна към тях.

— Стой!

Но предупреждението дойде късно: Майунга беше стъпил в едно от онези места, където калта беше дълбока и започна да потъва постепенно. Сули извика от ужас. В това време негърът марон се върна бързо.

Майунга потъваше бавно, но безвъзвратно; напразно се мъчеше да се освободи от калта.

Новият им приятел се огледа. За да се спаси давещият се, имаше само едно средство — да му се хвърли дълъг прът или въже.

След първото вцепенение, Сули, като видя че Майунга наистина потъва, извика:

— Искам да умра с теб, Майунга!

И наистина, тя тръгна към калта, за да се хвърли до годеника си, но негърът я задържа.

— Какво правиш? Луда ли си? — извика той.

— Остави ме да умра с него — каза девойката, като се мъчеше да се освободи от ръцете му.

— По-добре ми помогни да го спасим — каза Ангоасти. — Ела с мене.

Негърът повлече със себе си мадагаскарката. Двамата заобиколиха калта и стигнаха до дърветата.

— Какво ще правиш? — попита жената неспокойно.

— Качвай се след мене — каза негърът и се покатери на едно високо дърво, израсло на края, до калта.

Девойката го послуша без да може да разбере защо правеха това. Негърът достигна средата на дървото. Сули идваше след него.

— Карай още нагоре — каза той и продължи да се катери. През това време Майунга потъваше все повече, калта бе стигнала до кръста му.

Под двойната тежест дървото започна да се прегъва над калта.

— Качвай се! — извика негърът.

Сули разбра какво беше намерението на Ангоасти — да наведе върха на дървото докато достигне ръцете на Майунга.

Ангоасти и Сули продължиха да се катерят по гъвкавото стебло на дървото.

— Смелост, Майунга — извика Сули, — ние ще те спасим!

Бяха стигнали до върха на дървото, където имаше корона от листа, които се допираха вече до главата на Майунга.

— Още малко — каза Ангоасти и се качи по-нагоре.

Дървото започна да скърца. Това изплаши извънредно много Сули.

— Не се страхувай — каза й Ангоасти, — дървото няма да се счупи!... Хвани се, Майунга!

Майунга беше потънал до плещите, още няколко минути и калта щеше да го погълне. Той се хвана за клоните, но те се счупиха.

— Хвани се за стеблото! — извика Ангоасти и се придвижи малко към върха.

— Слизай, Сули! — извика Майунга като се хвана за дървото.

Сули се дръпна бързо последвана от негъра-марон. С отдалечаването на двамата от върха, Майунга се издигаше от калта. Той прехвърли краката си върху дървото и се смъкна на земята. Сули въздъхна с облекчение. С развълнуван глас Майунга се обърна към негъра:

— За втори път ми спаси живота. За мене ти си не само приятел, но и брат. Желая само да ми се отдаде случай, за да ти засвидетелствам моята признателност.

Майунга започна да събира плодове.

— Лесно се отървах — каза той и подаде плодовете на Сули.

След кратка почивка тримата продължиха пътя си, но този път бяха по-внимателни.

Най-послед пътят стана по-лек, земята беше по-корава и по-суха, растителността — по-обилна.

Стигнаха до брега на езерото, чиито води бяха тъмни и топли. Оттам отидоха в колибата на Ангоасти.

Влязоха — това беше полукръгла колиба, построена по кафърски начин, върховете на бамбуковите пръчки се връзват, и отгоре се натрупва много слама. В средата имаше един четириъгълен камък, който служеше за огнище; наоколо имаше няколко дънера от дървета, които заместваха столовете; на едната стена бяха окачени няколко празни тикви и една кошница с плодове.

Ангоасти покани своите гости да хапнат. През това време цял рояк комари напълниха колибата и започнаха да хапят хората, но негърът-марон запали буен огън и комарите избягаха.

Майунга говореше за своите проекти: ако успее да се върне в Мадагаскар, ще основе село от свободни хора.

— Защо не дойдеш с нас? — запита той Ангоасти. — Ти ми доказва, че си добър и храбър, с тебе ще направим много неща.

— Приемам предложението ти — отговори Ангоасти. — Можем да пресечем езерото и да слезем по реката, за да стигнем Лимпопо.

— Трябва да си построим сал — каза Сули.

— Не е необходимо — отбеляза негърът. — Не видяхте ли на брега моята лодка-каноа?

— Не.

— Ето я — каза Ангоасти, като излезе от колибата и посочи към брега.

— Този каноа ще ни послужи добре — добави ловецът.

Наблизо се разнесоха викове, подобни на мучене. И тримата погледнаха към езерото.

Петнадесетина крокодила плуваха в калната вода. Те търсеха храна.

— Пак се появиха проклетите! — извика Ангоасти. — Отдавна не съм ги виждал вече. Трябваше да се боря дълго време с тях докато ги пропъдя оттук. Но гладът ги е довел...

— Няма опасност сега да ни нападнат — отбеляза Майунга, — ето че се отдалечават.

Денят мина бързо в приготовления за пътуването. Негърът-марон бе прекарал доста черни дни докато намери това спокойно място — бягство, преследване, борба с хората и с животните. И Ангоасти бе страдал доста.

— Най-голяма опасност — разправяше той, — прекарах в един краул на кафри... Бях нападнат от двама кафри в гората. Докато се защитавах, убих ги... Те били синовете на умкаками или главатаря на племето... Шестнадесет макнани се спуснаха да ме гонят, но аз избягах като по чудо. Ако ме бяха хванали, щяха да ме подложат на най-страшни мъчения преди да ме убият. Настъпи нощ. Ангоасти запали огън, за да пропъди комарите. После и тримата легнаха върху рогозките и скоро заспаха.

БОРБА С КРОКОДИЛИТЕ И С КАФРИТЕ

На сутринта Ангоасти и годениците се събудиха бодри и весели. Най-после съдбата като че ли погледна благосклонно към тях и те виждаха бъдещето си по-светло.

Ангоасти събра това, което намираше за ценно и го пренесе в каноата. Времето беше много хубаво. От североизток духаше слаб вятър. Негърът-марон предложи да направят платно на лодката, за да се движат по-бързо.

— Нямаме плат — отбеляза Майунга.

— Няма значение. Имаме рогозки и дълги прътове, от които не ще бъде мъчно да направим платното на лодката.

След два часа ловката беше стегната. Прибраха храната и три кратуни пълни с вода. Когато всичко беше готово за път и негрите решиха да тръгнат, забелязаха, че лодката е заобиколена от крокодили. Кръвожадните животни, когато видяха девойката и двамата мъже, разтвориха широко уста, показвайки дългите си жълти зъби. Няколко от тях намериха кошницата с провизиите и жадно се нахвърлиха върху тях. Други тръгнаха към негрите. Оръжието беше поставено вече в лодката и борбата с влечугите ставаше трудна, а те като че ли бяха решили да задоволят глада си с негрите. Единственото спасение беше да се затворят в колибата.

Върнаха се бързо и затвориха вратата.

Тласкани от глада, животните се приближиха до колибата. Мъчеха се с опашки да счупят бамбуковите пръчки. На едно място няколко пръчки се счупиха и една грамадна глава се провря.

Майунга не се поколеба нито за миг: вдигна големия камък от огнището и го стовари върху главата, която веднага се сплеска. Отворът остана запушен с тялото на убития крокодил. Майунга започна да обмисля начина, по който би могъл да освободи себе си и другарите си от тази обсада, която можеше да продължи дълго време. Той измисли нещо и реши веднага да го приложи. С едно дълго дърво избута назад тялото на влечугото и дупката беше освободена. Но ето,

че веднага друг крокодил я зае, като се мъчеше да влезе в колибата. Майунга го причакваше. Вдигна пак тежкия камък и го пусна да падне на главата на влечугото. Последва скърцане на строшени кости.

— Ето един хубав начин за ловене на крокодили — каза негърът-марон като се възхищаваше на силата и ловкостта на Майунга.

Той избута и втория крокодил и зачака третата жертва, която не закъсня да дойде. Четири пъти Майунга повтори този удар, но навън имаше още доста влечуги и избиването им щеше да продължи дълго време.

Тогава Ангоасти предложи друг план:

— Аз ще изляза от колибата — каза той, — и ще тичам към противоположната страна на лодката. Крокодилите ще ме последват, тогава вие ще излезете, ще се качите в лодката, ще карате покрай брега и ще дойдете до мястото, където ще ви чакам.

Предложението бе прието. Сули и Майунга се отдръпнаха в дъното на колибата и със силни викове привлякоха крокодилите на тази страна. Ангоасти отвори вратата и избяга в посоката, за която беше казал. Както беше предвидил, влечугите се спуснаха веднага след него и изоставиха колибата.

Майунга и Сули изтичаха към лодката и я отвързаха от брега; вятърът наду примитивното платно и лодката тръгна покрай брега. Когато настигнаха Ангоасти, той се приближи и скочи вътре. Измамените крокодили се хвърлиха във водата, но лодката се отдалечи доста и те не можаха да я настигнат.

Вятърът се засили и лодката заплава бързо.

Пътниците започнаха да огладняват. Храната им беше изядена от крокодилите.

На брега видяха един хипопотам със своята малка рожба.

— Да се опитаме ли да го убием? — каза Ангоасти.

— Доста опасно е — отбеляза Майунга.

— Но, ако го убием, ще имаме месо за дълго време.

Той взе едно копие и го хвърли към животното. Същевременно Майунга хвърли друго — към малкото, което изрева смъртно ранено. Разярен хипопотамът се хвърли във водата към лодката, но го посрещнаха стрели от копия. Ранено на доста места, животното изгуби много кръв, отпадна бързо, опита се да удари лодката, но не можа, изрева и се обърна по корем... След малко умря. Майунга и Ангоасти

го изтеглиха на брега и започнаха да изрязват най-вкусните парчета месо; тази работа продължи доста дълго време. Сули запали огън и изпече няколко парчета. Като отрязаха месо, което мислеха, че ще им стигне за из път, занесоха го в лодката и потеглиха.

До вечерта пътуваха спокойно. Когато падна нощта, излязоха на брега, за да потърсят място за нощуване.

Сули изпече месо, вечеряха, после си легнаха и скоро заспаха.

На сутринта пръв се събуди Майунга. Слънцето току-що беше изгряло и мадагаскарецът не събуди другарите си. Сули имаше нужда от почивка и той искаше тя да поспи още. Излезе от пещерата с намерение да потърси плодове за ядене; но над скалата, която се издигаше срещу входа на пещерата той видя две къдрокоси глави, които веднага изчезнаха. Майунга отиде зад скалата, за да види кои бяха, но там нямаше никой.

Може би така му се е сторило! Не, той беше сигурен, че видя двете глави над скалата. Огледа се внимателно наоколо; не видя никого. Дватама кафри бяха изчезнали безследно. Майунга се върна веднага в пещерата, за да предупреди другаря си. Събуди го.

— Ангоасти, видях двама кафри над скалата — каза Майунга.

— Двама кафри? — запита Ангоасти. — Къде са?

— Кой ги знае! — отговори Майунга. Видях ги само за миг, а после изчезнаха, като че ли потънаха в земята.

— Казаха ли ти нещо?

— Не. Обиколих веднага скалата, но не можах да ги намеря.

— Все пак това не са били духове — отбеляза Ангоасти.

— Искане ми се да вярвам, че са били, особено след като не ги видях вече.

— Намерението им не е добро — каза с безпокойствие негърът-марон.

— Ако са само двама, не трябва да се страхуваме.

— Може да са двама шпиони, натоварени да ни следят.

— Защо?

— Не знам... За всеки случай по-добре е да се качим веднага в лодката и да излезем на открито — заключи Ангоасти.

Излязоха от пещерата. Докато отвързваха лодката, двете къдрокоси глави пак се появиха на скалата. Сега и тримата ги видяха.

— Чудно — каза негърът, — явно е, че ни следят.

— Както и да е, време е да се отдалечим оттук, — каза Майунга и нагласи платното.

Докато лодката се отдалечаваше от брега, разнесе се продължително изсвирване.

— Чу ли? — запита Майунга.

— Свирят за сбор — отговори Ангоасти.

— Какво значи това?

— След малко ще узнаем.

Ангоасти не беше сгрешил. Лодката не бе изминала и половин миля, когато една пирога, пълна с кафри, излезе от едно заливче и започна бързо да се приближава.

— Преследват ни! — каза Сули.

— И скоро ще започнат да хвърлят по нас своите сагайа — каза негърът.

И този път Ангоасти не сгреши. Кафрите започнаха да хвърлят сагайа, които минаваха покрай негрите без да ги закачат.

— Да отговорим ли? — запита Майунга.

— Борбата ще бъде много неравна — отговори Ангоасти. — Ние сме трима, а те — дванадесет.

— Ангоасти има право. По-добре да избягаме — каза Сули.

Вятърът беше благоприятен за лодката. Разстоянието между нея и пирогата започна да се увеличава. Хвърлените сагайа не можаха да ги достигнат. Явно беше, че кафрите няма да могат да настигнат лодката.

Дойдоха до едно място, където езерото се стесняваше и образуваше канал. Тук се яви непредвидена пречка. Три хипопотама тръгнаха от брега към лодката с намерение да я нападнат.

Майунга пусна една стрела и рани един, но той се хвърли бързо към лодката.

— Да бягаме направо! — извика Ангоасти.

Но лодката не успя да избяга навреме.

С цялото си тяло раненият хипопотам се хвърли върху лодката, която подскочи във въздуха и падна във водата като се напълни веднага. Доволни, хипопотамите се отпавиха към брега.

Пирогата се приближаваше бързо. Кафрите викаха радостно към хипопотамите, които им помогнаха по този начин в преследването.

Пирогата беше до самата лодка, която потъваше. Майунга, Сули и Ангоасти се хвърлиха да плуват, но трима кафри се спуснаха след тях и ги заловиха. С мъка те ги изкачиха в пирогата.

Още един път негрите бяха пленени.

УМКАКАНИ

Майунга, Сули и Ангоасти се опитаха в пирогата да се освободят от този плен като се хвърлят във водата, но опитите им бяха напразни. Вързаха ги и ги оставиха на дъното на пирогата.

Тогава главатарят на кафрите седна до Ангости и го запита:

— Е, какво ще кажеш? Не ме ли познаваш вече?

Негърът обърна глава към него и на лицето му се появи страхотна изненада.

След кратко мълчание Ангоасти каза:

— Ти ли си, жестоки макама?

— Да, аз съм — отговори главатарят със зловна усмивка. — Ти си се надявал, че моето племе е забравило убийството, което ти извърши, но нашата памет не е толкова слаба и ние помним подобни постъпления завинаги.

— Ако аз убих братята на твоя умкакани, направих го когато се защитавах от тяхното нападение.

— Ти си ги убил — повтори кафърът, — след първото престъпление извършил си второ, като си избягал от наказанието.

— Трябваше ли да приема доброволно ужасните мъчения, които ми готвехте? — запита Ангоасти.

— Да, трябваше — отговори кафърът. — С твоето бягство ти удвои желанието за мъст в славния умкакани, който изпрати воини на всички страни да те хванат. От шест луни ние бродим из гори и реки, за да заловим човека, който уби братята на умкакани. Аз излязох победител. За награда, умкакани ще ми даде своята дъщеря за жена. Тази е наградата обещана от главатаря на ираал, за този, който те заведе жив при него.

— Не се радвай толкова, защото не си се оженил още за дъщерята на умкакани — каза Ангоасти бледен от гняв.

— Не се надявай вече, че ще можеш да избягаш — отговори кафърът.

— Но тези двамата за нищо не са виновни — каза негърът и посочи Сули и Майунга. — Трябва да ги освободиш.

— Те са твои приятели, значи наши неприятели — каза кафърът. — Аз ще ги заведа пред умкакани, а той ще реши тяхната участ. Но и те трябва да очакват наказание.

— Твоят умкакани не може да ни държи пленници — каза Майунга.

— Той ще стори това, което намери за добре, — каза главатарят. — Аз трябва да ви заведа при него, защото сте помогнали негърамарон да избяга.

След три часа път пирогата достигна до устието на един поток, и започна да се изкачва по него.

Майунга и Сули се гледаха мълчаливо. Какво щеше да стане с тях?

Царят на кафрите дали щеше да разбере, че те не са виновни за престъплението на негъра? Те не можеха да си представят умкакани как ще разреши съдбата им. Да избягат беше невъзможно. Трябваше да чакат.

Към залез-слънце пристигнаха в селото. Главатарят изсвири продължително с уста. Двадесетина кафри изскочиха на брега и веднага след това се чува радостни викове.

— Негърът-марон! Негърът-марон!

Пирогата се допря в брега. Кафрите излязоха от нея. Тези, които се бяха появили при повикването, се спуснаха към селото, за да съобщят радостната вест.

Майунга, Сули и Ангоасти, вързани тръгнаха към колибата на умкакани.

Кафрите, най-красивото и най-интелигентното племе от негърската раса, са разделени на трибу. Всяко трибу е разделено на краал, който се състои от двадесетина къщи. Един малък главатар управлява всеки краал. Властта на тези главатари е наследствена. Върховен господар е умкакани или царят, или големият господар на цялото трибу. Кафрите нямат закони. Имат известни обичаи, които никой главатар не ще се осмели да потъпче, защото ще си навлече гнева на поданиците си. Всеки главатар се стреми да достигне пълен деспотизъм, за това спомага и амакира, или началника на магьосниците. Когато той е в добри отношения с главатаря,

обвиняемият е загубен. Кафрите се хранят главно с мляко и сирене, в чието производство са добре специализирани. На жените не е позволено да се приближават до воловете и ако някоя стори това, наказват я най-строго. Само мъжете имат право да впрягат колата. Не ядат свинско месо и риба, затова нямат нито мрежи, нито въдици. Лодките и пирогите употребяват само за война; те са храбри воители. Когато отиват на война, събличат своя карос, всекидневната си дреха от биволска кожа и тялото им остава почти голо, но тяхната голота е украсена с пръстени от мед и дървени гривни. На шията си носят няколко върви, на които са нанизани зъби от чакал и оцветени житни зърна — това е талисмана им.

В боя се хвърлят със силни крясъци. В дясната си ръка размахват шест или седем сагайе, прикачени към нещо като боздуган.

Сагайата е направена от тънък кожен ремък, с парче олово на края. Хвърлят я много изкусно.

Кафрите употребяват и пушки, които си доставят при търговията им с белите.

Колибата на умкакани се издигаше в средата на селото. Тя беше подобна на другите, но много по-голяма. В по-малките живееха войниците, съветниците и амакира.

Мъже и жени наизлязоха от колибите и викаха весели. Те хвалеха смелостта на главатаря, който беше заловил негъра-марон.

Един висок амвипакутис — съветник, посрещна пленниците и извика на главатаря:

— Новината за твоята смелост стигна до ушите на умкакани. Заведи пленниците при него.

Цар Матонга беше седнал насред широката колиба, заобиколен от дванадесет жени, които пееха тъжната мелодия на една кафърска песен. Гласовете на кафърските жени са много приятни; истинско удоволствие е да слушаш техните песни.

Матонга вдигна ръката си. Те престанаха да пеят и излязоха тихо от колибата. След тях влязоха пленниците, последвани от главатаря, който ги бе хванал.

— Велики господарю, най-храбри умкакани във всички кафърски племена — извика главатарят, — убиецът на твоите любими братя е хванат след шест луни мъчително търсене.

Цар Матонга изгледа Ангоасти с поглед пълен с желание за мъст. После, обърнал глава към Майунга и Сули, запита:

— Кой са тези пленници?

— Приятели на негъра-марон, които бягаха с него по езерото.

— И те ще бъдат наказани — каза царят.

— Какво ще правиш с нас? — запита Майунга.

— Ще ви накажа, защото сте искали да улесните бягството на убиеца. Утре ще реша какво наказание да ви наложа. Заведете ги в колибата на магьосниците.

Цар Матонга направи знак. Главатарят изведе пленниците и, под острите подигравки на кафрите, ги заведе в посочената колиба. Четирима въоръжени часови бяха поставени да предотвратят всеки опит за бягство, което беше мъчно, почти невъзможно, защото тримата негри не бяха освободени от въжетата, които ги стягаха.

Нощта настъпи, но никой не спеше. Цар Матонга заповяда всички да се веселят, за да отпразнуват залавянето на убиеца.

Сули, Майунга и Ангоасти не можаха да заспят. Дори и да не беше шума от празненството, ужасното положение, в което лежаха, не им позволяваше да заспят.

Ангоасти се измъчваше, че по негова вина двамата нещастници ще пострадат.

— Моя е вината, че вие сте тук, — каза той.

— Защо говориш така? — възрази Майунга.

— Ако вие нямате нещастieto да ме срещнете, нямаше да бъдете пленници на жестокия африкански цар.

— Това е истина — отбеляза мадагаскарецът, — но ако ти не беше ни намерил полузадушени под дървото, сега щяхме да сме мъртви. Значи ти не си виновен, че сме пленници... По-добре да помислим как да се спасим.

— Как да се спасим?... Това е невъзможно.

— Ако не бяхме вързани така, можехме да опитаме...

— Ами четиримата часови навън?

— Не можем ли да ги премахнем?

— Как?

— Като ги убием...

— Ти бълнуваш, Майунга — каза Сули.

— Невъзможно е да избягаме — потвърди Ангоасти. — Но аз бих искал вие поне да се спасите. Моята участ вече е решена. Убих двамата братя на умкакани, очакват ме най-грозни мъчения... Но вие! Вие сте невинни, несправедливо е да страдате...

Майунга размишляваше.

Навън веселбата продължи още известно време, след което всичко утихна.

Кафрите се прибраха в колибите си и селото потъна в тишина. Чуваха се само стъпките на четиримата часови, които се разхождаха пред колибата и разменяха по някоя дума.

Майунга се приближи до Сули.

— Сули — прошепна той, — аз не съм се отказал от моето намерение.

— Какво ще правиш?

— Имам здрави зъби, Сули.

— Е?

— Остави ме да се приближа до тебе, любима девойко... Може би след малко ръцете ти ще бъдат свободни.

ЗЪБИТЕ НА МАЙУНГА

Ангоасти и Сули не можаха да разберат на какво се надява Майунга. Но той си беше изработил вече план и започна да го прилага. Загриза въжетата на Сули. Когато те бяха прегризани, Сули развърза ръцете и на другите. После легнаха така както ги бяха оставили кафрите. Останаха известно време в мълчание, тогава Сули изохка и извика:

— Майунга... умирам!

— Сули умира!... Сули умира! — извика силно мадагаскарецът, за да го чуят пазачите.

— Сули умира! — повтори негърът-марон.

Часовите чуха виковете.

— Какво ли става вътре?

— Изглежда, че жената е зле...

— Като че ли пъшка.

— Да не би да умира?

— Трябва да видим какво става.

— Имаш право... Умкакани ще ни иска обяснение.

— Двама да влязат в колибата.

Часовите запалиха един фенер, двама влязоха вътре, другите двама продължиха обиколката си около колибата.

Пленниците лежеха така, както ги бяха оставили. Сули беше неподвижна, като мъртвец.

— Сули умира — каза Майунга.

— Страхът я уби — каза Ангоасти.

— Толкова ли са нежни мадагаскарките? — каза подигравателно единият кафър и се наведе над Сули.

— Да видим — каза другият и допря ухото си до гърдите ѝ, за да преслуша сърцето ѝ. Пленниците това и чакаха.

Със светкавична бързина Сули впи пръстите си в шията на единия кафър. Ангоасти го хвана за ръцете и започна да го връзва, а Майунга се нахвърли върху другия кафър. Запушиха устата им със

суха трева и ги обезоръжиха. Всичко стана толкова бързо, че кафрите нямаха време да извикат.

Майунга и Ангоасти загасиха фенера и излязоха от колибата. Двамата часови помислиха, че това са техните приятели и се приближиха до тях.

— Умряла ли е жената? — попита единият от тях.

Вместо отговор Майунга и Ангоасти се хвърлиха върху кафрите и ги повалиха на земята. Започна отчаяна борба, но Сули дойде на помощ. Скоро и тези кафри бяха вързани и пренесени в колибата.

— А сега, да бягаме! — извика Майунга.

— Към реката — каза Ангоасти. — Ще вземем пирогата.

Тримата негри се затичаха към реката и скоро стигнаха до брега. Пирогата се люлееше вързана на един кол. Отвързаха я и влязоха в нея. В същото време един от часовите се развика.

Пирогата потегли по реката.

— Дадох сигнал за тревога — каза Майунга.

— Ще избягаме — отбеляза Сули.

— Скоро ще бъдем далече.

— Ще ни преследват — каза Ангоасти.

— Има ли начин да ни пресекат пътя? — попита Майунга.

— Пътят по сушата е много дълъг — отговори Ангоасти, — а по реката ние имаме голяма преднина.

— Само дано не се сблъскаме пак с хипопотами!

— Или крокодили!

— Крокодилите не са толкова опасни за лодката.

От селото долиташе голям шум. Организираше се шайка, която да залови бегълците. Но буйният поток носеше бързо пирогата към езерото.

Нощта беше тъмна, лека мъгла се стелеше над реката. Двата бряга едва се забелязваха. Не се чуваше друг шум, освен плъзгането на пирогата по водата и тежкото дишане на двамата мъже, които с весла помагаха на речното течение.

За един час достигнаха до устието на реката и пирогата се плъзна по езерото.

— Да си починем ли? — запита Майунга.

— Рано е още. По-добре е още малко усилие, за да прекосим езерото.

— Като го прекосим, ще бъдем ли извън всякаква опасност? — запита мадагаскарецът.

— Надявам се — отговори Ангоасти. — Ще стигнем до една гора, където няма да се страхуваме вече от преследването на умкакани...

— Има ли други кафърски племена около езерото?

— Да. Кафрите населяват мястото от нос Добра Надежда до Замбези. Но другите племена не са опасни за нас. По-скоро има друга опасност.

— Каква?

— Да срещнем някой робовладелец. Избягалите роби си остават винаги роби и който робовладелец ги залови става техен господар.

— Както се спасихме досега, така ще можем да се спасим и занапред.

— И аз съм сигурен в това — каза Ангоасти. — Сега мога да ти кажа, че ми се отплати за малката услуга, която ви направих, като ви измъкнах изпод сянката на манзанило. Ако не ти беше дошло на ума да прегризеш със зъби въжето на Сули, тази сутрин щях да бъда вързан на кола на мъчението.

— За да те убият ли?

— Без съмнение... Но не мислете, че щяха да ме убият с един удар само... Не... когато кафрите съдят някого, това е цяло празненство... Връзват виновника на едно дърво и цялото село танцува около него... Мъже и жени играят като бесни, и при всяка обиколка имат право да го мушкат със своите сагайе. Но мушкането трябва да е леко, за да може танцът да продължи дълго време. Често пъти такъв танц трае четири или пет часа. Когато нещастникът загуби съзнание, игрите спират, в устата му наливат тое или ром, за да го посъживят малко... После играта пак започва, но по-буйна отпреди. Ударите са по-силни, най-после пленникът умира. През нощта го оставят на чакалите да го изядат.

— Такава смърт ли ти беше определена?

— Може би същата беше и за вас...

— Сега няма опасност чакалите да огризват костите ни...

Лодката се плъзгаше по тъмните води на езерото. Нощта беше към своя край. Зората огря насрещния бряг.

Майунга и Ангоасти бяха капнали от умора. Но положиха още малко усилие, за да достигнат брега.

Езерото беше прекосено.

Тримата бегълци оставиха пирогата, която не можеше да им послужи вече и се отпуснаха под сянката на грамадно дърво.

ПРИЗРАКЪТ НА ПРЕДАТЕЛЯ

През време на почивката Майунга, Сули и Ангоасти не преставаха да наблюдават езерото и брега, да не би да се яви някоя нова опасност. Със себе си носеха сагайтите, взети от часовите; с тях смятаха да се защитят ако някой ги нападне.

Когато си отпочинаха, тръгнаха към гората. И тримата бяха гладни, но не можаха да намерят нищо за ядене.

— Трябва да стигнем до гората — каза Ангоасти, — може би там ще намерим нещо.

Полето, пред гората беше тревисто, осеяно с ниски храсти, в него нямаше никаква следа от животни. Приличаше на мъртва пустиня. Но бегълците скоро забелязаха, че в тази наглед лишена от живот равнина имаше много повече четириноги, отколкото можеха да предположат. От далечната гора към тях се движеше нещо. Отначало негрите не можаха да разберат какъв беше този облак, който се увеличаваше. Майунга легна на земята и долепи ухото си.

— Какво има? — запита Сули.

— Стадо животни идват към нас.

— Хипопотами?

— Не... трябва да са антилопи.

Майунга не сгреша.

След няколко минути животните се различаваха, съвсем ясно. Шумът от копитата им нарастваше.

— Не трябва да оставаме на пътя им — каза Ангоасти, — защото ще ни изпотъпчат.

— Къде да се скрием? — запита Майунга и се огледа.

— Зад някое дърво — предложи Сули.

— Не виждам достатъчно здрави дървета, за да ни запазят.

— Антилопите се преселват — каза Ангоасти, — а когато правят това те са много опасни.

— Тази малка височина ще ни послужи за скривалище, — и Майунга показа една височина, която се издигаше на няколко крачки

от тях. На височината имаше малка пещера, в която негрите се приютиха. Антилопите се приближаваха с бързина, която нищо не би могло да спре. Шумът, който вдигаха, приличаше на циклон.

— Не можем да се оплачем, че няма животни в тази равнина — засмя се Майунга.

Антилопите минаваха вече покрай височината.

— Да хвърлим нашите сагайе — предложи Ангоасти.

И тримата хвърлиха сагайите. Няколко животни паднаха, другите минаха върху тях и ги убиха. Когато стадото премина, четири антилопи лежеха мъртви.

Ангоасти одра една от тях и избра най-хубавите парчета месо, които Сули изпече.

След като се нахраниха, бегълците потеглиха и скоро стигнаха до началото на гората. Те тръгнаха по пътя, образуван от антилопите. Вървяха докато падна нощта. Избраха една хубава поляна и легнаха да спят. Преди това запалиха няколко огъня. Майунга и Ангоасти решиха да се сменят, за да се пазят и по този случай се запрепираха със Сули, която също искаше да пази, но двамата мъже не се съгласиха.

На другия ден вървяха по-бързо, за да достигнат другия край на гората, но трябваше да бродят цели три дни, докато излязат от гората. По растителността разбраха, че реката не е далече. Чуваше се някакъв странен шум.

— Ако не се лъжа — каза Ангоасти, — това е стрелба с оръдие.

— Защо? Каква стрелба по тези места? — учуди се Майунга.

— Като че ли идват от реката.

— Дали няма някаква битка?

— Възможно е, но не мога да разбера защо...

— Кафрите не употребяват оръдия.

— Но португалците и англичаните ги използват...

— Може би завземат някоя колония.

Постепенно гърмежите ставаха по-редки и спряха.

След няколко часа път, негрите стигнаха до брега на голямата река.

— Знаеш ли как се казва тази река? — запита Майунга.

— Трябва да е Инхампура — отговори Ангоасти.

— Инхампура ли?

— Да. Белите я наричат Лимпопо. Тя е важен търговски път.

Бяха стигнали до някакъв залив на реката. На около двеста крачки оттам реката правеше завой, така че течението ѝ надолу не се виждаше.

Сули, Майунга и Ангоасти легнаха на тревата да си отпочинат.

— Ако имахме сега пирогата, щяхме да бъдем много добре — каза Майунга.

— Защо не си направим сал? — запита негърът. — С него ще стигнем лесно до устието на реката.

— Не е много лесно да се построи хубав сал без никакви инструменти.

— Да, но нямаме друг начин, за да достигнем устието на реката.

Готвеха се да започнат правенето на сала, когато Сули извика:

— Чух глас!

Майунга и Ангоасти, които бяха тръгнали към гората за дърва, се върнаха веднага. На завоя на реката видяха кораб, който се изкачваше по течението.

На кораба се развяваше английски флаг.

— Какво ще кажеш, Майунга? Да дадем ли знак? — запита Ангоасти.

— Англичани са, а от тях робите не трябва да се страхуват, — отговори Майунга.

— Англичаните гонят по суша и по море търговците на „абаносово месо“.

— Да привлечем вниманието им.

Тримата негри започнаха да дават знаци. От кораба веднага ги забелязаха и спуснаха лодка.

Четирима бели мъже седнаха в лодката и скоро достигнаха брега.

— Кой сте вие? — запита един от четиримата моряци.

— Мадагаскарци.

— Искате да ви вземем на кораба, нали?

— Да.

— Разбирам, вие сте негри-марони и робовладелците ви гонят. Добре направихте, че дойдохте под закрилата на английското знаме. Ние дойдохме, за да сложим край на робството.

Докато говореше така, морякът наблюдаваше двамата мъже и красивата мадагаскарка. Изглежда, че този оглед го задоволи, защото той каза усмихнат:

— Къде искате да слезете?

— Нашето желание е да се върнем в Мадагаскар, откъдето ни взеха, за да ни доведат на африканския бряг.

— След като изследваме Лимпопо ще отидем направо в Мадагаскар — каза морякът. — Качете се в лодката.

Очите на тримата негри заблестяха от благодарност. Майунга скочи в лодката, последван от Сули и Ангоасти.

Лодката тръгна бързо към кораба, на чийто мостик капитанът като че ли чакаше с нетърпение. Той беше висок човек, с лице набраздено с дълбоки бръчки, които му придаваха особено изражение. Щом се качиха на кораба, негрите бяха добре огледани от него.

— Не можехте да попаднете на по-добро място — каза той със загадъчна усмивка. — Ти си хубава, а вие сте здрави негри. Вие ще ми направите голяма услуга, когато онези английски кучета се появяват. Ако те са толкова човечни, колкото претендират, че са, никога няма да убият тези, които защитават.

Капитанът произнесе тези думи със злобен смях, в същото време моряците се подиграваха на учудените негри.

— Вие сте негри-марони — продължи капитанът, — избягали сте значи от вашите господари, които са платили много рано, за да ви купят... Измамили сте паймберосите... които са се мъчили толкова много докато ви хванат... Заслужавате двойна порция бой и аз ще ви я поднеса. Хайде, дайте им да опитат нашите камшици от хипопотамова кожа!...

— Тази работа тука аз я върша и уверявам ви, че ще я свърша много добре, — каза един подигравателен глас, който накара Сули и Майунга да потреперят.

Един гърбав мадагаскарец скочи от въжетата и застана срещу Майунга и Сули. С камшик в ръка той се изправи заплашително срещу тях. Цялото му същество излъчваше злоба и желание за мъст.

Майунга потисна вик на ужасяващо учудване. Сули бе обзета от смъртен страх.

Съдбата бе подготвила на годениците много неприятна изненада.

Този мадагаскарец, който размахваше срещу тях камшика и се смееше лудо от радост, че ще си отмъсти, беше Амбохе, подлият Амбохе, който измени на приятеля.

Призракът на предателя, който Майунга бе наранил смъртоносно, направи крачка към хубавата Сули.

Но тя не можа да издържи това страхотно напрежение и падна на пода безчувствена.

ТАНЦЪТ НА РОБОВЛАДЕЛЦИТЕ

Смъртно ранен от Майунга и изхвърлен от колата, Амбохе лежа дълго време болен. След като оздравя, той стана помбейрос, или ловец на „абаносово месо“. Мисълта да си отмъсти на Майунга не излизаше от ума му. Той дойде на африканския бряг с надеждата, че ще открие следите на Сули и Майунга. Напоследък Амбохе беше на служба при един смел бразилски робовладелец, който бе забогатял само от търговията с роби. Англичаните го гонеха като куче, за да го обесят на мачтите на кораба му, както правеха винаги когато хванеха някой робовладелец. Тази гонитба траеше от години, но напразно. С хитрост или със смелост, Пембико винаги се изплъзваше от ръцете им и нерядко разрушаваше и потопяваше корабите им.

Неговите роби бяха винаги здрави и красиви, затова стоката му се търсеше и се ценеше.

Сега се връщаше от едно пътуване до устието на Лимпопо, където бе оставил товар от великолепа стока. Но един английски кръстосвач го видя и го позна, въпреки че развяваше същия флаг. Пембико, вместо да навлезе в Мозамбикския канал, където имаше и други английски кръстосвачи, предпочете да се върне назад и да се качи по течението на Лимпопо.

Като забеляза тази маневра, кръстосвачът проследи кораба на Пембико, като му заповядваше да спре и да се предаде. Отговорът на бразилеца бе даден с един изстрел. Последва престрелка, чийто гърмежи бяха чути от тримата бегълци. Съдбата закриляше и този път смелия търговец на човешко месо. Кръстосвачът бе ударен зле и трябваше да се върне. Но без съмнение английският кораб не се отказваше от борбата и Пембико знаеше това.

Като се качваха нагоре, Амбохе забеляза тримата негри и помоли капитанът да ги прибере — бе познал своя смъртен враг. Очакваният момент за отмъщението бе дошъл. Трябваше само да ги накара да се качат на кораба, а това не стана много трудно.

Пембико разбра, че тези трима негри ще му бъдат от полза: ще ги върже на главната мачта, като ги изложи на прицел на неприятеля и, ако англичаните продължат преследването, няма да смеят да стрелят като видят негрите.

Амбохе се приближи към Сули, която лежеше все още безчувствена. Като го видя Майунга не можа да се стърпи и се нахвърли върху него. Ангоасти му дойде на помощ.

Моряците се готвеха да се нахвърлят върху негрите, когато капитанът извика силно:

— При оръдията!

Един английски кръстосвач се беше появил на завоя.

— Вържете негрите на мачтата! — заповяда той.

Няколко моряци грабнаха Майунга и Ангоасти, завлякоха ги до мачтата и ги вързаха. Други донесоха Сули и я изправиха помежду им.

Но преди да забележат от английския кораб, че има вързани роби, капитанът бе дал заповед за стрелба и корабът на Пембико бе ударен. Той се наклони на една страна и започна да се пълни с вода. Кръстосвачът го настигна и английските моряци започнаха да се прехвърлят на борда му.

Майунга и Ангоасти, изненадани от бързината, с която се развиваха събитията, гледаха нахлуването на спасителите им.

Пембико и моряците му се мъчеха да се защитят, но напразно.

Амбохе разбра, че този път неговият господар ще загуби играта, помъчи се да се прикрие от англичаните и се приближи към негрите.

— Англичаните няма да ви спасят — изсъска той, — нито тебе, нито Сули, защото и двамата ще ви убия.

Той вдигна ножа си над гърдите на Майунга, ръката му се спускаше... но не достигна целта си. Един английски моряк го хвана и го дръпна назад. Двама моряци завързаха здраво Амбохе.

Сули беше все още в безсъзнание. Щом беше освободена от въжетата, Майунга я вдигна на ръце, занесе я на английския кръстосвач, където лекарят я върна в съзнание.

През това време целият екипаж на кораба на Пембико, заедно със самия него, падна в ръцете на англичаните. Най-после Пембико бе заловен.

Когато хубавата Сули дойде в съзнание и видя над главата си Майунга, попита:

— Какво става?

— Става това, което трябваше да стане — отговори Майунга. — Погледни, онзи мадагаскарец, който танцува на мачтата, е Амбохе... а другият, който рита във въздуха, е бразилецът, който ни прие на кораба си, за да ни убие... а онзи там, белият, който дава заповеди, е НАШИЯТ спасител...

— Колко е весело! — извика Ангоасти и посочи кораба на Пембико. — Този танц на обесените търговци на „абаносово месо“ отмъщава за всички страдания на нас и на нашите събратя...

Капитанът и моряците се върнаха на английския кръстосвач, а Пембико и хората му изиграха своя последен танц преди да потънат с кораба.

Майунга, Сули и Ангоасти бяха свалени в Салери, в Мадагаскар. Потърсиха веднага плодородно място, построиха няколко колиби и сложиха начало на едно свободно трибу.

Майунга, вече съпруг на Сули, бе избран за лаховит. Той управлява своето трибу, съставено от силни и смели мадагаскарци. Ангоасти не ги напусна и остана да живее при тях.

След толкова мъки, щастието се усмихна на нещастните чернокожи...

Всички наоколо им беше хазана, нещата, които са фади, отдавна се забравиха.

Храбростта и смелостта на хората на Майунга се прочуха по целия плодороден и пълен с потайности остров.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.